

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 kwietnia 2022 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny–Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Hanna Bartkowiak

Sędziowie: Małgorzata Ziolecka

Małgorzata Winkler - Galicka

2 Protokolant: staż. Katarzyna Szymczak

4przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Alicji Małasiak

po rozpoznaniu w dniu 7 kwietnia 2022 r.

sprawy **W. R.** oskarżonego z art. 258 § 1 kk, z art. 270 § 1 kk, art. 18 § 2 kk w zw. z art. 271 § 3 kk, art. 229 § 3 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i w zw. z art. 65 § 1 kk oraz z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk,

M. L. (1) oskarżonego z art. 258 § 1 kk, z art. 270 § 1 kk, art. 18 § 2 kk w zw. z art. 271 § 3 kk, art. 229 § 3 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i w zw. z art. 65 § 1 kk, z art. 286 § 1 kk, art. 270 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk oraz z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk,

M. L. (2) oskarżonego z art. 258 § 1 kk, z art. 270 § 1 kk, art. 18 § 2 kk w zw. z art. 271 § 3 kk, art. 229 § 3 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i w zw. z art. 65 § 1 kk, z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, z art. 286 § 1 kk i art. 271 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk oraz z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk,

A. K. (1) (K.) oskarżonego z art. 258 § 1 kk oraz z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk,

K. Ł. (1) oskarżonej z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

A. B. (1) oskarżonego z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk oraz z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk,

oraz na podstawie art. 435 kpk sprawy **M. P., M. S. (1) i A. W.** oskarżonych z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonego W. R. i jego obrońcę, oskarżonego A. K. (1) i jego obrońcę oraz obrońców oskarżonych M. L. (1), M. L. (2), K. Ł. (1) oraz A. B. (1)

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu

z dnia 9 lutego 2021 r., sygn. akt III K 58/09

1. Zmienia zaskarżony wyrok w części dotyczącej oskarżonego M. L. (1) w ten sposób, że:

a) w punkcie 6 obniża karę za przypisane oskarżonemu przestępstwo z art. 258 § 1 kk do 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

b) w punkcie 7 obniża karę za przypisane oskarżonemu przestępstwo z art. 270 § 1 kk i art. 18 § 2 kk w zw. z art. 271 § 3 kk i art. 229 § 3 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i w zw. z art. 65 § 1 kk do 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

c) uniewinnia oskarżonego od popełnienia czynu z punktu XXV zarzutów, tj. przestępstwa z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, a w konsekwencji zmienia opis czynu przypisanego oskarżonemu J. G. (1) w punkcie 46 w miejsce działania wspólnie i w porozumieniu z M. L. (1) przyjmując, że działał z inną nieustaloną osobą oraz uchyla co do oskarżonego M. L. (1) nałożony w punkcie 60 pod lit. u. solidarny obowiązek naprawienia szkody,

d) uchyla orzeczenie z punktu 9 i uznając oskarżonego za winnego przestępstw z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk popełnionych w sposób opisany w punktach XXIV, XXVII, XXIX, XXX oraz XXXI i ustalając, że czyny te stanowią ciąg przestępstw na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk wymierza oskarżonemu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

e) uchyla punkt 10 o karze łącznej i na podstawie art. 91 § 2 kk w zw. z art. 86 § 1 kk łączy orzeczone wobec oskarżonego M. L. (1) w punktach od 6 do 9 kary pozbawienia wolności i wymierza mu karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

2. Zmienia zaskarżony wyrok w części dotyczącej oskarżonego M. L. (2) w ten sposób, że:

a) w pkt 11 ustala, że udział oskarżonego w zorganizowanej grupie przestępczej opisany w punkcie XXXII zarzutów stanowiący przestępstwo z art. 258 § 1 kk rozpoczął się w kwietniu 2004 r. oraz obniża wymierzoną mu karę do 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności,

b) w pkt 12 przyjmuje, że czyn oskarżonego opisany w punkcie XXXIII zarzutów stanowiący przestępstwo z art. 270 § 1 kk i art. 18 § 2 kk w zw. z art. 271 § 3 kk i art. 229 § 3 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 65 § 1 kk obejmował okres od dnia 1 lipca 2004 r. do dnia 10 września 2004 r. oraz obniża wymierzoną mu karę do 1 (jednego) roku i 1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności,

c) w opisie czynu zarzucanego w punkcie XXXIV, przypisanego oskarżonemu w punkcie 13 przyjmuje, że będący przedmiotem umowy leasingu samochód z podanym numerem nadwozia (...) to M. (...) o nr rej. (...),

d) eliminuje art. 271 § 1 kk z kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego w punkcie XXXVII, przypisanego oskarżonemu w punkcie 14 jako element ciągu przestępstw z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk oraz obniża wymierzoną mu karę do 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

e) w punkcie 15 obniża wymierzoną karę za ciąg przestępstw z art. 286 § 1 kk i art. 271 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk do 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

f) uchyla punkt 16 o karze łącznej i na podstawie art. 91 § 2 kk w zw. z art. 86 § 1 kk łączy kary pozbawienia wolności orzeczone w punktach od 11 do 15 i wymierza oskarżonemu M. L. (2) karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności.

3. Zmienia zaskarżony wyrok w części dotyczącej oskarżonego A. K. (1) w ten sposób, że z opisu czynu zarzucanego w punkcie LI, a przypisanego mu w punkcie 35 w ramach ciągu przestępstw z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk eliminuje zapis o działaniu wspólnie i w porozumieniu z D. M. (1).

4. Zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 60 w ten sposób, że:

- obniża nałożony pod lit. a. solidarny obowiązek naprawienia szkody wobec oskarżonych W. R. i M. L. (1) do kwoty 33.118,34 zł (trzydzieści trzy tysiące sto osiemnaście złotych trzydzieści cztery grosze)

- obniża nałożony pod lit. b. solidarny obowiązek naprawienia szkody wobec oskarżonych W. R. i M. L. (1) do kwoty 13.676 zł (trzynaście tysięcy sześćset siedemdziesiąt sześć złotych)

- obniża nałożony pod lit. c. solidarny obowiązek naprawienia szkody wobec oskarżonych W. R. i M. L. (1), a na podstawie art. 435 kpk także wobec oskarżonego M. S. (1) do kwoty 35.552,20 zł (trzydzieści pięć tysięcy pięćset pięćdziesiąt dwa złote dwadzieścia groszy)
- uchyla nałożony pod lit. d. obowiązek naprawienia szkody nałożony na oskarżonego W. R. solidarnie z oskarżonym M. P., a na podstawie art. 435 kpk uchyla go również wobec M. P.
- obniża nałożony pod lit. e. solidarny obowiązek naprawienia szkody wobec oskarżonych W. R. i A. K. (1) do kwoty 59.326,43 (pięćdziesiąt dziewięć tysięcy trzysta dwadzieścia sześć złotych czterdzieści trzy grosze)
- obniża nałożony pod lit. f. solidarny obowiązek naprawienia szkody wobec oskarżonych W. R. i M. L. (1) do kwoty 58.016 zł (pięćdziesiąt osiem tysięcy szesnaście złotych)
- obniża nałożony pod lit. g. solidarny obowiązek naprawienia szkody wobec oskarżonych W. R. i A. K. (1) oraz na podstawie art. 435 kpk także wobec oskarżonego A. W. do kwoty 31.992 zł (trzydzieści jeden tysięcy dziewięćset dziewięćdziesiąt dwa złote)
- obniża nałożony pod lit. h. solidarny obowiązek naprawienia szkody wobec oskarżonych W. R. i A. K. (1) do kwoty 70.100 zł (siedemdziesiąt tysięcy sto złotych)
- obniża nałożony pod lit. i. obowiązek naprawienia szkody wobec oskarżonego W. R. do kwoty 62.020,29 zł (sześćdziesiąt dwa tysiące dwadzieścia złotych dwadzieścia dziewięć groszy)
- obniża nałożony pod lit. j. solidarny obowiązek naprawienia szkody wobec oskarżonych W. R., M. L. (2) i A. K. (1) do kwoty 61.173,50 zł (sześćdziesiąt jeden tysięcy sto siedemdziesiąt trzy złote pięćdziesiąt groszy)
- uchyla nałożony pod lit. k. obowiązek naprawienia szkody wobec oskarżonego W. R.
- obniża nałożony pod lit. l. obowiązek naprawienia szkody wobec oskarżonego W. R. do kwoty 56.809,75 zł (pięćdziesiąt sześć tysięcy osiemset dziewięć złotych siedemdziesiąt pięć groszy)
- obniża nałożony pod lit. m. obowiązek naprawienia szkody wobec oskarżonego W. R. do kwoty 45.006,71 zł (czterdzieści pięć tysięcy sześć złotych siedemdziesiąt jeden groszy)
- obniża nałożony pod lit. n. solidarny obowiązek naprawienia szkody wobec oskarżonych W. R. i M. L. (1) do kwoty 67.345,72 zł (sześćdziesiąt siedem tysięcy trzysta czterdzieści pięć złotych siedemdziesiąt dwa grosze)
- obniża nałożony pod lit. o. obowiązek naprawienia szkody wobec oskarżonego W. R. do kwoty 72.098,23 zł (siedemdziesiąt dwa tysiące dziewięćdziesiąt osiem złotych dwadzieścia trzy grosze)
- obniża nałożony pod lit. p. solidarny obowiązek naprawienia szkody wobec oskarżonych W. R. i A. K. (1) do kwoty 71.745 zł (siedemdziesiąt jeden tysięcy siedemset czterdzieści pięć złotych)
- obniża nałożony pod lit. q. obowiązek naprawienia szkody wobec oskarżonego W. R. do kwoty 68.511,54 zł (sześćdziesiąt osiem tysięcy pięćset jedenaście złotych pięćdziesiąt cztery grosze)
- obniża nałożony pod lit. r. solidarny obowiązek naprawienia szkody wobec oskarżonych W. R. i M. L. (2) do kwoty 58.780,20 zł (pięćdziesiąt osiem tysięcy siedemset osiemdziesiąt złotych dwadzieścia groszy)
- obniża nałożony pod lit. s. obowiązek naprawienia szkody wobec oskarżonego W. R. do kwoty 59.726,91 zł (pięćdziesiąt dziewięć tysięcy siedemset dwadzieścia sześć złotych dziewięćdziesiąt jeden groszy)
- obniża nałożony pod lit. t. solidarny obowiązek naprawienia szkody wobec oskarżonych M. L. (1) i M. L. (2) do kwoty 70.776,23 zł (siedemdziesiąt tysięcy siedemset siedemdziesiąt sześć złotych dwadzieścia trzy grosze)

- obniża nałożony pod lit. v. obowiązek naprawienia szkody wobec oskarżonego M. L. (1) do kwoty 63.026,63 zł (sześćdziesiąt trzy tysiące dwadzieścia sześć złotych sześćdziesiąt trzy grosze)
- obniża nałożony pod lit. w. obowiązek naprawienia szkody wobec oskarżonego M. L. (2) do kwoty 37.245,45 zł (trzydzieści siedem tysięcy dwieście czterdzieści pięć złotych czterdzieści pięć groszy)
- obniża nałożony pod lit. x. obowiązek naprawienia szkody wobec oskarżonego M. L. (2) do kwoty 77.335 zł (siedemdziesiąt siedem tysięcy trzysta trzydzieści pięć złotych)
- obniża nałożony pod lit. y. obowiązek naprawienia szkody wobec oskarżonego M. L. (2) do kwoty 91.554,32 zł (dziewięćdziesiąt jeden tysięcy pięćset pięćdziesiąt cztery złote trzydzieści dwa grosze)
- obniża nałożony pod lit. aa. obowiązek naprawienia szkody wobec oskarżonego A. K. (1) do kwoty 72.305 zł (siedemdziesiąt dwa tysiące trzysta pięć złotych)
- obniża nałożony pod lit. bb. obowiązek naprawienia szkody wobec oskarżonej K. Ł. (1) do kwoty 46.819,83 zł (czterdzieści sześć tysięcy osiemset dziewiętnaście złotych osiemdziesiąt trzy grosze)
- uchyla nałożony pod lit. dd. obowiązek naprawienia szkody wobec oskarżonego A. B. (1).

5. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

6. Zwalnia oskarżonych od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym nie wymierza im opłat należnych od oskarżonych M. L. (1) i M. L. (2) za obie instancje, a od oskarżonych W. R., A. K. (1), K. Ł. (1) i A. B. (1) za II instancję.

Małgorzata Winkler-Galicka Hanna Bartkowiak Małgorzata Ziolecka

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 1199/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	8	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 9 lutego 2021 r., sygn. akt III K 58/09

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego
oskarżyciel posiłkowy
oskarżyciel prywatny
obrońca
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
inny

0.11.3. Granice zaskarżenia

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
1.	W. R. (1)	<p>Naprawienie szkody dotyczące czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt XIII, przypisanego w ramach ciągu przestępstw w pkt 3; Obowiązek naprawienia szkody nałożony na oskarżonego solidarnie z A. S. (1) w pkt 6o lit.k na rzecz pokrzywdzonego (...) Sp. z o.o. w wysokości 74.060,25 zł.</p> <p>Zobowiązanie współsprawcy A. S. (1) w wyroku karnym, w sprawie o sygn. III K 610/09 do naprawienia szkody na podstawie art. 72 § 2 kk w wysokości 38.905,69 zł, gdzie Sąd Rejonowy ustalił, że do czasu wyrokowania łącznie wpłaty dla pokrzywdzonego wyniosły 35.154,56 zł.</p> <p>Skazany A. S. (1) do dnia 24 stycznia 2014 r. naprawił</p>	<p>Dokumenty z akt Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu o sygn. III K 610/09 p-ko oskarżonym R. K., M. S. (2) i A. S. (1), w tym wyrok z dnia 30 września 2009 r. wraz z uzasadnieniem, oraz akta wykonawcze o sygn. III Ko 169/14 dotyczące skazanego A. S. (1), w tym dowody wpłat i postanowienie SR z dnia 5 lutego 2014 r. o uchyleniu orzeczenia o zarządzeniu wykonania kary pozbawienia wolności</p>	k.1405-06, 1408-13

		<p>w całości szkodę spowodowaną przestępstwem popełnionym wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym W. R. (1).</p> <p>Fakt; Szkoda w mieniu pokrzywdzonego została naprawiona w całości przed wyrokowaniem w niniejszej sprawie.</p>		
2.	A. K. (1)	<p>Naprawienie szkody dotyczące czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt LIII, przypisanego w ramach ciągu przestępstw w pkt 35;</p> <p>W sprawie o sygn. III K 1760/08 Sądu Rejonowego Poznań - Stare Miasto w Poznaniu dotyczącej przestępstwa zarzucanego A. A. K. (1) w pkt LIII, w wyroku z dnia 8 kwietnia 2009 r. przy skazaniu C. L. orzeczono obowiązek naprawienia szkody z art. 46 § 1 kk na kwotę 72.000 zł (ta kwota to różnica między ceną wyjściową a opłatą uiszczoną przez leasingobiorcę przy zawarciu umowy).</p>	<p>Dokumenty z akt Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu o sygn. III K 1760/08 p-ko oskarżonemu C. L.: wyrok z dnia 8 kwietnia 2009 r. i pismo pełnomocnika pokrzywdzonego z dnia 27 marca 2009 r.</p>	<p>k.2805 k. 2815-16</p>

0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
	W. R. (1)	Solidarny obowiązek naprawienia szkody nałożony na oskarżonego wraz ze skazanym A. S. (1) (pkt 60 lit.k) na rzecz pokrzywdzonego (...) Sp. z o.o. nie mógł zostać orzeczony do wysokości 74.060,25 zł, gdyż A. S. (1) został w swoim wyroku w sprawie o sygn. III K 610/09 zobowiązany do naprawienia szkody w wysokości 38.905,69 zł	Wyrok z dnia 30 września 2009 r. w sprawie Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu o sygn. III K 610/09	
2.	A. K. (1)	Zasadność wysokości nałożonego na oskarżonego obowiązku naprawienia szkody w pkt 60 lit.aa. na rzecz pokrzywdzonego (...) Sp. z o.o., tj. w kwocie 81.182 zł – bez rozważenia, że na współsprawcę C. L. w wyroku w sprawie Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu o III K	Wyrok z dnia 8 kwietnia 2009 r. w sprawie Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu o sygn. III K 1760/08	

	1760/08, nałożono ten obowiązek w niższej wysokości (72.000 zł). Ustalenie to zaś poprzedzało postępowanie dowodowe, które wykazało, że do szkody pokrzywdzony doliczył koszty prowadzonych działań windykacyjnych w kwocie 9.182 zł.	
--	---	--

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
1.	Dokumenty z akt Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu o sygn. III K 610/09 oraz akta wykonawcze o sygn. III Ko 169/14 dotyczące skazanego A. S. (1)	Z uwagi na urzędowy charakter dokumentów z akt sprawy karnej, wiarygodność dokumentów nie budziła żadnych wątpliwości. Dokumenty nie były kwestionowane przez żadną ze stron procesowych.
2.	Dokumenty z akt Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu o sygn. III K 1760/08 p-ko oskarżonemu C. L.	Z uwagi na urzędowy charakter dokumentów z akt sprawy karnej, wiarygodność dokumentów nie budziła żadnych wątpliwości. Dokumenty nie były kwestionowane przez żadną ze stron procesowych.

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów

Dowody przy

<i>(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego W. R. – adw. A. R. (1):</p> <p>Obraza przepisów postępowania, tj. art. 201 kpk poprzez jego niezastosowanie i nie powołanie nowych biegłych w celu sporządzenia nowej opinii i to mimo, iż z treści opinii sporządzonej przez biegłego Z. K. i J. P. oraz z treści zeznań biegłych wynika, iż opinia sporządzona w sprawie jest opinią nie tylko niepełną (nie opiera się o całokształt materiału dowodowego niezbędnego dla sporządzenia rzetelnej opinii co zostało przyznane przez samego biegłego na rozprawie w dniu 11 lutego 2014 r.) ale również niejasną i zawierającą w sobie sprzeczności.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Apelujący nie przekonał Sądu Okręgowego swoją argumentacją aby Sąd niższej instancji rozpoznając niniejszą sprawę naruszył art. 201 kpk. Tytułem przypomnienia:		

„Opinia jest niepełna, jeżeli nie udziela odpowiedzi na wszystkie postawione biegłemu pytania, na które zgodnie z zakresem posiadanych wiadomości specjalnych i udostępnionych materiałów dowodowych, może oraz powinien udzielić odpowiedzi lub jeżeli nie uwzględni wszystkich istotnych dla rozstrzygnięcia konkretnej kwestii okoliczności, albo też nie zawiera uzasadnienia wyrażonych w niej ocen oraz poglądów. Opinia jest niejasna, jeżeli jej sformułowanie nie pozwala na zrozumienie wyrażonych w niej ocen i poglądów, a także sposobu dochodzenia do nich albo jeżeli zawiera wewnętrzne sprzeczności, posługuje się nielogicznymi argumentami. Sprzeczność w samej opinii zachodzi wówczas, gdy co do tych samych, istotnych okoliczności, dokonane zostały odmienne ustalenia, odmienne oceny albo też z przeprowadzonych takich samych czynności sformułowane zostały odmienne wnioski: (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 9 października 2019 r., II AKa 148/19, LEX nr 2750301, KZS 2019/12/65). Żadne z tych cech podważających wartość opinii powołanych do sprawy biegłych, w toku kontroli instancyjnej nie potwierdziły się. Biegli J. P. i Z. K. z Laboratorium Kryminalistycznego KWP w P. Wydział Mechanoskopii opiniowali w zakresie im zleconym i na bazie informacji przesłanych im przez prowadzących śledztwo. Ponadto, biegli zostali przesłuchani na rozprawie w dniach 11 lutego i 11 marca 2014 r. gdzie jasno przedstawili sposób ich pracy przy ustalaniu pochodzenia poszczególnych pojazdów i racjonalność uzyskanych wyników badań. W pełni uzasadnionym na

kanwie okoliczności faktycznych rozpracowywanej sprawy jest również to, że biegłym nie przedstawiono do analizy dokumentów samochodowych, na podstawie których doszło do ich rejestracji w Wydziale Komunikacji Urzędu Miasta P., skoro wiążą się z nimi zarzuty fałszowania tych dokumentów i poświadczenia nieprawdy przy rejestracji aut przez funkcjonariusza publicznego (oskarżony L. P. (1)). Nie budziła przy tym wątpliwości wstępna selekcja biegłych, którzy wykorzystując swoją fachową wiedzę w tym zakresie eliminowali z dalszych sprawdzeń pojazdy z numerami VIN, które nie mogły wystąpić. O rzetelności pracy biegłych dobrze zaś świadczy wypowiedź jednego z nich - Z. K., o tym jak po zwróceniu się do producenta gdy otrzymywał informacje o niewyprodukowaniu danego pojazdu, prosił o ponowne sprawdzenie aby uniknąć pomyłki. W ocenie Sądu Okręgowego nie poddaje w wątpliwość wartości dowodowej przedmiotowych opinii z zakresu mechanoskopii podnoszona przez obronę okoliczność, że na pytanie o możliwość pomyłki w podaniu danych identyfikacyjnych pojazdu przy kierowaniu zapytania do producenta biegli nie zaprzeczyli. Oczywiście jest, że teoretycznie rzecz ujmując, popełnianie błędów zdarza się każdemu i w różnych okolicznościach. Aby jednak powziąć faktyczne wątpliwości w omawianym tu zakresie należałoby oczekiwać od apelujących przedstawienia konkretnego przypadku podania błędnych informacji na temat identyfikowanych pojazdów, a żadnego tego typu uchybienia nie wykazano. Biegli także nie stwierdzili aby faktycznie

wystąpił jakiś istotny błąd w ich opiniowaniu. Co warte podkreślenia, żaden z obrońców ani oskarżony nie przedstawili Sądowi Rejonowemu dowodów potwierdzających istnienie i dobry stan techniczny pojazdów będących przedmiotem leasingów czy kredytów w niniejszej sprawie. Zastrzeżenia obrońcy oskarżonego W. R. miały zatem charakter czysto polemiczny, jednostronny, a przez to niemiarodajny. W orzecznictwie funkcjonuje ugruntowane stanowisko, że jeżeli wnioski opinii nie odpowiadają oczekiwaniom jednej ze stron procesowych, to nie stanowi to ustawowej przesłanki dopuszczenia opinii nowej lub uzupełniającej (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 20 września 2019 r., II AKa 99/19, LEX nr 3057934).

Oskarżony W. R. (1) czyniąc zastrzeżenia do opinii przywołał co prawda przypadki dwóch pojazdów: T. (...) oraz O. (...) (przyjmując, że chodzi o pojazdy: z zarzutu w pkt V – współdziałanie m.in. z M. S. (1) oraz z zarzutu w pkt XX – współdziałanie m.in. z P. P. (1)) ale było to bezpodstawne gdyż odnośnie tych dwóch aut Sąd Rejonowy nie ustalił na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, że były to „wirtualne” samochody.

Natomiast Sąd II instancji podkreśla, iż dokonując kontroli odwoławczej co do kwestionowanych opinii mechanoskopijnych nie można było zapomnieć o pozostałych dowodach, zwłaszcza tych zgromadzonych na etapie śledztwa w teczkach tematycznych dla poszczególnych, wyleasingowanych czy kredytowanych pojazdów, ale także o dowodach osobowych,

m.in. zeznaniach i wyjaśnieniach osób, które te pojazdy miały wziąć w leasing, czy uzyskać kredyt, a nie miały z nimi żadnej styczności. Analiza wszystkich tych dowodów łącznie potwierdzała zaś zasadność opinii biegłych na temat niewyprodukowania określonych pojazdów. Nie stwierdzono zatem takich negatywnych cech opracowanych opinii z zakresu mechanoskopii które wymagałyby zastosowania art. 201 kpk i powoływania nowych biegłych, w tym nie podzielono zastrzeżeń co do metody uzyskiwania danych u producentów pojazdów po numerach VIN, drogą telefoniczną.

Wreszcie na koniec ważna uwaga dotycząca tego zarzutu, a odnosząca się do wszystkich czterech oskarżonych o udział w zorganizowanej grupie przestępczej. Otóż okoliczność istnienia czy też w ogóle braku pojazdów będących przedmiotem leasingów nie była w tej sprawie okolicznością wiodącą dla odpowiedzialności karnej podsądnych. Istotą wszystkich przestępstw oszustw przypisanych oskarżonym była bowiem wartość zaciągniętego leasingu a nie faktyczna wartość pojazdu. We wszystkich zaś przypadkach Sąd I instancji bezbłędnie wykazał, że wyleasingowane samochody (których leasingobiorca wcale nie widział, istniały tylko w dokumentach rejestracyjnych bądź były to wraki) posłużyły funkcjonującej wówczas grupie przestępczej do bezprawnego uzyskiwania potężnych pieniędzy od firmy leasingowej czy instytucji kredytowej. Zgłoszony zarzut odwoławczy obrońcy W. R. bezskutecznie zatem zmierzał do

podważenia wiarygodności opinii biegłych Z. K. i J. P..		
Wniosek		
Uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak podstaw do uwzględnienia zgłoszonego wniosku końcowego z uwagi na bezzasadność omówionego zarzutu apelacyjnego. Przeprowadzona kontrola instancyjna nie potwierdziła żadnych uchybień po stronie Sądu I instancji w zakresie uznania pełnej wartości dowodowej opinii z zakresu mechanoskopii. Sąd odwoławczy nie dostrzegł więc podstaw do jakiegokolwiek ingerencji w treść zaskarżonego orzeczenia z powodu zarzutów podniesionych w tym zakresie.		
Lp.	Zarzut	
3.2.	Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego W. R. – adw. A. R. (1): Obraza przepisów postępowania, tj. art. 7 kpk poprzez bezkrytyczne przyjęcie wiarygodności wyjaśnień M. L. (1) i to mimo, iż Sąd I instancji nie dysponował żadnym innym materiałem dowodowym poza tymi właśnie pomówieniami, a wielokrotna karalność M. L. (1) i nieścisłości wynikające z jego wyjaśnień winny ograniczać	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	zaufanie Sądu w zakresie oceny prawdziwości tychże pomówień.
Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
<p>Sąd odwoławczy stwierdził, że przeprowadzona przez Sąd Rejonowy ocena dowodów stanowiących podstawę wyrokowania w zakresie dotyczącym oskarżonego W. R. była prawidłowa i uwzględniała w odpowiednim stopniu dyrektywy z art. 7 kpk, a więc zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego. Trzeba podkreślić, iż Sąd I instancji w treści uzasadnienia zaskarżonego rozstrzygnięcia wymienił wszystkie dowody bądź ich części, którym przyznał przymiot wiarygodności, a także wyodrębnił te, które na przypisanie takiej cechy nie zasługiwały. Nie zabrakło też w uzasadnieniu wskazania powodów, które wpłynęły na takie a nie inne ukształtowanie oceny zgromadzonych w sprawie dowodów. Sąd odwoławczy po zapoznaniu się z aktami sprawy nie dostrzegł powodów, które pozwalałyby w jakikolwiek sposób podważać słuszność przedstawionej w uzasadnieniu wyroku oceny materiału dowodowego.</p> <p>Zauważyć należy, iż apelujący negując prawidłowość dokonanej przez Sąd Rejonowy oceny zgromadzonego materiału dowodowego nie wskazał konkretnych zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy czy doświadczenia życiowego, które miałyby zostać naruszone przez Sąd Rejonowy przy wykonywaniu tej czynności, a jedynie ograniczył się do</p>	

przedstawienia swojej subiektywnej, alternatywnej oceny dowodów, dokonanej w taki sposób by doprowadzić do wydania orzeczenia jak najbardziej korzystnego dla oskarżonego W. R.. Taka konstrukcja zarzutu osłabiała szanse na powodzenie apelacji. Warto więc przypomnieć, że podnoszenie zarzutu opartego jedynie na odmiennej ocenie dowodów dokonanej przez skarżącego, bez wskazania błędów natury faktycznej, logicznej, usterek w rozumowaniu, oparcia się na nieujawnionym materiale dowodowym albo tylko na części materiału dowodowego, nie może prowadzić do podważenia wyroku Sądu I instancji. We wniesionej w niniejszej sprawie apelacji skarżący tak właśnie czynił, skoro przedstawił jedynie własną, odmienną od dokonanej przez Sąd I instancji ocenę dowodów i to jeszcze taką, która nie respektowała wymogu uwzględnienia całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności. Ten przewidziany w art. 410 kpk obowiązek dotyczy nie tylko sądu przy rozstrzygnięciu konkretnej sprawy, ale także powinien być przestrzegany w środkach odwoławczych przez skarżących. Bez tego zawarte tam rozważania zawsze będą oceniane jako nieuprawnione, a więc i dowolne (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 2019 r., sygn. akt II KK 135/19, opubl. Legalis nr 1922670).

Należy w tym miejscu zaakcentować, że w sprawach, których przedmiotem jest przestępczość zorganizowana, ustalenie stanu faktycznego, a w tym roli jaką poszczególne sprawcy pełnili w szeregach zorganizowanej grupy przestępczej, nie jest zadaniem łatwym. Najczęściej, tak jak w

kontrolowanej sprawie, wyjaśnienia poszczególnych oskarżonych nie są ze sobą idealnie zbieżne, a dodatkowo ulegają różnym zmianom na kolejnych etapach postępowania. Niewątpliwie wynika to z tego, że kiedy sprawcy mają już wiedzę o odkryciu przez organy ścigania ich nielegalnej działalności, przyjmują określoną linię obrony w celu uzyskania jak najbardziej korzystnego dla siebie zakończenia sprawy karnej. W celu osiągnięcia tego rezultatu każdy z nich obiera określoną taktykę procesową: jedni decydują się przyznać się do stawianych zarzutów i szczegółowo opisują mechanizm działalności grupy przestępczej, obciążając przy tym również i siebie, drudzy pomawiają jedynie inne osoby współoskarżone starając się przekonać organy wymiaru sprawiedliwości o swojej niewinności, a jeszcze inni nie przyznając się, zaprzeczają jakiegokolwiek znajomości z osobami, którym zarzuca się wspólny z nimi udział w grupie przestępczej oraz jakimkolwiek bezprawnym zachowaniom, które rozmyślnie podejmowali by w ramach podziału ról. Dodatkowo, niejednokrotnie sprawcy zaliczający się do pierwszej kategorii po złożeniu wyjaśnień obciążających siebie i współoskarżonych, zmieniają je i na dalszych etapach postępowania, chcą wycofać się z tego co podali wcześniej. Taka chwiejność wyjaśnień podsądnych oraz ich oświadczeń w zakresie przyznania się do popełnienia zarzucanych czynów oczywiście nie ułatwia sądowi rozpoznającemu sprawę oceny materiału dowodowego. Sąd Rejonowy w kontrolowanej sprawie mimo poziomu trudności stojącego przed nim zadania, w zdecydowanej większości wywiązał

się z niego poprawnie, wyważając wszystkie dyrektywy ustanowione w art. 7 kpk, zestawiając ze sobą treść poszczególnych dowodów i przypisując przymiot wiarygodności jedynie tej części materiału dowodowego, która obiektywnie na to zasługiwała. Warto zaznaczyć, że tylko na pierwszy rzut oka weryfikacja materiału dowodowego dokonana w tej sprawie może się wydawać czynnością przeprowadzoną w sposób uproszczony, sprowadzający się do uznania za wiarygodne tych oświadczeń oskarżonych, w których przyznawali się oni do winy, a odmówienia wspomnianej cechy tym wskazaniom, gdzie zaprzeczali oni swojej winie i sprawstwu. Sąd I instancji doszedł do tego wniosku po zapoznaniu się z treścią dowodów osobowych i z dokumentów zebranych przez śledczych i następnie w dużym zakresie przeprowadzonych w postępowaniu sądowym, skonfrontował cały ten materiał dowodowy ze sobą i ostatecznie doszedł do trafnego wniosku, że opis działalności grupy przestępczej oraz roli jaką pełnili w niej poszczególni oskarżeni ustalony w postępowaniu przygotowawczych odpowiadał realnemu przebiegowi inkryminowanych zdarzeń. Z tego też powodu należało dać wiarę tym oświadczeniom oskarżonych, w których przyznawali się do popełnienia wszystkich (lub jedynie części) zarzucanych im czynów i zdradzali mechanizm działania zorganizowanej grupy przestępczej. Jednocześnie zaś niewiarygodne okazały się te późniejsze wyjaśnienia podsądnych, w których zaprzeczali oni kategorycznie swojemu udziałowi w zorganizowanej grupie przestępczej i przestępstwach dokonanych w czasie jej funkcjonowania. Uwagi te

dotyczą również osoby oskarżonego W. R. i jego działalności przestępczej w ramach zorganizowanej grupy przestępczej.

Odnosząc się już konkretnie do twierdzeń obrońcy oskarżonego W. R. przedstawionych w ramach zarzutu odwoławczego Sąd II instancji nie podzielił żadnego z nich. Przede wszystkim nie dostrzeżono żadnych nieprawidłowości przy ocenie wartości dowodowej wyjaśnień oskarżonego M. L. (1). Co prawda wyjaśnienia tego podsądnego też ulegały modyfikacjom na poszczególnych etapach procesu, czemu towarzyszyły różne zakresowo oświadczenia w kwestii przyznania się do winy (na koniec M. L. (1) zaprzeczał swojej winie i sprawstwu), ale Sąd Rejonowy dostrzegł tę okoliczność, uwzględnił ją i w sposób odpowiednio ostrożny i wyważony dokonał trafnego wartościowania tego dowodu, dając mu wiarę w zakresie w jakim znajdował oparcie w innych jeszcze dowodach, cechował się logiką i był przekonujący. Sąd I instancji, a także Sąd odwoławczy miał na uwadze wielokrotną karalność M. L. (1) za przestępstwa oraz wiążące się z tym doświadczenie odnośnie zasad rządzących postępowaniem karnym. Okoliczność ta automatycznie nie przekreślała jednak możliwości dokonania pozytywnej oceny przekazywanych przez tego podsądnego informacji. Nawet bowiem osoba wielokrotnie wcześniej karana może złożyć wiarygodne i cenne dla postępowania wyjaśnienia czy zeznania. Odrzucanie już na wstępie, bez analizy, relacji takiej osoby jedynie z powodu jej uprzedniej karalności byłoby błędem i sprzeczne z podstawowymi

dyrektywami ustalającymi zasady oceny dowodów. Zasadą wszak jest, że dopóki nie wykaże się, że dana osoba mówi nieprawdę, uważa się, że jej słowa polegają na prawdzie. Istotna jest przy tym specyfika środowiska zorganizowanej grupy przestępczej. To mianowicie obszar działań bezprawnych, nielegalnych i tym samym nieujawnianych, a więc zasadniczo niedostępny dla osób postronnych. Sprawia to, że podstawowym osobowym źródłem wiedzy o zasadach obowiązujących w takich strukturach, ich uczestnikach, a także popełnianych przestępstwach, są osoby w działalność taką zaangażowane, bowiem osoby funkcjonujące poza grupą wiedzy takiej nie mają i mieć nie mogą. Tym samym nie można oczekiwać, by w tego typu sprawach podstawę ustaleń faktycznych stanowiły relacje osób o nieposzlakowanej opinii, dla których własnej sytuacji procesowej, bez znaczenia pozostaje wynik postępowania (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 24 listopada 2021 r., sygn. akt II AKa 100/20, Legalis nr 2652268). Znamiennym jest przy tym, że pomawiające wyjaśnienia M. L. (1) nie były jedynym dowodem na popełnienie przez W. R. wszystkich zarzucanych mu czynów. Nie znajduje zatem potwierdzenia w aktach sprawy twierdzenie apelującego obrońcy aby określona część zarzutów opierała się wyłącznie na pomówieniach oskarżonego M. L. (1). Ogólnie rzecz ujmując, o winie i sprawstwie oskarżonego W. R. świadczył poza tym szereg innych dowodów zarówno osobowych (tylko przykładowo: wyjaśnienia R. M. (1), L. P. (1), T. P. (1), R. Z. (1), T. M. (1), M. L. (2), zeznania A. K. (2), E. K.

(1), R. K. i K. D.), w tym także ta część wyjaśnień W. R. w której przyznał się on do zarzucanych mu czynów oraz dowodów z dokumentów (np. zabezpieczone w wyniku przeszukania pomieszczeń biurowych użyzonych od ojca M. L. (1)).

Natomiast wskazując szczegółowiej, w odpowiedzi na zarzut obronny odnośnie czynu zarzucanego w pkt V (wg numeracji przyjętej w zaskarżonym wyroku) na przywołanie zasługują obciążające oskarżonego W. R. zeznania i wyjaśnienia M. S. (1) oraz zeznania A. S. (2), które potwierdzają modus operandi przedstawiony w pomówieniu przez M. L. (1). Ponadto, wyjaśnienia L. P. (1), w których przyznał, że rejestrował pojazdy dla W. R. i R. M. n.in. na nazwisko F. (jak w zarzucie V).

Oдноśnie czynu zarzucanego w pkt IX wzmocnieniem wyjaśnień M. L. było przyznanie się do winy i wyjaśnienia T. P. (1) skazanego prawomocnie za udział w zorganizowanej grupie przestępczej, w skład której wchodził m.in. W. R. (1) oraz za współudział m.in. z W. R. (1) za ten czyn (wyrok Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 13 lipca 2010 r. o sygn. III K 289/10 - zarzuty z pkt I i IV dla oskarżonego T. P. (1), a także poświadczająca nieprawdę faktura VAT nr (...) na firmę (...) - T. (...) Handel (...) z K.. Poza tym wśród materiałów dostarczonych przez M. L. (1) organom ścigania na płycie CD-R z biura (...), gdzie działali W. R. z R. M. znajdował się przygotowany wniosek leasingowy na R. Ć. dotyczący innego pojazdu (k.755-756).

Co do zarzutu z pkt XII należało wskazać na zeznania leasingobiorcy T. B. (1), który wśród osób obecnych przed biurem przedstawiciela F. gdzie podpisywał umowę oprócz R. M. (1) i A. K. (1) rozpoznał W. R., jako tego co podjechał tam samochodem i rozmawiał z R. M. (1) (k.3447). Nadto, co bardzo istotne, wniosek leasingowy na samochód wyleasingowany na T. B. znajdował się w zajmowanym przez oskarżonego i R. M. (1) biurze firmy (...), dostarczony śledczym przez M. L. (1).

Na temat zarzutu z pkt XVIII oprócz wyjaśnień oskarżonego M. L. (1) na udział oskarżonego W. R. wskazywały powiązane ze sobą wyjaśnienia K. S. (1) o zaangażowaniu A. K. (1) w prowadzenie firmy (...) z S., na którą została wystawiona sfalszowana faktura VAT o nr (...) wykorzystana przy oszustwie z zarzutu z pkt XVIII, zeznania E. S., M. J. (1) oraz wyjaśnienia A. K. (1), który potwierdził współpracę przy umowach leasingowych z W. R. (1), niezasadnie kwestionując jednak świadomość bezprawności tych działań. Poza tym wśród dokumentów znalezionych w mieszkaniu R. Z. (1) udostępnionym mu przez W. R. znajdowały się fałszywe dokumenty belgijskie z firmy (...).J.-S., tej samej, w której R. J. (1) miałby zakupić V. (...).

Zarzut XX stawiany oskarżonemu W. R. (1) wzmacniają z kolei wyjaśnienia M. L. (2) o tym, że to właśnie wyżej wymieniony poprosił go by znalazł osobę, która weźmie na siebie leasing i wtedy pojawił się P. P. (1), raty miał płacić W. R. (1) (k. 7184).

Na temat zarzutu XXI można natomiast wskazać apelującemu obrońcy, że nie przekonał Sądu odwoławczego aby pomówienia oskarżonego W. R. o udział w tym wyludzeniu leasingu od (...) Sp. z o.o. były bezpodstawne i nieprawdziwe. Skarżący nie przytoczył nawet bliżej które konkretnie dowody oskarżenia w tym zakresie kwestionuje. Nie zostały zatem podważone wyjaśnienia M. M. (1), w których podał, że jego syn R. i kolega syna W. R. (3) poprosili go o wzięcie tego leasingu, wniosek o leasing podpisał in blanco, syn miał dostać ten samochód i spłacać raty, a W. R. brał udział w załatwianiu tego leasingu. Nie stwierdzono przy tym aby M. M. (1) pozostawał w konflikcie z pomówionymi, a poza tym były to wyjaśnienia także samooskarżające się. M. M. (1) w ten sposób narażał i siebie na poważną odpowiedzialność karną za to przestępstwo. W zakresie zaś zarzutu odwoławczego wysuniętego co do zarzutu XXII, nie sposób się było odnieść, gdyż kierując się punktacją z zaskarżonego wyroku stwierdzić trzeba było, że zarzuty dla oskarżonego W. R. kończą się na pkt XXI, a zarzut w pkt XXII dotyczy już M. L. (1) (zarzut popełnienia przestępstwa z art. 258 § 1 kk). W apelacji nie podano też jakichkolwiek okoliczności faktycznych wiążących się z tym zarzutem, które naprowadziłyby Sąd Okręgowy na ewentualnie inny zarzut stawiany W. R., tylko z podanym niewłaściwie przez obronę numerem, o który faktycznie chodziło apelującemu.

Ponadto godne podkreślenia jest, iż dla Sądów obu instancji składową dowodów przemawiającą

za sprawstwem, w tym również udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, były wyjaśnienia jakie sam W. R. (1) złożył przed prokuratorem w dniu 17 października 2005 r., przyznając się przy tym do popełnienia wszystkich zarzucanych mu czynów. Miało to miejsce po wyjaśnieniu podsądnemu przez prokuratora na czym polega istota występku z art. 258 § 1 kk, gdzie następnie oskarżony podtrzymał poprzednie wyjaśnienia, w których opisał mechanizm wyłudzenia pieniędzy z tytułu zawieranych umów leasingu bądź kredytu na werbowane w tym celu osoby, także przez oskarżonego (vide: obszernie wyjaśnienia z dnia 29 lipca 2005 r.). W. R. (1) w swoich poprzednich wyjaśnieniach podawał przy tym takie okoliczności, o których nie mógłby mieć wiedzy gdyby nie uczestnictwo w strukturach zorganizowanej grupy przestępczej. Warte podkreślenia są jego wyjaśnienia z dnia 25 lutego 2005 r., w których przyznał się do wyłudzenia leasingów w firmie (...), podając, że wiedział, iż w rzeczywistości pojazdy, na które był brany leasing faktycznie nie istniały.

Prawdą jest, że wspomniany podsądny na dalszym etapie postępowania podjął próby wycofania się zarówno z przyznania się do winy, jak i treści uprzednio złożonych wyjaśnień, jednak czynił to w sposób nieskuteczny. Sąd Rejonowy zasadnie odmówił tym wyjaśnieniom przymiotu wiarygodności, przypisując tę cechę tej części wskazań W. R., w której przyznał się do zarzucanych mu czynów i opisał sposób działalności grupy. Wszelkie próby obrońcy oskarżonego zmierzające do podważenia poprawności oceny dowodów, a tym samym trafności

ustaleń co do rzeczywistego udziału oskarżonego W. R. w działalności zorganizowanej grupy przestępczej, nie przyniosły oczekiwanego przez niego rezultatu i twierdzenia te nie zostały uwzględnione przez organ odwoławczy.

Apelujący próbował przekonywać, że na różnych etapach procesu pojawiały się informacje o nieprawidłowościach i nadużyciach ze strony organów ścigania, a Sąd Rejonowy tego nie uwzględnił w procesie oceny materiału dowodowego. Odnosząc się do tego argumentu należało zwrócić uwagę na brak obiektywnych dowodów potwierdzających wpływanie przez funkcjonariuszy prowadzących poszczególne przesłuchania na zeznania świadków, czy też wyjaśnienia oskarżonych. Nie sposób traktować za miarodajne takich sugestii dostrzeganych przez obronę w zeznaniach D. M. (1), jego matki czy specyficznie przez obronę przedstawionych zeznaniach pracownika Wydz. Komunikacji (...) P. M. B., i to po wielu latach od rzeczonych przesłuchań. Zwłaszcza, że żadna z wymienionych powyżej osób nie złożyła zawiadomienia o rzekomych nadużyciach jakich mieliby dopuścić się przesłuchujący ich funkcjonariusze publiczni. W procesie sądowym został powołany na świadka policjant K. H. prowadzący czynności śledcze w niniejszym postępowaniu, w tym przesłuchania podejrzanych, świadków. Słusznie Sąd I instancji uznał jego zeznania za wiarygodne. Nie stwierdzono zatem aby ten funkcjonariusz naruszył prawo wykonując powierzone mu w śledztwie zadania, nie toczyła się przeciwko niemu sprawa karna czy dyscyplinarna. Zatem zastrzeżenia oskarżonego W. R. w

tym zakresie stanowiły realizację jego linii obrony, poprzez próbę podważenie zaufania do organów ścigania. Gołosłowne okazały się też twierdzenia apelującego obrońcy jakoby W. R. (1) miałby podczas przesłuchania przed prokuratorem w dniu 17 października 2005 r. być pod wpływem silnych środków psychotropowych, w związku z jego ówczesną chorobą, co miałoby je przekreślać pod względem procesowym. W protokole jego przesłuchania przez prokuratora prowadzącego śledztwo odnotowano, że zażywa on leki antydepresyjne, natomiast z tego dokumentu nie wynika aby oskarżony zgłaszał jakieś przeciwwskazania psychiczne do prowadzenia z nim czynności procesowej. Przeciwnie, analiza treści jego wypowiedzi prowadzi do wniosku, że oskarżony wypowiadał się składnie i był z nim pełny kontakt logiczny. Żadnych rzeczowych zarzutów w tym zakresie podsądny nie złożył także później, gdy uchylono stosowane wobec niego tymczasowe aresztowanie. W związku z powyższym i ten zarzut apelacyjny, podbiegający pod naruszenie art. 171 § 7 kpk, choć nie zgłoszony w tej formie, okazał się nieskuteczny.

Wniosek

Uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższego wniosku z uwagi na niezasadność omówionego zarzutu. Materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie został oceniony przez Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy. Stwierdzenie to dotyczy także wartości dowodowej wyjaśnień oskarżonego M. L. (1) i W. R.. Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia nie potwierdziła słuszności stanowiska obrońcy oskarżonego o konieczności ingerencji w ten wyrok poprzez wydanie orzeczenia o charakterze kasatoryjnym.</p>		
Lp.	Zarzut	
3.3.	<p>Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego W. R. – adw. A. R. (1):</p> <p>Obraza przepisów postępowania, tj. art. 5 § 2 kpk poprzez jego niezastosowanie i to mimo, iż w toku postępowania powstał szereg wątpliwości, które Sąd winien rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego W. R..</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Obrońca oskarżonego zdaje się nie dostrzegać, iż w przepisie art. 5 § 2 kpk nie chodzi o wątpliwości stron procesu, lecz wątpliwości nasuwające się na tle materiałów danej sprawy organowi procesowemu, który powinien dążyć do ich usunięcia. To sąd winien zmierzać do wyeliminowania zaistniałych wątpliwości w drodze uzupełnienia postępowania dowodowego i dopiero, gdy po wykorzystaniu</p>		

dostępnych możliwości, wątpliwość istnieje nadal, winien sięgnąć po regulę z art. 5 § 2 kpk. Tym samym zasada ta ma zastosowanie dopiero wówczas gdy zostały wyczerpane wszystkie możliwości poznawcze w postępowaniu. W sytuacji zaś, gdy ustalenia faktyczne zależne są od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, ewentualne zastrzeżenia skarżącego co do wiarygodności konkretnego dowodu, mogą być rozstrzygane jedynie na płaszczyźnie utrzymania się przez sąd w granicach sędziowskiej swobodnej oceny dowodów określonej w art. 7 kpk (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 2019 r., sygn. akt V KK 167/19, opubl. Legalis nr 1967625). W rozpatrywanej sprawie Sąd Rejonowy dysponował odpowiednim spektrum dowodów, które były wystarczające (po ich prawidłowym oceniu przez Sąd) dla poczynienia trafnych i niewątpliwych ustaleń faktycznych. W ocenie Sądu odwoławczego nie zaistniały żadne niedające się usunąć wątpliwości, które należałoby rozstrzygnąć na korzyść W. R..

Niezbędna jest jeszcze uwaga, że niemożliwe jest jednoczesne naruszenie art. 5 § 2 kpk i art. 7 kpk (obrońca W. R. podniósł w apelacji zarzuty naruszenia obu tych przepisów proceduralnych). Jeżeli bowiem pewne ustalenie faktyczne uzależnione jest od oceny dowodu lub dowodów, to nie można mówić o naruszeniu zasady *in dubio pro reo*. Podniesienie zarzutu obrazy art. 5 § 2 kpk, jak już była mowa wcześniej, jest zasadne tylko wówczas, gdy sąd orzekający rzeczywiście powziął wątpliwości bądź gdy powinien takie powziąć i wbrew wyrażonej w tym przepisie regule rozstrzygnął

je na niekorzyść oskarżonego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 19 lutego 2019 r., sygn. akt II AKa 7/19, opubl. Legalis nr 2238701). Zdaniem Sądu odwoławczego z taką sytuacją nie mamy do czynienia w niniejszej sprawie. Natomiast ewentualne zastrzeżenia co do oceny wiarygodności konkretnego dowodu lub grupy dowodów mogą być rozstrzygane jedynie na płaszczyźnie utrzymania się przez sąd w granicach sędziowskiej swobodnej oceny dowodów wynikającej z treści art. 7 kpk. Nie bez znaczenia w kontekście poczynionych rozważań jest to, że kontrola odwoławcza zaskarżonego orzeczenia w zakresie dotyczącym oskarżonego W. R. nie potwierdziła żadnych uchybień proceduralnych przy ocenie zgromadzonego w tej sprawie materiału dowodowego

Wniosek

Uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Brak podstaw do uwzględnienia powyższego wniosku z uwagi na niezasadność omówionego w tym miejscu zarzutu. W badanej sprawie, wbrew stanowisku apelującego, nie zaistniały żadne niedające się usunąć wątpliwości, które należałoby rozstrzygnąć na korzyść podsądnego W. R. zgodnie z zasadą in dubio pro reo. Nie było więc powodów by w jakikolwiek sposób

ingerować w treść orzeczenia Sądu Rejonowego.		
Lp.	Zarzut	
3.4.	<p>Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego W. R. – adw. A. R. (1):</p> <p>Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż W. R. (1) dopuścił się dokonania wszystkich zarzucanych mu czynów i to mimo, iż jak wynika z treści pisemnego uzasadnienia Sądu I instancji, podstawę ustalenia sprawstwa stanowiły pomówienia innych oskarżonych, a zwłaszcza oskarżonego M. L. (1), który mając żywotny interes w pomawianiu współoskarżonych licząc na skorzystanie z dobrodziejstwa art. 60 § 3 kk (co jednoznacznie wynika z wniosku złożonego przez jego obrońcę podczas mowy końcowej w zakresie zmiany kwalifikacji prawnej i zastosowanie w stosunku do oskarżonego M. L. (1) art. 60 § 3 kk), wskazywał na udział oskarżonego W. R. (oraz innych oskarżonych) w sposób automatyczny, niekiedy nielogiczny, nawet wtedy kiedy nie korelowało to z resztą materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Omawianie przedmiotowego zarzutu należy rozpocząć od przypomnienia, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu wyrażonymi w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, lecz powinien zmierzać do wykazania, jakich konkretnie		

uchybień, w zakresie logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd oceniając zebrany materiał dowodowy. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu w kwestii ustaleń faktycznych, opartego na innych dowodach aniżeli te, na których oparł się tenże sąd nie może prowadzić do wniosku, że rzeczywiście sąd ten dopuścił się przy wydaniu wyroku omawianego uchybienia (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 27 lipca 2021 r., sygn. akt II AKa 109/21, Legalis nr 2629634).

Wobec powyższego podniesiony przez obronę zarzut z kategorii błędu w ustaleniach faktycznych musiał zostać oceniony jako chybiony. Sąd Rejonowy trafnie ustalił sprawstwo W. R. w zakresie wszystkich zarzucanych mu czynów. Na wniosek taki pozwalała treść wiarygodnych dowodów zgromadzonych w tej sprawie, dokładnie wymienionych i opisanych w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia. Sąd Okręgowy nie widział potrzeby powtarzania i ponownego prezentowania dowodów świadczących o winie i sprawstwie W. R., zwłaszcza że podniesiony przez obrońcę zarzut nie wskazywał żadnych konkretnych zasad doświadczenia życiowego, wiedzy, czy logicznego rozumowania, jakie miałyby zostać naruszone w trakcie ustalania stanu faktycznego kontrolowanej sprawy. Apelujący, zaznaczając związaną z ostatnim stanowiskiem jego mandanta, czyli nieprzyznaniem się do żadnego z zarzucanych mu czynów, jedynie twierdził, że W. R. (1) nie brał udziału w żadnym czynie zabronionym, że

nie było grupy przestępczej, a pieniądze z leasingów otrzymywali leasingobiorcy. Wniosków tych nie poprzedzała jednak wszechstronna ocena dowodów. Tak skonstruowany zarzut nie mógł skutecznie doprowadzić do oczekiwanego przez obrońcę rezultatu. Skarżący w ramach tego zarzutu po raz kolejny podjął próbę podważenia wartości dowodowej wyjaśnień współoskarżonego M. L. (1), stanowiących jeden z istotniejszych (ale nie jedyny) dowód sprawstwa W. R., wskazując na instrumentalny ich charakter. Sąd Rejonowy dokonując wartościowania wyjaśnień M. L. miał jednak na względzie jego postawę procesową prezentowaną w toku procesu, w tym także złożony wniosek o zastosowanie wobec podsądnego nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 60 § 3 kk. Widoczna chęć uzyskania przez M. L. (1) korzystnego dla siebie wyroku nie nakazywała automatycznie odrzucenia w całości wszystkich jego wyjaśnień. Niewątpliwie okoliczność ta powodowała wzmożoną ostrożność do oceny wartości dowodowej wyjaśnień tego oskarżonego, ale w taki właśnie sposób postępował Sąd Rejonowy. Organ ten w sporządzonym uzasadnieniu nie tylko wykazał się dobrą znajomością „pomówienia” ale również wykazał, że potrafi właściwie ocenić tego typu dowody. Nie było więc podstaw by uznać za niepoprawne wnioskowanie o winie i sprawstwie W. R. w zakresie wszystkich przypisanych mu czynów opartego m.in. na treści wyjaśnień współoskarżonego M. L. (1).

Wniosek

<p>Uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższego wniosku z uwagi na niezasadność omówionego zarzutu. Ustalenia faktyczne odnośnie przebiegu inkryminowanych zdarzeń oraz udziału w nich W. R. były prawidłowe i w całości oparte na wiarygodnym materiale dowodowym. Przeciwnie wskazania obrońcy zasadzały się jedynie na tej części wyjaśnień oskarżonego, która została oceniona jako niewiarygodna. Nie było zatem z tego powodu podstaw do ingerencji w treść zaskarżonego orzeczenia.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.5.</p>	<p>Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego W. R. – adw. A. R. (1): Błąd w ustaleniach faktycznych w zakresie orzeczonego obowiązku naprawienia szkody, polegający na przyjęciu, iż należności wynikające z zawartych umów leasingowych nie były lub w znacznej części nie były spłacone.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Sąd Okręgowy zgodził się z apelującym obrońcą, że Sąd Rejonowy dopuścił się błędów przy ustalaniu wysokości szkód</p>		

do naprawienia których zostali zobowiązani oskarżeni (nie tylko W. R. (1)), a powstałych w wyniku przypisanych im umyślnych przestępstw przeciwko mieniu. Celowym jest aby w tym miejscu omówić szerzej to zagadnienie, gdyż dotyczy ono wszystkich apelujących. Prawdą jest, że część oskarżonych, ich obrońcy sygnalizowali ten problem w toku postępowania przed Sądem I instancji. Sąd w 2011 r. zwracał się do pokrzywdzonych instytucji o podanie aktualnych wyliczeń szkód, z uwzględnieniem opłaty wstępnej za samochód, co faktycznie było warunkiem zawarcia umowy oraz rat leasingowych, rat kredytu. Odpowiedzi były niestety bardzo skąpe, wręcz zdawkowe, a częściowo wątpliwe co do zgodności danych. Próby uzyskania pełnych informacji od (...) Sp. z o.o. (obecnie (...) sp. z o.o.) nie powiodły się. Trafne było także spostrzeżenie ze strony obrony, że w samym już akcie oskarżenia widać brak jednolitej metody wyliczenia szkody przez oskarżyciela publicznego. Raz bowiem przyjmowana była jako punkt wyjścia wartość brutto leasingu, innym razem wartość netto. W przypadku leasingów walutowych nie do końca też było wiadomo czy przyjęto do obliczeń kurs waluty z dnia zawarcia umowy czy z dnia odbioru pojazdu i czy był to, wg uzgodnień leasingowych, kurs sprzedaży waluty w NBP. Sąd Rejonowy niestety również zaniechał poczynienia w tej materii ustaleń faktycznych. Ponadto i co należy mocno podkreślić, organ meriti nie uwzględnił, że część ze zobowiązań leasingowych (kredytowych) została spłacona. W efekcie, niezasadnie Sąd ten uznał, iż gdyby nawet miała miejsce częściowa spłata zobowiązań wynikających z

umów zawartych z pokrzywdzonymi podmiotami, choć nie poczynił w tym zakresie wymiernych ustaleń, nie miała ona żadnego wpływu na wyrokowanie. Było to stanowisko sprzeczne z brzmieniem przepisu art. 46 § 1 kk i podstawowymi zasadami regulującymi zasady orzekania o środku karnym w postaci obowiązku naprawienia szkody. Absolutnie oczekiwane i wymagane było uwzględnienie przez orzekający sąd karny wszystkich wpłat jakie zostały dokonane na poczet wspomnianych umów i umniejszenie o nie kwot orzekanych obowiązków naprawienia szkód wobec poszczególnych oskarżonych. Sąd Okręgowy dzielając powyższy zarzut zdecydował, że w ramach postępowania odwoławczego, bazując na danych wynikających z akt sprawy samodzielnie zajmie się tą kwestią. Po przeanalizowaniu wszystkich dowodów zgromadzonych w aktach sprawy i teczках tematycznych na okoliczność spłaty umów leasingowych i kredytowych, Sąd II instancji ustalił jakie konkretnie kwoty zostały wpłacone na poczet tych umów, po czym zbadał każdą jednostkową umowę pod kątem wysokości szkody i kwoty pozostałej do naprawienia. Zabiegi te okazały się konieczne, gdyż ustalenia Sądu Rejonowego w kwestii wysokości kwot rozdysponowanych przez pokrzywdzone podmioty nie zawsze były poprawne, a dodatkowo były przypadki gdy przyjęta wartość szkody nie odpowiadała kwocie wypłaconej w danym przypadku przez leasingodawcę. Procedowanie Sądu II instancji dotyczące omówionego zagadnienia zostanie dokładnie wyjaśnione w dalszej części niniejszego uzasadnienia, konkretnie w tabeli nr 5.2.

<p>omawiającej zmiany wyroku Sądu I instancji (pkt 4).</p> <p>W konsekwencji dokonanych ustaleń faktycznych doszło do obniżenia nałożonego na oskarżonego obowiązku naprawienia szkód.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższego wniosku. Dopuszczenie się przez Sąd Rejonowy błędów przy ustalaniu wysokości szkód nie stanowiło podstawy do wydania wyroku o charakterze kasatoryjnym. Nie zachodziły warunki z art. 437 § 2 kpk do uchylenia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, w szczególności nie stwierdzono aby konieczne było przeprowadzenie na nowo przewodu sądowego. Najistotniejsze dowody dotyczące powstałej szkody w mieniu pokrzywdzonych były czasowo zbliżone do inkryminowanych czynów. Po upływie wielu lat od tych przestępstw wystarczyło zatem dobrze przeanalizować dane znajdujące się w aktach sprawy i dokonać niewielkich dodatkowych ustaleń na temat naprawienia szkody w czasie prowadzonego procesu sądowego. Możliwe było zatem ustalenie w toku postępowania odwoławczego</p>		

<p>wysokości szkód pozostałych do naprawienia i dokonanie korzystnych dla oskarżonych zmian zaskarżonego orzeczenia w pkt 6o, który poświęcony był obowiązkom naprawienia szkody.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.6.</p>	<p>Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego W. R. – adw. A. R. (1):</p> <p>Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż 25 aut objętych aktem oskarżenia były to auta nieistniejące, opierając się w tym zakresie o opinię biegłych J. P. oraz Z. K. i to mimo, iż z treści samej opinii oraz zeznań samych biegłych z rozprawy z dnia 11 lutego 2014 r. oraz 11 marca 2014 r. wynika, iż jest to opinia niejasna i niepełna.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Na wstępie konieczne jest wskazanie, iż twierdzenia obrońcy oskarżonego W. R. zmierzające do podważenia wartości dowodowej opinii biegłych J. P. oraz Z. K. zostały ocenione jako nietrafione przy okazji analizy zarzutu obraży art. 201 kpk. Organ odwoławczy doszedł bowiem do tożsamyh wniosków jak sąd meriti w zakresie wartości wspomnianej opinii dla niniejszego postępowania karnego. Ubogie są przy tym wskazania jakoby treść opinii pisemnych oraz zeznania biegłych z rozpraw z dnia 11 lutego 2014 r. oraz 11 marca 2014 r. świadczyły o niejasności i niepełności opinii. Sąd II instancji nie stwierdził by rzeczywiście tak było. Sporządzone w tym procesie przez wymienionych biegłych opinie</p>		

były jasne, rzetelne i odpowiadały na wszystkie stawiane pytania. Nie była żadnych powodów aby podważać poprawność wniosków końcowych opinii, a podstawą takiego krytycznego podejścia nie mogło być niezadowolenie oskarżonego W. R. z treści tego dowodu sporządzonego przez wykwalifikowane osoby, posiadające odpowiednią wiedzę fachową. Dla uniknięcia powielania tych samych treści należy z tego miejsca odesłać do pkt 3.1., w którym została omówiona kwestia wartości dowodowej opinii biegłych z zakresu mechanoskopii. Skoro zaś wspomniane opinie dały podstawy do kategoriycznych ustaleń, że pojazdy objęte aktem oskarżenia były to auta nieistniejące to tak właśnie należało przyjąć czyniąc ustalenia faktyczne. obrońca oskarżonego nie podważył natomiast skutecznie by auta te rzeczywiście zostały wyprodukowane i nie były jedynie samochodami „wirtualnymi”. Zresztą jest to tak naprawdę okoliczność uboczna albowiem jak już była mowa w pkt 3.1. istotą wszystkich przestępstw oszustw przypisanych oskarżonym była wartość zaciągniętego leasingu, kredytu a nie faktyczna wartość pojazdu. Nie miało przy tym znaczenia czy przedmiot takiej umowy rzeczywiście istniał, czy też jedynie został sztucznie stworzony przez sprawców za pomocą sfalszowanej dokumentacji. Przedmiot leasingu był tu bowiem tylko środkiem do celu, którym było uzyskanie pieniędzy na użytek funkcjonującej grupy przestępczej.

Wniosek

<p>Uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższego wniosku z uwagi na niezasadność omówionego zarzutu. Ustalenia faktyczne odnośnie przebiegu inkryminowanych zdarzeń w tym przyjęcia, że większość leasingowanych aut było samochodami nieistniejącymi były prawidłowe i w całości oparte na wiarygodnym materiale dowodowym. Przeciwnie wskazania obrońcy nie zasługiwały w tym aspekcie na uwzględnienie. Nie było zatem z tego powodu podstaw do ingerencji w treść zaskarżonego orzeczenia.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.7.</p>	<p>Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego W. R. – adw. A. R. (1) oraz poruszony w apelacji własnej oskarżonego: Rażąca niewspółmierność kary orzeczonej w stosunku do oskarżonego W. R., tj. bezwzględnej kary łącznej 4 lat pozbawienia wolności.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zdaniem organu odwoławczego zarówno kary jednostkowe pozbawienia wolności w wymiarze</p>		

odpowiednio: 2 lat pozbawieni wolności za czyn z art. 258 § 1 kk, 2 lat pozbawienia wolności za występki z art. 270 § 1 kk i art. 18 § 2 kk w zw. z art. 271 § 3 kk, art. 229 § 3 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i w zw. z art. 65 § 1 kk oraz 4 lat pozbawienia wolności za ciąg 19 przestępstw z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, orzeczone w stosunku do W. R. były odpowiednie i dostosowane ze wszelkich miar do wszystkich okoliczności rozpatrywanych przypadków. Sąd Rejonowy dostrzegł i wyważył wszystkie okoliczności obciążające i łagodzące. Prawidłowo został także w tym wypadku oceniony stopień winy oskarżonego oraz społecznej szkodliwości wszystkich jego bezprawnych zachowań. Wobec tego kary jednostkowe nie mogły być ocenione jako niewspółmierne względem zachowań jakich dopuścił się W. R. (1) w ramach udziału w zorganizowanej grupie przestępczej. W konsekwencji tego orzeczonej mu kary łącznej 4 lat pozbawienia wolności, z zastosowaniem zasady pełnej absorpcji nie mogła uchościć za karę rażąco surowością. Była to kara łączna najniższa jaką w tej sytuacji Sąd I instancji mógł wymierzyć.

Przeciwnie wskazania obrońcy oskarżonego były nietrafione i nieprzekonujące. Sąd odwoławczy w pełni zaś zaaprobował wszystkie rozważania poczynione w kwestii wymiaru kary w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia przez Sąd niższej instancji. Argumentacja podana w środku odwoławczym nie podważyła skutecznie żadnego z tych aspektów orzeczenia dotyczącego wymiaru kar. Obrońca przedstawił subiektywne stanowisko, że wystarczającym dla

osiągnięcia celów kary wobec oskarżonego, byłoby orzeczenie kar jednostkowych oraz kary łącznej w łagodniejszym wymiarze, nie precyzując jaka jego zdaniem kara byłaby sprawiedliwa względem podsądnego. Tymczasem kara w wymiarze orzeczonym przez Sąd Rejonowy nie narusza w żaden sposób dyrektyw sądowego wymiaru kary ujętych w art. 53 § 1 i 2 kk. Rację miał również Sąd I instancji podając, że dopiero kary w takim wymiarze będą w stanie zrealizować wszystkie stawiane jej cele, zarówno w zakresie prewencji generalnej, jak i prewencji indywidualnej. Oceniając wymiar kary nie można abstrahować od ustawowych granic wymiaru kar za przestępstwa jakich dopuścił się W. R. (1). Sąd Rejonowy za pierwszy z przypisanych oskarżonemu czynów stanowiący przestępstwo z art. 258 § 1 kk mógł orzec karę pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat; za drugi występki z art. 270 § 1 kk i art. 18 § 2 kk w zw. z art. 271 § 3 kk, art. 229 § 3 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk możliwe było orzeczenie kary pozbawienia wolności od 1 roku i 1 miesiąca do 15 lat, natomiast za ciąg 19 przestępstw z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk ustawowe granice kary kształtowały się w granicach od 7 miesięcy do 12 lat pozbawienia wolności. W takich granicach kary jednostkowe w wymiarze odpowiednio 2 lat, 2 lat oraz 4 lat pozbawienia wolności jawiły się jako odpowiednia reakcja ze strony wymiaru sprawiedliwości na tego typu występki. Istotne jest także, że osądzane czyny zostały popełnione wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, było to więc działanie przemyślane i zaplanowane, a

wręcz stanowiło ono realizację opracowanego przez członków grupy schematu działania oraz w warunkach opisanych w art. 65 § 1 kk (z oczywistych względów oprócz czynu z art. 258 § 1 kk), a w wyniku nielegalnej działalności oskarżonego i współdziałających z nim osób doszło do powstania poważnych szkód w majątkach pokrzywdzonych podmiotów, w sporej części nienaprawionych. Warto jeszcze zwrócić uwagę na ogromną determinację podsądnego i pozostałych członków grupy, którzy dla osiągnięcia łatwych zysków rozszerzali krąg swoich przestępczych działań, wykorzystując znajomości między osobami zaangażowanymi w nielegalny proceder (w tym włączając w szeregi pracownika Wydziału Komunikacji Urzędu Miasta P.) i w przypadku gdy dana ścieżka uzyskania leasingu lub kredytu była już dla nich niedostępna, szukali alternatywnego rozwiązania by w dalszym ciągu czerpać korzyści majątkowe z zawierania kolejnych umów. Warto tu jeszcze wskazać na długi czas popełniania przestępstw, tj. lata 2003-2004 oraz na kwotę jaka obciąża oskarżonego z tytułu nienaprawionych dotąd szkód wyrządzonych przestępstwami z art. 286 § 1 kk i 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk z jego udziałem. Po korektach wprowadzonych przez Sąd Okręgowy w pkt 60 zaskarżonego wyroku jest to nadal potężna suma - 924.998,82 zł. To pokazuje jak poważnych występków dopuścił się oskarżony działając wspólnie z innymi osobami, rozmach ich przestępczej działalności oraz konieczność oddziaływania na niego odpowiednio dotkliwą karą o charakterze izolacyjnym.

Osiągnięcia celów kary nie zniweczył zaś upływ czasu od popełnionych przestępstw (18 lat). Wszystkie te okoliczności w połączeniu ze znacznym stopniem społecznej szkodliwości czynów oraz winy oskarżonego przemawiały za orzeczeniem odpowiednio surowej kary. Należało zauważyć, że Sąd Rejonowy czyniąc rozważania odnośnie wymiaru kar jednostkowych wziął pod uwagę okoliczności wymienione w apelacji, a mianowicie niepopelnienie przez podsądnego żadnego innego przestępstwa od czasu wszczęcia niniejszego postępowania oraz prowadzenie obecnie przez niego ustabilizowanego trybu życia (w tym legalnej działalności gospodarczej) i uwzględnił je w wymiarze kary. Z kolei podnoszony stan chorobowy oskarżonego w czasie procesu skutkował przede wszystkim tym, że nie można było prowadzić czynności procesowych przed Sądem I instancji, jednak jego stan zdrowia w czasie wyrokowania nie dawał już żadnych wskazań by miało to łągodząco wpłynąć na karę. Sam apelujący przecież wskazywał, że oskarżony jest ojcem rodziny, przedsiębiorcą, o czym pisał również w apelacji własnej W. R. tzn., że oskarżony ma się dobrze. Organ odwoławczy nie miał również żadnych zastrzeżeń do wymiaru kary łącznej, która została wymierzona z zastosowaniem zasady pełnej absorpcji, a więc było to rozwiązanie najbardziej korzystne z możliwych dla W. R.. Z uwagi na brak zaskarżenia wyroku przez oskarżyciela publicznego Sąd odwoławczy nie rozważał bliżej możliwości wymierzenia W. R. (1) surowszych kar jednostkowych, czy też kary łącznej pozbawienia

wolności, chociaż uważa, że byłyby ku temu podstawy.

Sąd Okręgowy uznał jeszcze za stosowne wyjaśnienie, że do uznania zasadności zarzutu opartego na podstawie art. 438 pkt 4 kpk konieczne jest wykazanie przez skarżącego sądowi meriti konkretnych uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego przy ocenie znaczenia ustalonych okoliczności (tak podmiotowych, jak i przedmiotowych), czy też w zakresie nakazu ich kompletnego uwzględnienia – mających, stosownie do brzmienia art. 53 kk, znaczenie dla wymiaru kary. Samo przeciwstawienie rozstrzygnięciu orzekającego sądu dotyczącego kary wyłącznie odmiennej (krytycznej) oceny tegoż zasadności (co do rodzaju orzeczonej kary, czy jej wymiaru), opartej na subiektywnym przekonaniu – bez odniesienia jej do konkretnych okoliczności niedocenionych, bądź przecenionych, przy wymiarze kary, nie czyni tego rodzaju trafny. Rodzaj i rozmiar środków represji karnej należy do sfery swobodnego uznania sądu, będąc jego oczywistą prerogatywą. Skarżący może formułując zarzut rażącej niewspółmierności kary zakwestionować ten wybór lub wysokość sankcji karnej, niemniej jednak będzie to procesowo skuteczne o tyle, o ile zdoła wykazać sądowi meriti konkretne (określone powyżej) uchybienia w tych działaniach, które tę karę ukształtowały (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 2019 r., sygn. akt III KK 28/18, Legalis nr 1896670). Orzeczenie to Sąd Okręgowy miał na uwadze również przy rozważaniach w zakresie wymiaru

<p>kary dla pozostałych oskarżonych objętych tym postępowaniem apelacyjnym. Przytoczony judykat prowadzi do wniosku, że zarzut niewspółmierności kary orzeczonej wobec oskarżonego W. R. nie był skuteczny i właściwie sprowadzał się do przedstawienia subiektywnego stanowiska obrońcy, że kary w kształcie orzeczonym przez Sąd Rejonowy są nadmiernie surowe, bez wskazania konkretnych uchybień w zakresie wartościowania poszczególnych okoliczności kształtujących wymiary tych kar. Podsumowując, kontrola instancyjna orzeczenia o karze wymierzonej oskarżonemu, której domagał się także w apelacji własnej podsądny, wypadła dla niego niekorzystnie.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższego wniosku, który zresztą nie był skorelowany z treścią omówionego zarzutu. Kontrola odwoławcza zaskarżonego orzeczenia nie potwierdziła by wymierzone kary jednostkowe, ani orzeczona kara łączna były rażąco surowe. Wręcz przeciwnie, były one odpowiednie i dostosowane ze wszech miar do osoby sprawcy oraz wszystkich okoliczności przypisanych mu przestępstw.</p>		

Lp.	Zarzut	
3.8.	<p>Zarzut podniesiony przez oskarżonego W. R.:</p> <p>Obraza przepisów postępowania, tj. art. 6 kpk, czyli prawa do obrony i nieuwzględnienie wniosków obrońców o wyznaczenie kolejnego terminu rozprawy na wygłoszenie mów końcowych co doprowadziło do tego, że on oraz jego obrońca zostali pozbawieni możliwości wygłoszenia tych mów.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Tak zgłoszony zarzut skłonił Sąd Okręgowy do szerszego przeanalizowania prawidłowości procedowania przez Sąd Rejonowy i w ogóle przeprowadzenia całej rozprawy w dniu 26 stycznia 2021 r. Wbrew ocenie apelującego, ta rozprawa główna mogła się odbywać pod nieobecność oskarżonego i jego obrońcy, bez żadnych ograniczeń. Jak wynika z akt sprawy oskarżony i jego obrońca adw. Z. W. byli prawidłowo zawiadomieni o tym terminie. A ściślej, oskarżony i jego obrońca przyjęli ten termin do wiadomości na rozprawie w dniu 24 listopada 2020 r. Należy przypomnieć, że od dnia 1 lipca 2015 r. uległo zmianie brzmienie art. 374 § 1 kpk, wedle którego obecność oskarżonego na rozprawie nie jest obowiązkowa chyba, że sąd widzi potrzebę jego wezwania. Taki przypadek w niniejszej sprawie nie miał miejsca. Sąd Rejonowy miał zatem pełną możliwość prowadzić sprawę pod nieobecność w/wym, zaraz po tym jak nastąpiło wyłączenie sprawy</p>		

oskarżonego R. M. (1) z uwagi na jego stan zdrowia, co od dłuższego czasu powodowało niemożność prowadzenia całej sprawy. Sąd Okręgowy podkreśla ponadto, iż oskarżony miał już wcześniej możliwość składania oświadczeń procesowych przed tym samym składem orzekającym kiedy po raz pierwszy otwarto przewód sądowy, a podczas przesłuchania w dniu 13 października 2010 r. odmówił składania wyjaśnień, co spowodowało odczytanie wszystkich jego wyjaśnień z postępowania przygotowawczego. Miał też oskarżony wówczas możliwość się do nich ustosunkowywać, z czego skorzystał w marginalnym wręcz zakresie. Oskarżony powołał się na swoje zaskoczenie zakończeniem sprawy w dniu 26 stycznia 2021 r., na pierwszym terminie rozprawy, po decyzji Sądu o prowadzeniu jej od początku lecz było to nieprzekonujące skoro wiedział w jak szerokim zakresie prowadzone już było postępowanie dowodowe po wniesieniu aktu oskarżenia. Gdzie Sąd Rejonowy w tym samym składzie, wysłuchał oskarżonych, przesłuchał dziesiątki świadków, opiniujących biegłych oraz odczytał tysiące dokumentów z akt sprawy (dokumenty odczytywane na wniosek złożony zresztą przez oskarżonego W. R. - wniosek z dnia 13 maja 2014 r.). Na marginesie Sąd odwoławczy zauważa, że brak było przeszkód procesowych aby w tym przypadku Sąd I instancji skorzystał z uproszczeń procesowych wprowadzonych w art. 405 kpk, ujawniając wszystkie protokoły i dokumenty podlegające odczytaniu na rozprawie bez odczytywania. Obecnie na rozprawie strony nie wniosły o uzupełnienie postępowania dowodowego, nie ujmując tu wniosków dowodowych,

wcześniej oddalonych przez Sąd Rejonowy.

W efekcie zarzut pozbawienia możliwości wygłoszenia mowy końcowej, uznać należało za chybiony. Oskarżony nie skorzystał z uprawnienia brania udziału w rozprawie w dniu 26 stycznia 2021 r. Podsądny cały czas korzystał z pomocy przybranego sobie z wyboru obrońcy, do którego w razie pytań o możliwy scenariusz tej styczniowej rozprawy mógł się zwrócić. Nieobecność oskarżonego W. R. i jego obrońcy nie tamowały zatem przebiegu rozprawy. Nie wygłoszenie mowy końcowej nie miało zatem wpływu na treść zapadłego w tej sprawie wyroku. Apelujący w złożonym środku odwoławczym nawet zresztą nie podjął próby wykazania, że takie przemówienie mogłoby spowodować wydanie innej treści orzeczenia kończącego to postępowanie.

W tym momencie uzasadnienia Sąd Okręgowy nawiąże jeszcze do zapewnienia ochrony prawa oskarżonego do obrony podczas rozprawy odwoławczej, która odbyła się w dniu 7 kwietnia 2022 r. Mianowicie, obrońca oskarżonego W. R. adw. A. R. (1) złożyła w dniu rozprawy drogą elektroniczną wniosek o jej odroczenie, z powodu choroby i niezdolności do udziału w niej oskarżonego, który przekazał obrońcy, iż domaga się uczestnictwa w tej czynności przed Sądem II instancji. Do wniosku został załączony przedłożony w Sekretariacie wydziałowym oryginał zaświadczenia z dnia 6 kwietnia 2022 r., wystawionego przez lekarza sądowego, potwierdzającego chorobę i niemożność stawiennictwa oskarżonego w Sądzie Okręgowym w

dniu 7 kwietnia 2022 r. Dokument wystawiony przez uprawniony podmiot nie był kwestionowany pod względem autentyczności i rzetelności. Przyjęto, w myśl art. 117 § 2a kpk, że nieobecność W. R. na rozprawie w dniu 7 kwietnia 2022 r. została usprawiedliwiona zgodnie z wymogami procedury karnej.

Sąd Okręgowy przeszedł na podstawie akt, iż tego typu zaświadczenia lekarskie dotyczące stanu zdrowia oskarżonego były przedstawiane podczas postępowania przed Sądem I instancji, z powodu tego samego stanu chorobowego (G44.0), z wnioskiem o odroczenie rozprawy. Były to zawsze krótkie, kilkudniowe zwolnienia (27.10-1.11.2015 r., 23.03.-29.03.2016 r., 26.10.-1.11.2016 r., 22.02-26.02.2017 r.). Te powtarzające się stany chorobowe spowodowały, że Sąd Rejonowy zasięgnął opinii biegłych. Uzyskał opinię (...)u z dnia 23 marca 2017 r. (k. 16465), stwierdzającą brak możliwości weryfikacji po czasie czy występował napadowy ból głowy, a przy przyjęciu, że taki ból miał miejsce to potwierdzał niezdolność oskarżonego do stawiennictwa w sądzie.

Sąd Okręgowy w dniu 7 kwietnia 2022 r. zdecydował się na prowadzenie rozprawy apelacyjnej pod nieobecność oskarżonego W. R., który usprawiedliwił się chorobą i zadeklarował chęć wzięcia w niej udziału, mając świadomość, że tego rodzaju niedyspozycje mogą się powtarzać wielokrotnie i będą nie do zweryfikowania przez organ procesowy. Skoro zaś oskarżony W. R. (1) został prawidłowo zawiadomiony o mającej się odbyć rozprawie, jej przeprowadzenie

było dopuszczalne pod warunkiem stawiennictwa jego obrońcy, na co zezwalało rozwiązanie wprowadzone przez ustawodawcę w art. 117 § 3a kpk. Przepis ten stanowi, że niestawiennictwo strony, która została należycie zawiadomiona o czynności procesowej, niezależnie od jego przyczyny, nie stoi na przeszkodzie przeprowadzeniu tej czynności, jeżeli stawił się jej obrońca lub pełnomocnik. Nie dotyczy to czynności, w której udział strony jest obowiązkowy. Jak z powyższego przepisu wynika, ograniczeniem do jego wykorzystania jest rodzaj stawiennictwa w danej czynności. Obecność oskarżonego W. R. w rozprawie apelacyjnej nie była zaś obowiązkowa, nie został przez Sąd II instancji wezwany. Spełniono przy tym warunek i zapewniono obecność na rozprawie jednego z dwóch obrońców oskarżonego. Co prawda po wywołaniu sprawy nie stawili się oboje obrońcy (adw. Z. W., adw. A. R. (1)) lecz zapewniono stawiennictwo jednego z nich. Adw. A. R. – autorka apelacji, we wniosku o odroczenie rozprawy poinformowała Sąd Okręgowy gdzie w tym czasie się znajduje, a okazało się, że jest w tym samym gmachu Sądu przy Al. (...) w P., w czasie gdy doszło do wywołania sprawy IV Ka 1199/21. W tym celu zarządzono przerwę, po której obrońca oskarżonego adw. A. R. (1) stawiła się na rozprawę i wzięła w niej udział prezentując swoją apelację i ustosunkowując się do apelacji własnej oskarżonego W. R.. Podczas tej rozprawy nie było prowadzone postępowanie dowodowe, poza ujawnieniem i zaliczeniem w poczet dowodów aktualnych danych o karalności oraz dokumentów z akt innych spraw karnych w

<p>kwestii naprawienia szkody. Sąd Okręgowy zważywszy na charakter prowadzonego postępowania oraz zaawansowany etap sprawy uznał, że obecność podczas zaplanowanych czynności jednego z obrońców stanowić będzie gwarancję ochrony praw i interesów oskarżonego W. R..</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, ewentualnie uniewinnienie oskarżonego od czynów, do których się nie przyznał.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi na niezasadność omówionego zarzutu. Sąd Rejonowy, wbrew odmiennym zapatrywaniom oskarżonego, nie dopuścił się naruszenia art. 6 kpk. Nie było więc powodów uzasadniających wydanie w instancji odwoławczej orzeczenia kasatoryjnego. Z kolei wniosek końcowy o uniewinnienie oskarżonego łączy się z innymi zarzutami niż naruszenie prawa do obrony, zatem był chybiony</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.9.</p>	<p>Zarzut podniesiony przez oskarżonego W. R.:</p> <p>Błąd w ustaleniach faktycznych w zakresie udziału oskarżonego w zorganizowanej grupie przestępczej.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Rozpocząć należało od zwrócenia uwagi, iż apelujący upatrując błędu w poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleniach faktycznych dotyczących udziału W. R. w zorganizowanej grupie przestępczej przedstawił własny obraz sprawy, oparty jedynie na części zebranego materiału dowodowego, który trafnie został przez organ orzekający w I instancji zakwestionowany jako niewiarygodny. Jak już wskazano w pkt 3.4., taki sposób podważania poprawności poczynionych przez organ meriti ustaleń faktycznych jest nieskuteczny. Znamiennym jest, że wszystkie zarzuty zawarte w apelacji oskarżonego oraz jego obrońcy, dotyczące naruszenia reguł proceduralnych rządzących procesem oceny dowodów zostały w wyniku kontroli odwoławczej uznane za nietrafione. Skoro więc dowody, na których zostało oparte wnioskowanie o udziale W. R. w zorganizowanej grupie przestępczej, oceniono poprawnie, a skarżący nie wykazał naruszenia żadnych zasad logicznego rozumowania, wskazań wiedzy, czy też doświadczenia życiowego przez Sąd I instancji w toku ustalania stanu faktycznego inkryminowanych zdarzeń, to nie może być mowy o żadnym błędzie w tej kwestii.</p> <p>Dla celów poznawczych zasadnym było przedstawienie partii istotnych rozważań dotyczących wymogów niezbędnych dla stwierdzenia występowania „zorganizowanej grupy przestępczej”, o jakiej mowa w art. 258 § 1 kk. Tak więc, zorganizowany charakter grupy przestępczej nie sprowadza się</p>	

wyłącznie, a nie jest to też immanentna cecha tej organizacji, do hierarchicznej jej struktury. Zorganizowana grupa przestępcza nie musi opierać się na relacjach pionowych między jej członkami i podporządkowaniu jednych członków drugim. Zorganizowany charakter grupy przestępczej polega bowiem przede wszystkim na powtarzalnych schematach zachowań opracowanych w ramach takiej grupy, który wykorzystywane są przy popełnianiu przestępstw. W ramach takich schematów poszczególnym członkom grupy przydzielane są określone zadania, które wykonywane są samodzielnie albo pod kontrolą innych jej członków. Istnienie takich szablonów organizacyjnych ułatwia popełnianie przestępstw, ponieważ za każdym razem odtwarzany zostaje uprzednio już zaplanowany, wyuczony i utrwalony mechanizm działania. Nie jest przy tym wymagany w przypadku grupy przestępczej szczególny poziom jej organizacji, wystarczająca jest organizacja na poziomie zaledwie podstawowym, ale z podziałem ról, a zorganizowaną grupę mogą tworzyć osoby, których celem jest popełnianie przestępstw w luźnym związku, m.in. bez stałych ról, ale w każdym razie o większym określeniu ról, niż przy współsprawstwie. Nie dyskwalifikuje udziału w zorganizowanej grupie przestępczej brak podporządkowania jej uczestnika poleceniom, czy też nie udzielanie się we wszystkich akcjach przestępczych. Nie jest również konieczna szczegółowa znajomość nie tylko członków grupy, ale i podziału ról. Nadto istnienia grupy przestępczej i funkcjonowania w jej ramach nie przekreśla samodzielne dokonywanie przestępstw poza strukturą grupy przez jej członków –

o ile nie jest wyrazem opuszczenia jej struktury (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 25 stycznia 2021 r., sygn. akt II AKa 282/19, Legalis nr 2538505; wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 21 listopada 2019 r., sygn. akt II AKa 196/19, Lex nr 2768572; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 lutego 2021 r., sygn. akt IV KK 567/20, Lex nr 3156197; wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 17 czerwca 2020 r., sygn. akt II AKa 4/20, Lex nr 3146597; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2019 r., sygn. akt V KK 417/18, Lex nr 2604688).

Przedkładając powyższe na grunt kontrolowanej sprawy, Sąd Okręgowy stwierdził, że zarówno W. R. (1), jak i pozostali współoskarżeni brali udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na fałszowaniu dokumentów pojazdów i na ich podstawie wyludzaniu kwot leasingowych oraz kredytowych przy pomocy osób zwerbowanych do zawierania pozornych umów na samochody. Materiał dowodowy w części, w jakiej przypisano mu przymiot wiarygodności dawał jasny obraz sposobu działania oskarżonych, w tym również W. R.. Każdy z podsądnych biorących udział w zorganizowanej grupie przestępczej pełnił w niej określoną rolę, działali oni według wcześniej ustalonych schematów, które ewentualnie w sytuacjach tego wymagających były odpowiednio modyfikowane. Istotne jest, że wkład każdego z oskarżonych w dokonywanie przestępstw był na tyle istotny, że bez udziału chociażby jednego z nich nie udałoby się sprawcom zorganizować tak sprawnie i skutecznie działającego,

przez stosunkowo długi okres czasu, mechanizmu wyłudzenia leasingów oraz kredytów. Nadmienić trzeba, że nielegalna działalność stanowiąca przedmiot tego postępowania była przemyślana przez sprawców w taki sposób by sprawiała ona wrażenie funkcjonującej zgodnie z przepisami prawa. Dopiero kolejne czynności prowadzonego postępowania przygotowawczego i wyjaśnienia M. L. (1) doprowadziły do ustalenia rzeczywistych rozmiarów przestępstw jakich oskarżeni dopuszczali się w ramach zorganizowanej grupy przestępczej. Jest to o tyle ważne, że w procesie podsądni (w tym również W. R. (1)) próbują wykorzystać te pozory legalnej działalności by bronić się przed przypisanymi im przez Sąd Rejonowy zarzutami. Zabiegi te jednak nie przyniosły oczekiwanego przez apelującego rezultatu albowiem wiarygodny materiał dowodowy kategorycznie świadczył o jego aktywnym zaangażowaniu w działalność zorganizowanej grupy przestępczej. Dokładne zadania i rola W. R. wynikają m.in. z uznanej za wiarygodne części wyjaśnień M. L. (1), M. L. (2), T. M. (1), R. M. (1), L. P. (1), T. P. (1), jak również wyjaśnień W. R., który w pewnym momencie sam przyznał się do brania udziału w zorganizowanej grupie przestępczej. Nie można też zapomnieć o wyjaśnieniach R. Z. (1) – fałszerza grupy o tym, że mieszkanie, w którym działał zostało mu przekazane przez oskarżonego W. R. („klucze dostałem od W.”). Prawdą jest, że na kolejnych etapach postępowania W. R. (1) próbował wycofać się z poprzednio złożonych wyjaśnień, w tym również przyznania się do udziału w zorganizowanej grupie przestępczej. Jednak czynił to w sposób nieudolny

i jego dalsze wyjaśnienia, słusznie nie zostały zaakceptowane przez Sąd Rejonowy. Nie sposób zgodzić się też z apelującym by współoskarżeni ściśle ze sobą nie współdziałali, aby nie istniały między nimi określone relacje i zależności. Jest to wyłącznie subiektywne stwierdzenie W. R., stojące w opozycji do wniosków wyłaniających się ze zgromadzonego materiału dowodowego. Natomiast nawet przyjmując, że rzeczywiście wykryta grupa przestępcza nie posiadałaby żadnej hierarchii i nie wszyscy jej uczestnicy ściśle współpracowaliby ze sobą, to też nie stanowiłoby przeszkody dla przypisania W. R. popełnienia przestępstwa z art. 258 § 1 kk. Odesłać tu należy do wyżej przywołanych przykładów orzeczniczych na temat wymogów zorganizowanej grupy przestępczej, które Sąd Okręgowy wyrokujący w tej sprawie w całości podziela. Oskarżony negując prawidłowość ustaleń faktycznych odnośnie omawianego w tym miejscu zagadnienia, podkreślał, że współsprawcy nie dzielili się pieniędzmi uzyskanymi z leasingu, czy kredytu. Twierdzenie to stoi w całkowitej opozycji do treści wiarygodnych dowodów, w tym także części wyjaśnień W. R., który sam przyznał, że miał miejsce podział środków finansowych uzyskanych z dokonanych przestępstw pomiędzy poszczególnych członków grupy. Co innego wynikało też z wyjaśnień T. M. (1), R. M. (1) oraz M. L. (1) a także z zeznań szeregu leasingobiorców, którzy nie kryli, że od początku wiedzieli, że mają otrzymać określoną sumę pieniędzy w zamian za wzięcie na siebie leasingu.

<p>Reasumując powyższe, Sąd Rejonowy prawidłowo uczynił przyjmując, że W. R. (1) brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, ustalając przy tym jakie działania w niej podejmował. Potwierdzała to analiza materiałów dowodowych sprawy, po wyselekcjonowaniu tych wiarygodnych. Przeciwnie zapewnienia apelującego opierały się jedynie na dowodach, które uznał za pomocne w ubieganiu się korzystnego dla niego zakończenia procesu, które w toku ich sądowej oceny zostały odrzucone jako niewiarygodne. Podniesiony zarzut nie mógł zatem skutecznie doprowadzić do żadnych zmian w zaskarżonym orzeczeniu.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, ewentualnie uniewinnienie oskarżonego od czynów, do których się nie przyznał.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi na bezzasadność omówionego zarzutu. Ustalenia faktyczne odnośnie udziału W. R. w zorganizowanej grupie przestępczej były prawidłowe i w całości oparte na wiarygodnym materiale dowodowym. Przeciwnie wskazania oskarżonego zasadały się jedynie na tej części jego wyjaśnień, która została oceniona jako niewiarygodna. Nie było zatem</p>		

z tego powodu podstaw do ingerencji w treść zaskarżonego orzeczenia.		
Lp.	Zarzut	
3.10.	Zarzut podniesiony przez oskarżonego W. R.: Błąd w ustaleniach faktycznych w zakresie ustalenia wysokości szkody.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Sąd Okręgowy zgodził się z apelującym W. R. (1), że Sąd Rejonowy dopuścił się błędów przy ustalaniu wysokości szkód powstałych w wyniku przestępstw przypisanych nie tylko temu oskarżonemu, ale wszystkim pozostałym. Powody takiego stanowiska zostały już przedstawione w pkt 3.5. niniejszego uzasadnienia przy rozstrzygnięciu zasadności tożsamego zarzutu podniesionego przez obrońcę W. R.. Nie ma więc potrzeby podawania w tym miejscu tych samych argumentów. Można jedynie dodać, że rzeczywiście szkoda wynikająca z umowy leasingowej zawartej przez A. S. (1) została w całości naprawiona, co pozwoliły ustalić czynności podjęte przez organ odwoławczy. Natomiast szkoda związana z umową zawartą przez wuja W. R. (4) K. została naprawiona w dużej części. Pozostała do naprawienia szkoda w wysokości 13.676 zł. Stwierdzenia zawarte w apelacji własnej oskarżonego odnośnie naprawienia szkody zostały więc uwzględnione w postępowaniu odwoławczym.</p>		

Wniosek		
<p>Uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, ewentualnie uniewinnienie oskarżonego od czynów, do których się nie przyznał.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków albowiem nie były one skorelowane z treścią omówionego zarzutu. Dopuszczenie się przez Sąd Rejonowy błędów przy ustalaniu wysokości szkód nie mogło być podstawą do uniewinnienia oskarżonego od czynów, do których się nie przyznał. Sąd II instancji nie stwierdził również podstaw do wydania orzeczenia kasatoryjnego, gdyż możliwe było ustalenie w toku postępowania odwoławczego dokładnej wysokości szkód pozostałych do naprawienia i zmodyfikowanie zaskarżonego orzeczenia w pkt 60, który poświęcony był w całości obowiązkom naprawienia szkody.</p>		
Lp.	Zarzut	
3.11.	<p>Zarzut podniesiony przez oskarżonego W. R.:</p> <p>Błąd w ustaleniach faktycznych w zakresie oparcia się przez Sąd o opinie biegłych, które są opiniami nierzetelnymi.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

Zwiężle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zagadnienie stanowiące przedmiot niniejszego zarzutu zostało już wyczerpująco omówione przez Sąd odwoławczy a pkt 3.1. oraz 3.6. przedmiotowego uzasadnienia. Oskarżony W. R. (1) nie powołał w ramach tego zarzutu odmiennych argumentów niż jego obrońca, więc wystarczające będzie jedynie odesłanie do lektury wskazanej części tego dokumentu bez powtarzania tych samych wskazań, co nie wpłynęłoby pozytywnie na czytelność sporządzanego uzasadnienia.		
Wniosek		
Uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, ewentualnie uniewinnienie oskarżonego od czynów, do których się nie przyznał.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwiężle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi na niezasadność tego zarzutu. Opinie biegłych wydane w tej sprawie stanowiły wartościowy materiał dowodowy i z powodzeniem mogły zostać wykorzystane przez Sąd Rejonowy jako podstawa ustaleń faktycznych.		
Lp.	Zarzut	

<p>3.12.</p>	<p>Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego M. L. (1) – adw. M. O.:</p> <p>Obraza przepisów postępowania, tj. art. 7 kpk poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów, w szczególności w zakresie oceny wyjaśnień oskarżonych, w tym oskarżonego M. L. (1) i dokonanie jej w sposób wybiórczy i powierzchowny, bez wyjaśnienia w sposób dokładny istotnych dla odpowiedzialności karnej oskarżonego okoliczności, co przejawia się w szczególności w:</p> <ul style="list-style-type: none">- nie uznaniu za wiarygodne wyjaśnień złożonych przez M. L. (1) w zakresie w jakim nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, pomimo tego, że Sąd uznał, że informacje jakie przekazywał organom ścigania były bardzo istotne w punktu widzenia toczącego się postępowania, jego postawę określił jako daleko idącą współpracę, a wiarygodność przekazywanych przez oskarżonego informacji, które cechują się spójnością i konsekwencją nigdy nie została zakwestionowana,- uznaniu za wiarygodne wyjaśnień oskarżonych W. R., R. i T. M. (1) w zakresie w jakim opisywali udział M. L. (1) w przestępczym procederze pomimo tego, że wyjaśnienia tych oskarżonych są zmienne, uzależnione od sytuacji procesowej, w jakiej się znajdowali i brak jest w nich konsekwencji,- nie uwzględnieniu przy ocenie wyjaśnień oskarżonych okoliczności, że w związku z podjęciem współpracy oskarżonego M. L. (1) z organami prowadzącymi postępowanie między L., a pozostałymi oskarżonymi powstał konflikt, który mógł rzutować na	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
--------------	---	---

	<p>wiarygodność składanych przez nich wyjaśnień,</p> <p>- nie uwzględnieniu przy ocenie materiału dowodowego okoliczności, że z informacji przekazanych w wyjaśnieniach T. M. (1) wynika, że od pewnego momentu M. L. (1) „nie był do niczego potrzebny” jemu, R. M. (1) i W. R. (1), którzy prowadzili działalność przestępczą na własną rękę, bez udziału oskarżonego M. L. (1).</p>	
<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zasadniczo Sąd I instancji bezbłędnie ocenił wyjaśnienia oskarżonych objętych wyrokowaniem, a także wyjaśnienia braci M. T. i R. (ich sprawy zostały wyłączone do odrębnych postępowań), które zostały wykorzystane dla określenia odpowiedzialności karnej m.in. M. L. (1). W tym miejscu Sąd Okręgowy przywołuje rozważania poczynione powyżej w pkt 3.2. na temat wyjaśnień oskarżonych o udział w zorganizowanej grupie przestępczej, które wpisuje jako odpowiedź na omawiany zarzut obrońcy. Spostrzeżenia te dotyczą również wyjaśnień oskarżonego M. L. (1), któremu zabrakło konsekwencji aby przez cały proces współpracować z organami wymiaru sprawiedliwości. Niewątpliwie bardzo przydatne dla wyjaśnienia okoliczności faktycznych tej sprawy były wskazania M. L. (1) na temat funkcjonowania grupy przestępczej. To oskarżony ujawnił jaki był pierwszy zalegalizowany wrak (V. (...), wyleasingowane na W. R. (5)), na kogo został zarejestrowany i że wstawiono go</p>		

do istniejącego tylko na papierze komisju P.. Dokumentacja celna tego samochodu posłużyła do podrabiania dokumentów pod inne samochody, głównie te nieistniejące w rzeczywistości. Oskarżony podał też kto przygotowywał poświadczające nieprawdę badania techniczne pojazdów oraz w jaki sposób dochodziło do ich rejestracji i że poświadczające nieprawdę rejestracje trwały do czasu zatrzymania L. P. (1). M. L. (1) wskazał jeszcze kiedy zaczęły się leasingi na samochody istniejące tylko wirtualnie i że on podsunął ten pomysł bo zauważył, że w firmie (...) nikt nie zarządzał oględzin samochodu będącego przedmiotem leasingu. Oskarżony podał też kto zajmował się przygotowywaniem fałszywych dokumentów (R. Z. (1) pseudonim (...)) oraz kto dostarczał odpowiednie do tego dane i materiały (W. R. i R. M.), a także skalę tego procederu (około 40 takich samochodów). Powyższe, przykładowe wyjaśnienia Sąd Okręgowy przywołał dla pokazania jak potężną wiedzę na temat prowadzonego przestępczego procederu posiadał M. L. (1) i że wynika z nich wyraźnie, iż podsądny znajdował się wewnątrz tej formacji, był jednym z nich. Nie sposób z całą pewnością wskazać co było powodem wycofania się oskarżonego, jego zmiany oświadczeń co do tego czy przyznaje się do popełnienia niektórych z zarzucanych mu przestępstw. Bez wątpienia jednak późniejsza jego postawa procesowa, różny zakres przyznawania się do zarzutów, nakazywały szczególną uwagę przy weryfikacji jego wyjaśnień. Sąd Rejonowy generalnie dobrze wykonał swe zadanie w tym zakresie. Również przy ocenie wyjaśnień współoskarżonych

uwzględnić należało konfliktową sytuację powstałą w związku z pomówieniami ze strony oskarżonego M. L. (1) i ujawnieniem szeregu dokumentów pokazujących proceder oszustw leasingowych na nieistniejące albo mające wartość złomową pojazdy. Sytuacja ta, jak trafnie zauważył apelujący obrońca, mogła skłonić innych oskarżonych by w akcie zemsty nieprawdziwie obciążać oskarżonego M. L. (1) np. o kierowanie grupą. Pamięć o tym w jakim środowisku funkcjonowali wówczas oskarżeni i czym się zajmowali, spowodowała wzmożone działania kontrolne Sądu Okręgowego dla zbadania czy wszystkie przypisane M. L. (1) przestępstwa znajdują stuprocentowe potwierdzenie w wiarygodnym materiale dowodowym. Było to tym bardziej celowe z uwagi na podany przez obrońcę w apelacji z innej sprawy karnej (SR Poznań – Stare Miasto sygn. III K 727/09) przykład próby zrzucenia odpowiedzialności przez W. R. na M. L. (1). W przedmiotowej sprawie znalazł się jeden przypadek, który wzbudził tak poważne wątpliwości co do prawidłowości oceny dowodów i w efekcie odnośnie ustaleń stanu faktycznego, że Sąd II instancji zmienił zaskarżony wyrok i uniewinnił oskarżonego M. L. (1) od popełnienia tego czynu. Chodzi mianowicie o występki zarzucany M. L. (1) w pkt XXV, tj. oszustwo na szkodę (...) S.A. i wyleasingowanie pojazdu marki C. (...). (...) przez J. G. (1), gdzie nieustalona osoba podrobiła fakturę VAT wystawiając ją na firmę (...) - T. w K.. Analiza akt sprawy potwierdziła ponad wszelką wątpliwość, że takie przestępstwo z udziałem J. G. (1), w ramach grupy przestępczej zostało dokonane. Mocno niepewnym natomiast pozostaje czy rzeczywiście

został on namówiony do tego leasingu przez oskarżonego M. L. (1) czy też przez inną osobę. Znamiennym jest, że M. L. (1) w swoich wyjaśnieniach z dnia 26 października 2006 r. nie przyznając się do popełnienia żadnego z zarzucanych mu przestępstw ustosunkował się jedynie do zarzutu wyłudzenia leasingu na samochód C. (...) na J. G. (1). Stwierdził wówczas, że nigdy nie widział J. G. (1), nie wypełniał na niego żadnych wniosków i nie odbierał dokumentów (k. 6938). Dowodem obciążającym oskarżonego były wyjaśnienia J. G. (1), ale wbrew stanowisku Sądu Rejonowego, jego wskazania na oskarżonego M. L. (1) budziły wątpliwości co do prawdziwości. Co prawda Sąd w uzasadnieniu dał wyraz temu, że widział rozbieżności w jego wyjaśnieniach ale przyjmując sprawstwo M. L. (1) nie przekonał co do pewności, że to właśnie on, wcześniej zupełnie mu nieznaną osobę, miał namówić go na ten leasing. Warto zatem prześledzić wyjaśnienia J. G. (1) żeby unaocznić istniejące wątpliwości. Pierwsze jego przesłuchanie odbyło się 10 kwietnia 2006 r. (k. 3583-86, tom 18) gdzie miał on postawiony zarzut działania wspólnie i w porozumieniu z W. R. (1). Wówczas podał, że osoba z zarzutu jest mu nieznaną, ale, że ten mężczyzna przedstawił się jako W.. Opisał osobę załatwiająca leasing cechami: wysoki, ok. 1m 90 cm, postawny, krótko ostrzyżony, jasne włosy, wiek 35-40 lat, nie miał wąsa, brody ani okularów, bez znaków szczególnych. Potem nastąpiło odczytanie rysopisu z protokołu przesłuchania J. G. (1) jako świadka czego z uwagi na zakaz dowodowy nie można wykorzystać. Natomiast jako podejrzany stwierdził, że mógł pokręcić opis z mężczyzną,

który obsługiwał go w biurze leasingowym, było to 2 lata temu i już nie pamięta, który z opisów jest prawdziwy, nie był w stanie na okazanej tablicy poglądowej (k. 1986-1990) wskazać na sto procent osoby, która załatwiała mu leasing. W następnym przesłuchaniu z dnia 25 lipca 2006 r. (k. 4362-63, tom 22) J. G. podał, że w rozmowie z innymi podejrzanymi w tej sprawie dowiedział się, że osoba, o której mówił na poprzednim przesłuchaniu co go namówiła na leasing był to M. L. (1). Odmówił odpowiedzi na dalsze pytania. Podczas kolejnego przesłuchania w dniu 2 sierpnia 2006 r. (k. 4503-04, tom 23) po zmianie zarzutu na współudział z M. L. (1) i okazaniu mu tablicy poglądowej (tom 10) wskazał na M. L. (1) (foto nr 24) jako najbardziej przypominającego osobę, która załatwiała mu leasing. Rozpoznał go po rysach twarzy i oczach, tamten też nosił okulary i miał wówczas dłuższe, jasne włosy i jasną karnację.

Rozpoznał też wówczas W. R. (1) jako tego który poinformował go, że załatwiający dla niego leasing był pan o nazwisku L., który posługiwał się nazwiskiem R.. Podczas przesłuchania w dniu 12 września 2006 r. (k. 4747, tom 24), gdy miał się odnieść do różnic w rozpoznaniach (wbrew zakazowi znów wykorzystano protokół przesłuchania w charakterze świadka) nie umiał wyjaśnić dlaczego przy pierwszym okazaniu wskazał na zdjęciu W. R.. Tym razem już na sto procent wskazał zaś na M. L. (1). Przyznał, że z nim miał kontakt tylko przy tym leasingu, a z W. R. wcześniej bo był jego klientem, rozmawiali o samochodach, czym tłumaczy, że przy okazaniu miał takie skojarzenie ale z nazwiska go

nie znał. Odbyło się jeszcze okazanie osób 6 października 2006 r. (W. R., R. M., G. L. i M. L. (1)) przez lustro weneckie (k. 5399, tom 27) i J. G. rozpoznał oskarżonego M. L. (1) jako osobę znaną mu pod tym nazwiskiem, wyjaśniając, że jej nazwisko poznał przez znajomych w podobnej sytuacji jak on sam ale nie pamięta przez których bo nie ma pamięci do nazwisk, nie umie powiedzieć gdzie oni mieszkają. Stwierdził, że z tym rozpoznanym brał leasing. Wreszcie przesłuchany na rozprawie w dniu 6 lipca 2010 r. (k. 9609-10, tom 47) po oświadczeniu, że nie przyznaje się do popełnienia zarzucanego mu przestępstwa, odmówił odpowiedzi na pytanie, która z osób (L. czy R.) tak naprawdę uczestniczyła w tym leasingu.

Zdaniem Sądu Okręgowego powyższe wyjaśnienia nie pozwalały przyjąć z całą stanowczością, że oskarżenia ze strony J. G. (1) skierowane przeciwko M. L. (1) były zgodne z prawdą. Oskarżony J. G. (1) wyraźnie plątał się w opisie mężczyzny, który miał mu załatwić leasing samochodowy, różnice w rysopisie były istotne (np. miał okulary czy nie; cechą charakterystyczną u M. L. jest jego bardzo jasna karnacja, nie mówił o niej nic J. G. na początku, nie ujmował jako szczególny wyróżnik; miał go rozpoznać po oczach ale o tym elemencie rysopisu nie wspominał wcześniej). Co warte zaznaczenia, z wyjaśnień J. G. (1) nie wynikało w jakich okolicznościach nieznany mu wcześniej człowiek miałby go zachęcić do zawarcia oszukańczej umowy leasingowej. Wreszcie opisana przez J. G. (1) sytuacja stanowiła całkowicie odosobniony przypadek podszycia się M. L. (1) za W. R., nie

<p>potwierdzony w żaden dowodowy sposób, sam J. G. nie był chętny aby podać dowody do weryfikacji tej okoliczności. Brak było natomiast innych dowodów, które pomogłyby w ocenie wiarygodności tegoż pomówienia. Wszystkie te dowodowe wątpliwości doprowadziły Sąd odwoławczy do wniosku, że zachodzą nie dające się usunąć wątpliwości co do współsprawstwa oskarżonego M. L. (1) w popełnieniu przestępstwa z udziałem J. G. (1), które należało rozstrzygnąć na jego korzyść (zasada procesowa in dubio pro reo z art. 5 § 2 kpk). Skutkowało to zmianą zaskarżonego wyroku i uniewinnieniem go od popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XXV w zaskarżonym wyroku.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od czynów zarzucanych mu w akcie oskarżenia, z wyjątkiem przestępstw opisanych w punktach XXVI i XXVIII aktu oskarżenia oraz uznanie, że oskarżony dopuścił się popełnienia czynów opisanych w akcie oskarżenia w punktach XXVI i XXVIII i za ich popełnienie wymierzenie mu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek o uniewinnienie okazał się zasadny w jednym przypadku</p>		

– zarzut z pkt XXV, przypisany w ramach ciągu przestępstw w pkt 9 zaskarżonego wyroku. W pozostałym zakresie zarzut odwoławczy był niezasadny, a kontrola odwoławcza nie wykazała błędów w ocenie dowodów i ustaleniach faktycznych dotyczących oskarżonego M. L. (1). Wniosek o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania był niezasadny w stopniu oczywistym, gdyż obrona nie przekonała aby zachodziły takie uchybienia dowodowe, które wymagałyby prowadzenia przewodu sądowego w całości od początku (art. 437 § 2 kpk). Uniewinnienie oskarżonego od jednego z przestępstw wchodzącego w skład ciągu przestępstw spowodowało natomiast konieczność wymierzenia mu nowej kary za ciąg przestępstw z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk popełnionych w sposób opisany w punktach XXIV, XXVII, XXIX, XXX oraz XXXI i ustalając, że czyny te stanowią ciąg przestępstw na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk została wymierzona oskarżonemu kara 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Szersza argumentacja na temat wymiaru kary zostanie podana poniżej, przy omawianiu zarzutu rażącej niewspółmierności kary.

Lp.	Zarzut	
3.13.	<p>Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego M. L. (1) – adw. M. O.:</p> <p>Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu, że M. L. (1) swoim zachowaniem wypełnił</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	znamiona wszystkich zarzucanych mu czynów.
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
Ten zarzut apelacyjny był konsekwencją podniesionej przez apelującego obrazy przepisów postępowania, z umownie nazwanej sfery gromadzenia i oceny dowodów i de facto ów nowy zarzut zasadzał się właśnie w naruszeniach o charakterze procesowym, co było przedmiotem powyżej zaprezentowanej kontroli odwoławczej. Brak podstaw do wzruszenia oceny dowodów, które były podstawą czynienia przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych czynił zatem bezzasadnym ten wtórny zarzut odwoławczy. Wyjątek stanowiły wyjaśnienia J. G. (1), które okazały się jedynym i wątpliwym dowodem oskarżenia w zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu M. L. (1) w pkt XXV. Stanowisko obrony co do wątpliwości w ustaleniach Sądu Rejonowego w zakresie okoliczności faktycznych, oparte było na jednostronnej, wybiórczej i mało konkretnej ocenie materiału dowodowego, przez co nie mogło stać się podstawą miarodajnych rozważań w postępowaniu apelacyjnym. Stanowisko apelującego w tym zakresie zasadzało się na zmienionych wyjaśnieniach oskarżonego M. L. (1), w których nieracjonalnie i nielogicznie wycofywał się z poprzednich swoich procesowych wypowiedzi, których wiarygodność po weryfikacji z pozostałym materiałem dowodowym potwierdził wyrokujący w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy. Nie	

przekonały przy tym Sądu odwoławczego twierdzenia obrony odnośnie niebrania udziału przez M. L. (1) w przestępstwach popełnianych w ramach działań W. R. i braci M., poza tymi do których sam oskarżony M. L. się przyznał. Na marginesie, trudno się dobrze zorientować, o które z czynów chodziło apelującemu bo przecież ostatecznie M. L. (1) w postępowaniu sądowym nie przyznał się do żadnego z zarzucanych mu czynów. Nie znajduje zaś dowodowego potwierdzenia sugerowane przez apelującego wycofanie się oskarżonego M. L. (1) od jakiegoś momentu z tej przestępczej działalności. Przykładowo T. G. (1) (poprzednie nazwiska M. i C.), którego sprawa postanowieniem SR z dnia 19 lutego 2019 r. została wyłączona do odrębnego rozpoznania i zawieszona – sygn. III K 464/19 w swoich wyjaśnieniach z dnia 23 grudnia 2004 r. (k. 2581 i nast.) wskazywał na czynny udział M. L. (1) w werbowaniu jego do grupy wraz z W. R. (1) i R. M. (1) oraz szereg innych czynności, w tym zanoszenie przez tą trójkę fałszywych dokumentów do wydziału komunikacji, gdzie najczęściej był to M. L. (1). Potem było odbieranie z wydziału dokumentów rejestracyjnych, fikcyjne umowy wstawiania samochodów do komisju, szukanie tzw. słupów, a L. wykorzystując swoje układy w (...) załatwiał polisy na te wyleasingowane pojazdy. Ponadto, warto tu przywołać obciążające oskarżonego M. L. (1) wyjaśnienia R. M. (1) z dnia 21 września 2005 r. (k. 2855 i nast.), z których wynika m.in., że „lewe auta” przechodziły przez komis M. L. (1), jego żony, ojca, A.– znajomego M. L. (1) i M. L. (2). Z wyjaśnień także

W. R. i R. M. (1) wynikało w sposób ewidentny, że to M. L. (1) będący dobrym znajomym L. P. (1) umożliwił grupie przestępczej lewe rejestracje. W związku z wprowadzeniem do kontaktu z L. P. (1) - pracownikiem UM Wydz. Komunikacji przez oskarżonego M. L. także W. R. i R. M. stwierdzenie, że M. L. przestał im być potrzebny należy odczytywać jako dotyczące właśnie załatwiania dokumentów rejestracyjnych poświadczających nieprawdę a nie w ogóle udziału w grupie, jak nieskutecznie sugerowała obrońca w apelacji. Bliska relacja oskarżonego M. L. (1) z L. P. (1) logicznie też tłumaczyła dlaczego ten ostatni w swoich wyjaśnieniach starał się umniejszać działania M. L. i zaprzeczał by to on wręczał mu pieniądze za lewe rejestracje. Gołosłowne zatem i nie przekonujące były twierdzenia apelującego, że to W. R. (1) namówił L. P. (1) do popełniania przestępstw. Przeczą temu bowiem słusznie uznane za wiarygodne w sprawie dowody osobowe oraz wnioski płynące z analizy dowodów z dokumentów, wskazujące na udział M. L. (1) w przygotowywaniu materiałów do bezprawnej legalizacji aut (np. załatwianie badań technicznych u rzeczoznawców, pozyskanie dowodu osobistego dla celów rejestracyjnych, przyjmowanie w komis pojazdów wirtualnych). Logiczny ciąg zdarzeń pokazuje, że udział i zaangażowanie M. L. (1) w ten przestępczy proceder było poważne i obejmowało cały okres działania grupy ujęty w zaskarżonym wyroku.

Wniosek

<p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od czynów zarzucanych mu w akcie oskarżenia, z wyjątkiem przestępstw opisanych w punktach XXVI i XXVIII aktu oskarżenia oraz uznanie, że oskarżony dopuścił się popełnienia czynów opisanych w akcie oskarżenia w punktach XXVI i XXVIII i za ich popełnienie wymierzenie mu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od czynu zarzucanego mu w pkt XXV nastąpiła zgodnie z wnioskiem obrony, co było następstwem przeprowadzonej kontroli odwoławczej w zakresie oceny dowodowej. Zmiana ustaleń była zatem następstwem tych zabiegów. W pozostałym zakresie, prawidłowe okazały się ustalenia dotyczące zachowań oskarżonego M. L., jego zaangażowania w ramach zorganizowanej grupy przestępczej i popełnionych przestępstw przypisanych mu w wyroku Sądu I instancji. Wniosek o złagodzenie wymiaru kary został częściowo uwzględniony. Szersza argumentacja na temat wymiaru kary zostanie podana poniżej, przy omawianiu zarzutu rażącej niewspółmierności kary.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	

3.14.	<p>Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego M. L. (1) – adw. M. O.:</p> <p>Błąd w ustaleniach faktycznych w zakresie ustalenia wysokości szkód, do naprawienia których zostali zobowiązani oskarżeni, polegający na wskazaniu wysokości szkody kwoty widniejącej na fakturze zakupu leasingowanego auta nie uwzględniając przy tym kwot, uiszczonych tytułem wpłaty własnej, czy wysokości uiszczonych na leasingowych.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Omówienie tego zarzutu znajduje się powyżej w tabeli 3.5., gdyż taki sam zarzut podniosła obrońca oskarżonego W. R.. Dodać tu jedynie warto, że dokonane przez Sąd Okręgowy przeliczenia wysokości szkód ciążących na oskarżonym M. L. (1) spowodowały sumarycznie rzecz ujmując obniżenie ciążącego na w/wym obowiązku naprawienie szkód do łącznej kwoty – 396.864,70 zł.		
Wniosek		
Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od czynów zarzucanych mu w akcie oskarżenia, z wyjątkiem przestępstw opisanych w punktach XXVI i XXVIII aktu oskarżenia oraz uznanie, że oskarżony dopuścił się popełnienia czynów opisanych w akcie oskarżenia w punktach XXVI i XXVIII i za ich popełnienie wymierzenie mu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

wykonania, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak podstaw do uwzględnienia powyższych, nieskorelowanych z zarzutem wniosków. Dopuszczenie się przez Sąd Rejonowy błędów przy ustalaniu wysokości szkód nie stanowiło podstawy do wydania wyroku o charakterze kasatoryjnym. Nie zachodziły warunki z art. 437 § 2 kpk do uchylenia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, w szczególności nie stwierdzono aby konieczne było przeprowadzenie na nowo przewodu sądowego. Tym bardziej wniosek o uniewinnienie nie zasługiwał na uwzględnienie.		
Lp.	Zarzut	
3.15.	<p>Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego M. L. (1) – adw. M. O.:</p> <p>Rażąca niewspółmierność kary polegająca na wymierzeniu oskarżonemu L.kary bezwzględnego pozbawienia wolności w sytuacji, gdy sposób życia oskarżonego, postawa procesowa przyjęta przez niego w przedmiotowym postępowaniu polegająca na daleko idącej współpracy z organami ścigania i dostarczeniu informacji i dowodów istotnych z punktu widzenia tego postępowania, znaczny wpływ czasu od popełnionych przestępstw wskazują, że wymierzenie kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania byłoby wystarczające dla osiągnięcia celów</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	kary w stosunku do oskarżonego M. L. (1).
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
Zarzut ten okazał się częściowo zasadny, choć nie w takim zakresie jak zgłosił to apelujący obrońca. Rozważania apelującego o rażącej surowości kary ograniczały się do skazania z pkt 8 zaskarżonego wyroku, czyli do tej części, w której skarżący nie kwestionował sprawstwa M. L. (1). Sąd Okręgowy utrzymując w mocy pozostałe skazania, oprócz uniewinnienia z zarzutu w pkt XXV, oceniał całość przypisanej temu oskarżonemu odpowiedzialności karnej. Stwierdził zatem, że należało wobec oskarżonego zdecydowanie na korzyść wyeksponować w wymiarze kar jednostkowych podjętą przez niego współpracę z organami ścigania, co przyniosło dużą pomoc w rozpracowywaniu grupy przestępczej będącej przedmiotem niniejszej sprawy oraz w skazaniu części jej uczestników. Szersze rozważania w tym zakresie przedstawiono w tabeli dotyczącej zmiany wyroku Sądu I instancji (5.2. pkt 1a, 1b-1e). Orzekając karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności należało rozważyć możliwość zastosowania warunkowego zawieszenia wykonania tej kary. W tym jednak wypadku Sąd Okręgowy podzielił stanowisko Sądu Rejonowego, że nie zostały spełnione warunki z art. 69 § 2 kk do sięgnięcia po to dobrodziejstwo wobec oskarżonego M. L.. Przede wszystkim prognoza kryminologiczna o oskarżonym nie wypadła pozytywnie, gdyż jak wynika z danych o karalności,	

oskarżony po inkryminowanych czynach wielokrotnie naruszał porządek prawny, za co w latach 2009-2016 był sześciokrotnie skazywany i były to przestępstwa podatkowe, przeciwko mieniu oraz obrotowi gospodarczemu. Argumenty obrońcy dotyczące odbywania dotychczasowych kar w warunkach nieizolacyjnych nie są trafne gdyż dotyczą etapu postępowania wykonawczego. Natomiast nie sposób zgodzić się z obrońcą, że upływ czasu od popełnienia przestępstw wskazuje na brak celowości oddziaływania poprzez karę bezwzględną pozbawienia wolności. Przeciwnie, należy stwierdzić, że pobłażliwe potraktowanie tych przestępstw mogłoby być odebrane jako swego rodzaju przyzwolenie na taką przestępczą działalność w jakiej wziął udział M. L. (1). Nie można też zapominać, a wręcz trzeba zaakcentować, że oskarżony działał w warunkach z art. 65 § 1 kk, tj. popełnił szereg różnych przestępstw w ramach grupy przestępczej. Ponadto, mimo że od czynów minęło około 18 lat oskarżony nie wykazał przy tym aby podejmował kroki w celu naprawienia szkody pokrzywdzonym, a łącznie (częściowo solidarnie) jest to niebagatelna suma, nieco poniżej 400 tysięcy zł.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od czynów zarzucanych mu w akcie oskarżenia, z wyjątkiem przestępstw opisanych w punktach XXVI i XXVIII aktu oskarżenia oraz uznanie, że oskarżony dopuścił się popełnienia czynów opisanych w akcie oskarżenia

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>w punktach XXVI i XXVIII i za ich popełnienie wymierzenie mu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Spośród zgłoszonych wniosków końcowych tylko jeden współgra z omówionym powyżej zarzutem. Jednak wniosek o wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania okazał się niezasadny. Sprzeciwiała się uwzględnieniu go przede wszystkim wielokrotna karalność M. L. (1). Stanowiła ona przeszkodę dla przyjęcia pozytywnej prognozy kryminologicznej wobec sprawcy, która zgodnie z art. 69 § 1 kk jest jednym z warunków sięgnięcia po to dobrodziejstwo.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.16.</p>	<p>Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego A. K. (1) – adw. J. T. (1):</p> <p>Obraza przepisów postępowania, tj. art. 424 § 1 kpk polegająca na nie odniesieniu się w uzasadnieniu wyroku do istotnych kwestii takich jak fakt, że osoby pomawiające A. K. (1), tj. D. M. (1), T. P. (1), K. S. (1), po przedstawieniu im zarzutów, kilkakrotnie zmieniały swoje zeznania, a następnie złożyły wnioski o dobrowolne poddanie się karze i miały żywotny interes w obciążeniu A. K. (1), ponieważ dążyli do dobrowolnego poddania</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	się karze. Zarówno ci oskarżeni jak i R. M. (1) oraz T. M. (1) byli kilkakrotnie karani.
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
Apelujący nie miał racji zarzucając Sądowi I instancji naruszenie przepisów określających reguły sporządzania pisemnego uzasadnienia wyroku, w zakresie podania i oceny dowodów, które były podstawą wyrokowania. Przeczy temu sama lektura opracowania pisemnych motywów wyroku z dnia 9 lutego 2021 r. Sąd Rejonowy wśród dowodów, które zostały wykorzystane jako obciążające oskarżonego A. K. (1) wskazał wyjaśnienia i zeznania D. M. (1), T. P. (1) i K. S. (1). Nie uczynił tego jednak pochopnie lecz poprzedzone to było dostrzeżeniem zmian w wypowiedziach procesowych tych osób oraz analizą stwierdzonych różnic powstałych wewnątrz tych dowodów. Oczywiście dokonana przez Sąd Rejonowy w tym zakresie ocena dowodowa mogłaby być dokładniejsza, lecz z uwagi na liczbę pozostałych do omówienia dowodów, jest zrozumiałe, że Sąd poruszał te najważniejsze kwestie. obrońca A. K. (1) w złożonym środku odwoławczym nie podał i nie omówił żadnych konkretnych przykładów zmian w obrębie każdego z tych trzech dowodów, dla wykazania swoich racji. Ograniczył się on do załączenia do apelacji kserokopii przesłuchań poszczególnych osób. Do końca zatem nie wiadomo dlaczego i w jakim zakresie kwestionuje poszczególne dowody osobowe. Poprzestanie na wskazaniu, że osoby te dobrowolnie poddały się karze i z	

tego powodu miały żywotny interes w obciążaniu oskarżonego A. K. (1) było absolutnie niewystarczające. Przeciwnie wręcz, stwierdzić trzeba, że skoro D. M., T. P. i K. S. przyznali się do współudziału w przestępstwach wraz z podsądnym, to nastąpiło to z wszelkimi tego konsekwencjami dla nich samych w postaci skazania oraz zobowiązania do naprawienia niebagatelnych przecież szkód majątkowych z popełnionych przestępstw z art. 286 § 1 kk. Skonfliktowanie oskarżonego z D. M. (1) oraz K. S. (1) nie daje też automatycznie podstaw do zdyskwalifikowania ich wypowiedzi procesowych niekorzystnych dla podsądnego. Postępowanie dowodowe nie potwierdziło aby oskarżony był bezwolnym narzędziem w ręku D. M. (1) przy uzyskaniu leasingu pojazdu M. (...) na sp. z o.o. (...). Przeciwnie wykazało, że to oskarżony jako prezes zarządu wystawił D. M. pełnomocnictwo do działania, poświadczył przy tym nieprawdę w deklaracji CIT -2 o wysokości osiągniętego dochodu za okres od 01.01.2004 r. do 30.06.2004 r. Z zeznań świadka M. N. dokonującej obsługi księgowej tej spółki wynikało też, że w tamtym czasie L. nie prowadziło faktycznie działalności, nie otrzymywało żadnych dokumentów do rozliczenia. Wszystko to pokazuje na świadomy współdział oskarżonego A. K. (1) w tym przestępstwie (zarzut z pkt LII). Z kolei za tym, że pomówienia K. S. (1) nie były bezpodstawne przykładowo świadczą zeznania A. K. (4) o tym, że na polecenie oskarżonego gdy K. S. (1) był tymczasowo aresztowany, wypisywała czeki i pobierała pieniądze z leasingu, przekazując je oskarżonemu, a ten obiecywał, że pomoże wyjść

na wolność jej konkubentowi (k. 1930-31 w aktach sprawy o sygn. III K 627/09 połączonej następnie z niniejszą sprawą). Warto też wspomnieć o wyjaśnieniach J. T. (2), gdzie podał, że oskarżony wraz z K. S. usilnie domagał się aby wydał dokumenty od wyleasingowanego pojazdu, w uzyskaniu zaś tego leasingu pośredniczył K. S. (1). Odnośnie pomówień ze strony T. P. (1) Sąd odwoławczy tytułem zaakcentowania podkreśla zaś zbieżność jego wyjaśnień z dokumentami komisowymi (jeden istniejący (...) - (...) T. (...) Handel (...) w K., drugi fikcyjny PHU (...) w G.) i opiniami grafologicznymi co do wystawianych faktur w tych komisach, a także zgodność z wyjaśnieniami M. L. (1) (k. 3072-74 na temat legalizacji wraków i wirtualnych samochodów i wyjaśnieniami R. M. (1) (k. 2834-37).

Tymczasem obrońca oskarżonego A. K. (1) postąpił bardzo subiektywnie, ukazując tylko punkt widzenia A. K. (1), zainteresowanego ukazaniem obciążających go osób w złym świetle, zaniechując rzeczowej oceny i konstruktywnej próby podważenia dowodów przeciwnych. Z podobnym odbiorem spotkał się argument o uprzedniej karalności większości oskarżonych oraz tych pomawiających go osób, o zmianie nazwiska przez jednego z oskarżonych w trakcie procesu gdyż jest oczywistym, że wcześniejsza karalność i przeszłość kryminalna nie przesądza o niewiarygodności wyjaśnień czy zeznań takiej osoby. I przeciwnie, dotychczasowa niekaralność, którą legitymuje się oskarżony A. K. (1) wcale nie świadczy o jego niewinności w przedmiotowej sprawie. Są to elementarne zasady swobodnej

oceny dowodów, określone w art. 7 kpk i dochowane przez Sąd Rejonowy orzekający o odpowiedzialności karnej tego podsądnego.

Pod koniec uzasadnienia apelacji obrońca rzucił także cień na prawidłowość oceny wyjaśnień R. J. (1), chcąc uwypuklić, że oskarżony nie został przez w/wym rozpoznany jako osoba, która zakupiła jego dowód osobisty. Należy w związku z tym jedynie wskazać, że Sąd Rejonowy nie dokonał takiego ustalenia aby dowód R. J. (1) kupił od niego osobiście A. K. (1). Natomiast uznając za wiarygodne w tym zakresie wyjaśnienia oskarżonego M. L. (1) ustalił, że dowód osobisty R. J. (1) wykorzystywany przez ich grupę przestępczą zakupił właśnie A. K. (1) za kwotę 500 zł ale nie ustalono w jakich to nastąpiło okolicznościach i aby R. J. (1) miał bezpośredni kontakt z oskarżonym.

Apelujący nie zgłosił formalnie zarzutu naruszenia art. 410, art. 4, 5 i 7 kpk ale z treści uzasadnienia apelacji należy wywnioskować, że takie uchybienia po stronie Sądu Rejonowego ten skarżący dostrzega. Sąd Okręgowy jest odmiennego zdania, uważając, że wszystkie zebrane w sprawie dowody poddano szczegółowej, zobiektywizowanej analizie, Uzasadnienie zaskarżonego wyroku poddaje się ocenie przez Sąd II instancji. Rozumowanie w nim przedstawione nie zawiera luk o charakterze logicznym lub faktycznym. Przypomnieć przy tym należy, że kontrola odwoławcza trafności oceny dowodów dokonanej przez Sąd I instancji jest merytorycznie ograniczona. Polega w zasadzie na sprawdzeniu, czy ocena materiału dowodowego

<p>dokonana została przez Sąd I instancji z uwzględnieniem reguł sformułowanych w art. 4 i 7 kpk, a więc czy jest zgodna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz czy jest bezstronna i nie narusza granic swobodnej oceny. W sytuacji więc, gdy kontrola odwoławcza uzasadnia stwierdzenie, że zaskarżony wyrok znajduje pełne oparcie w prawidłowo dokonanej ocenie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego i ujawnionego w postępowaniu (art. 410 kpk nie ma podstaw do zdyskwalifikowania zaskarżonego rozstrzygnięcia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 października 1987r. OSNKW 1988/3-4/28).</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od czynów zarzucanych mu w akcie oskarżenia, ewentualnie wymierzenie oskarżonemu A. K. (1) kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, przy jednoczesnym uchyleniu nałożonego na niego obowiązku naprawienia szkody w trybie art. 46 § 1 kk i pozostawieniu go w tym zakresie do ewentualnego rozpoznania w toku procesu cywilnego.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec nieuwzględnienia zarzutu obrońcy dotyczącego de facto przeprowadzonej przez Sąd Rejonowy oceny dowodów z pomówienia kilku osób, Sąd Okręgowy nie znalazł też podstaw by zaakceptować któryś z powyższych wniosków. Tymczasem,</p>		

dowodowo wykazano w tym procesie, że oskarżony A. K. (1) prowadził przestępczą działalność w okresie i w sposób ujęty w zaskarżonym wyroku. Skarżący poza własną, spłyconą interpretacją wybranych pomówień oskarżonego nie przedstawił argumentów podważających zasadność stanowiska Sądu I instancji w kwestionowanym zakresie. Wniosek końcowy co do wymiaru kary i środka karnego nie był nawet zgrany z treścią zarzutu, a proponowane odstępianie od orzekania o obowiązku naprawienia szkody w procesie karnym było niczym nieuzasadnione.

Lp.	Zarzut	
3.17.	<p>Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego A. K. (1) – adw. J. T. (1):</p> <p>Obraza przepisów prawa materialnego, tj. art. 258 § 1 kk oraz art. 297 § 1 kk polegająca na błędnej ich wykładni i bezpodstawnym przyjęciu, że A. K. (1) popełnił te czyny celowo, z zamiarem bezpośrednim, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, podczas gdy w zgromadzonym materiale dowodowym znajdują się dokumenty wskazujące, że funkcjonowanie A. K. (1) polegało na:</p> <ul style="list-style-type: none"> - wykonywaniu umowy o pracę w charakterze członka zarządu w firmie (...) Sp. z o.o., a wystawiony przez niego dokument CIT-2 był jedynie prognozą rozwoju spółki i był przygotowany w związku z dokumentacją techniczną na okoliczność przebudowy i rozbudowy przedsiębiorstwa spółki, 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	- oskarżony A. K. (1), co najmniej od roku 1999, funkcjonował na warunkach zawartych umów i porozumień z (...) Funduszem (...).	
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Na wstępie wskazać trzeba na błędne określenie zarzutu i przypomnieć, że „Zarzut obraży prawa materialnego zawsze jest zarzutem wskazującym na błędy sądu w zakresie subsumpcji lub wykładni prawa. Zarzut taki zatem bazować powinien na prawidłowo dokonanych w sprawie ustaleniach faktycznych.” (por. postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Karna z dnia 27 maja 2020 r., I KK 65/20, Legalis nr 2599705). Należało zatem stwierdzić, kierując się treścią zgłoszonego zarzutu, że obrońca zakwestionował przeprowadzoną przez Sąd Rejonowy ocenę dowodu w postaci wyjaśnień oskarżonego, podbudowanych dokumentami podanymi w apelacji, czego niezasadnie miałyby nie uwzględnić ten organ orzekający. Odnosząc się do zarzutu w ten sposób odczytanego, gdyż jak należy wywnioskować apelujący nie zgadzał się ani z oceną dowodów ani z dokonanymi ustaleniami faktycznymi co do udziału oskarżonego w zorganizowanej grupie przestępczej, Sąd II instancji stwierdził jego całkowitą niezasadność. Apelujący nakreślił obraz oskarżonego jako rzutkiego przedsiębiorcy, osoby wzorcowo współpracującej z (...) Funduszem (...), prowadzącego legalną działalność brokerską, nieświadomego popełniania przestępstw przez inne osoby		

biorące udział w procesie uzyskiwania leasingów. Nie kwestionując tego, że oskarżony prowadził także legalną działalność gospodarczą, zgodną z literą prawa, uznać należało za niewykazane twierdzenia obrony, że w tamtym czasie nie popełniał on przestępstw ujętych w tym procesie. Linia obrony oskarżonego nakierowana była właśnie na ukazanie oskarżonego jako prawego obywatela, legitymującego się umowami o współpracy, pełnomocnictwami i upoważnieniami do działalności brokerskiej, w której oskarżony zdobył spore doświadczenie, co okazało się zasłoną dymną dla jego zaangażowania w działania grupy przestępczej, w której pełnił niebagatelną rolę. obrońca bezpodstawnie przy tym oczekiwał aby w tym procesie karnym oceniać jasną stronę działań gospodarczych oskarżonego przez pryzmat Kodeksu pracy, Ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, Ustawy o rachunkowości itp. Zadaniem sądu karnego w tym postępowaniu było bowiem zbadanie zasadności stawianych oskarżonemu A. K. (1) zarzutów popełnienia przestępstw ujętych w punktach od XLVI do LIII części wstępnej zaskarżonego wyroku, do czego służył Kodeks karny i Kodeks postępowania karnego. Wyniki przeprowadzonego procesu karnego przeczą stanowisku obrońcy, że zgromadzony materiał dowodowy nie dostarczył dowodów na sprawstwo tego podsądnego. Wedle apelującego już sposób życia oskarżonego, brak karalności za przestępstwa pozytywnie wyróżniają go spośród oskarżonych w tej sprawie, z którymi miałby współdziałać. Należało jednak i uczynił to Sąd I instancji zapoznać się z dowodami przeciwnymi, które

wskazywały na świadomy udział A. K. (1) w tym procederze.

Należy zatem w tym miejscu przywołać obciążające A. K. (1) wyjaśnienia W. R., w których podał jak to M. L. (1) nawiązał współpracę z mężczyzną o imieniu A. i za jego pośrednictwem uzyskiwali kredyty leasingowe. Zostało to też potwierdzone w wyjaśnieniach R. M. (1) (k. 2855). W. R. wskazał też, że A. miał kilka komisów, a M. znał go ze starych lat kiedy jeszcze pracował w A. M. C.. A. załatwiał leasingi za pośrednictwem biura D. D. (1), przedstawiciela F. (...). Często kiedy tam przyjeżdżali z M. to A. tam był (k. 2662 i nast.). Pod imieniem A. kryje się bez wątpienia oskarżony A. K. (1). W kolejnych wyjaśnieniach oskarżony W. R. (1) nie umniejszając swojego udziału informował, że to właśnie A. K. (1) wstawił do swojego komisju pierwszy wirtualny samochód i zażądał za to 3-5 tysięcy zł. Było inicjowane załatwianie kolejnych leasingów gdzie samochody przechodziły przez komisje K. i P. (k. 2715 i nast.). Bez wątpienia istotnie obciążające tego oskarżonego są też wyjaśnienia M. L. (1) z postępowania przygotowawczego, w których opisał on początki współdziałania przestępczego z oskarżonym K. i podał, że to właśnie on utorował im drogę do leasingodawcy (...) Sp. z o.o., znając zasady jakie tam obowiązują aby otrzymać leasing uproszczony. Jednoznacznie brzmią jego słowa o tym, że on wraz z W. R. i R. M. wyszukiwali samochody, a A. w F. załatwiał na nie leasingi oraz, że lewe samochody z udziałem A. były przepuszczane przez komis P. (k. 3065 i nast.). Dowodem, o którym należy też wspomnieć są wyjaśnienia T. P. (1), omawiane

już częściowo powyżej w pkt 3.16., do czego należy dopowiedzieć o tej istotnej okoliczności, że T. P. został skazany za udział w tej samej zorganizowanej grupie przestępczej, do czego ostatecznie się przyznał i dobrowolnie poddał karze (wyrok Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 12 lipca 2010 r., sygn. III K 289/10, k. 13791-13792). Mając na uwadze powyższe elementy jako przykładowe dowody na sprawstwo oskarżonego spośród tych przyjętych bezbłędnie przez Sąd Rejonowy, Sąd odwoławczy doszedł do wniosku, że wynikają z nich zarówno sprawstwo jak i pełna świadomość przestępczego charakteru jego działań. Dowody te korelowały ze sobą wzajemnie, a powstałe wewnętrzne niespójności udało się Sądowi I instancji właściwie rozeznąć. Organ ten słusznie zaznaczył jaką istotną rolę dowodową w tej sprawie miały pomówienia i z jaką ostrożnością i wzmożoną uwagą je oceniał. Wyniki tej oceny dowodów wykazały zaś, że oskarżony pod płaszczykiem działalności z zakresu pośrednictwa leasingowego, działając w sposób zorganizowany, na dużą skalę wraz z innymi osobami, parał się wyludzaniem leasingów na samochody, wykorzystywał sfalszowane dokumenty dotyczące pochodzenia tych aut, doskonale wiedząc, że przyjmowane do komisów pod jego egidą drogie pojazdy nie istnieją albo nie nadają się do eksploatacji. Odmienne twierdzenia obrony zasadzają się jedynie na wyjaśnieniach samego oskarżonego, który konsekwentnie nie przyznawał się do popełnienia zarzucanych mu czynów karalnych. Ta cecha niezmienności postawy procesowej podsądnego nie była jednak

wystarczającym argumentem na uwolnienie się od odpowiedzialności karnej za zarzucane A. K. (1) przestępstwa. Ilość słusznie uznanych za wiarygodne dowodów obciążających, pomówienia go dokonane przez szereg różnych osób, stanowiły wartościowe podstawy do skazania. Nie wytrzymały z nimi konkurencji odosobnione wyjaśnienia samego podsądnego, który starał się w ten sposób nieskutecznie uniknąć odpowiedzialności karnej. Nie zasługiwało zatem na akceptację i wiarę twierdzenie oskarżonego przytoczone w zarzucie jakoby wystawiony przez niego dokument CIT-2 był jedynie prognozą rozwoju spółki i przygotowany w związku z dokumentacją techniczną na okoliczność przebudowy i rozbudowy przedsiębiorstwa spółki. Nielogiczne i sprzeczne z doświadczeniem życiowym było tłumaczenie, że ten dokument dla celów podatkowych miałby informować jedynie o prognozowanych dochodach. Z samej treści tej deklaracji, podpisanej przez oskarżonego jak ostatecznie wykazała opinia grafologiczna, wynika, że spółka miałaby faktycznie osiągnąć wskazany w tym dokumencie dochód. Co oczywiście jest miarodajne dla leasingodawcy rozpatrującego wniosek spółki (...) z dnia 13 sierpnia 2004.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od czynów zarzucanych mu w akcie oskarżenia

zasadny
 # częściowo zasadny
 # niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wobec wykazanej bezzasadności zarzutu wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie i nie było podstaw aby Sąd Okręgowy ingerował w istotę zaskarżonego orzeczenia. Przeciwnie, kwestionowana ocena dowodów, w tym wyjaśnień oskarżonego A. K. (1) została przez Sąd Rejonowy przeprowadzona prawidłowo, a dowody będące podstawą ustalenia faktów potwierdzających sprawstwo oskarżonego zasługiwały na miano wiarygodnych.		
Lp.	Zarzut	
3.18.	Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego A. K. (1) – adw. J. T. (1): Rażąca niewspółmierność kary polegająca na wymierzeniu oskarżonemu kary bezwzględnej pozbawienia wolności	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Obrońca tylko w uzasadnieniu złożonej apelacji ale jednak podniósł kwestię rażącej surowości kary wymierzonej temu oskarżonemu A. K. (1) (art. 438 pkt 4 kpk), przy czym nie odnosił tego do wymiaru poszczególnych czynów, ani kary łącznej, skupiając się na niezasadnym niezastosowaniu warunkowego zawieszenia wykonania kary. I ten zarzut okazał się jednak chybiony. Stwierdzić należało, że Sąd Rejonowy kształtując		

karę dla oskarżonego postąpił zgodnie z dyrektywami wymiaru kary określonymi w art. 53 § 1 i 2 kk, uwzględniając wszystkie występujące w tej sprawie okoliczności korzystne i niekorzystne dla sprawcy, nadając tym elementom odpowiednią wartość i znaczenie. Sąd Okręgowy doszedł do takich wniosków po kontrolnym przeanalizowaniu okoliczności sprawy i uwzględnieniu danych osobopoznawczych o oskarżonym. Dlatego też orzeczona wobec oskarżonego w podsumowaniu jego działalności w zorganizowanej grupie przestępczej kara 2 lat pozbawienia wolności była ze wszech miar celowa, oczekiwana i sprawiedliwa. Nie sposób mówić o rażąco surowej karze skoro oscyłowała ona w zasadzie w dolnych granicach ustawowego zagrożenia. A nie można zapominać, że oskarżony odpowiadał m.in. za ciąg siedmiu umyślnych przestępstw przeciwko mieniu i obrotowi gospodarczemu, który to ciąg przestępstw daje zaostrenie górnej granicy zagrożenia karą o połowę oraz odpowiadał w warunkach nadzwyczajnego zaostrenia kary wprowadzonego przez art. 65 § 1 kk. Mając zaś na uwadze wszystkie okoliczności przedmiotowej sprawy, w szczególności istotną rolę jaką odgrywał w prowadzonym przez lata 2003-2004 procederze, wykorzystując znane mechanizmy w pośrednictwie leasingowym dla celów przestępczych i potężną kwotę szkody spowodowanej u pokrzywdzonego podmiotu gospodarczego, orzeczona w zaskarżonym wyroku kara nie mogła być w żadnym razie uznana za nadmiernie surową. Przeciwnie, trafnie odzwierciedla ona wysoki poziom zawinienia oskarżonego, poważną szkodliwość społeczną jego

zachowań oraz oddaje właściwie społeczny sprzeciw dla sprawy tej kategorii przestępstw. Upływ czasu od popełnionych przestępstw został już dostatecznie uwzględniony przez Sąd Rejonowy przy kształtowaniu kary i nie spowodował, jak uważa obrońca, że nie ma już potrzeby oddziaływania na sprawcę za pomocą kary o charakterze bezwzględny. W zestawieniu z innymi okolicznościami rzutującymi na wymiar kary nie mógł to być czynnik wiodący, a fakt, że po 18 latach zapadło orzeczenie skazujące oznacza, że dopiero z tak dużym opóźnieniem dosięgła oskarżonego karząca ręka sprawiedliwości. Specyficzny charakter przypisanych oskarżonemu czynów (w zw. z art. 65 § 1 kk) pokazuje, że nie jest on sprawcą przypadkowym, a ciężącą na nim do dziś kwota szkód do naprawienia, wg obliczeń z postępowania odwoławczego, łącznie 366.641,93 zł świadczy o tym, że o sprawie nie można zapomnieć, jak sugerowałby apelujący obrońca. Z uwagi na konieczność oddziaływania kary zarówno w aspekcie indywidualnym, jaki ogólnospołecznym i wysoką społeczną szkodliwość przypisanych oskarżonemu zachowań jedynie celową jest kara pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Należy tu zaznaczyć, że art. 69 § 1 i 2 kk ustanawia zgodnie z jego treścią - prawo sądu do oceny sytuacji co do warunkowego zawieszenia kary, nie może jednak być stosowany wówczas, gdy ze względu na charakter sprawy, okoliczności towarzyszące popełnieniu przestępstwa, jego społeczną szkodliwość, wreszcie względ na społeczne oddziaływanie kary przeciwko temu przemawiają (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w

Gdańsku z dnia 9 kwietnia 2015 r., II AKA 81/15, Legalis nr 1393146).		
Wniosek		
Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu A. K. (1) kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, przy jednoczesnym uchyleniu nałożonego na niego obowiązku naprawienia szkody w trybie art. 46 § 1 kk i pozostawieniu go w tym zakresie do ewentualnego rozpoznania w toku procesu cywilnego.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wnioski dotyczące wymiaru kary i środka karnego nie zasługiwały na akceptację, z uwagi na bezzasadność zgłoszonego zarzutu rażącej niewspółmierności kary. Wniosek o uchylenie obowiązku naprawienia szkody był sprzeczny z przepisami prawa materialnego, które obliguje sąd do orzekania w tym zakresie w razie złożonego wniosku przez pokrzywdzonego. (...) Sp. z o.o. taki wniosek o naprawienie szkody złożyła, dochowując wymogów procesowych i wniosek ten był podtrzymywany do czasu wyrokowania (aktualnie pokrzywdzony funkcjonuje jako (...) Sp. z o.o.). Dokonano natomiast obniżenia wysokości obowiązku naprawienia szkody nałożonego na oskarżonego w zaskarżonym wyroku, co szczegółowo opisano w tabeli 5.2. pkt 4, łącznie ujmując do kwoty 366.641,93 zł.		

Lp.	Zarzut	
3.19.	<p>Zarzut podniesiony przez oskarżonego A. K. (1):</p> <p>Obraza przepisów postępowania, tj. art. 7 kpk poprzez dokonanie błędnej oceny dowodów.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Zarzut treściowo wpisuje się w dużej mierze w zarzut apelacyjny zgłoszony przez obrońcę oskarżonego i omówiony powyżej w pkt 3.17. Podobnie jak i zarzut obrońcy nie został przez Sąd odwoławczy uznany za słuszny i skutecznie podważający ocenę dowodów dokonaną przez Sąd I instancji. Zarzut ten sprowadzał się do jednostronnego przedstawienia wybranych dowodów dla wykazania braku winy w zachowaniach oskarżonego A. K. (1). Apelujący negując swój udział w zorganizowanej grupie przestępczej, podkreślał, że zajmował się tylko kompletowaniem i przekazywaniem dokumentów dla firmy leasingowej, w której pracowała D. D. (1). Nie brał udziału w produkcji dokumentów potrzebnych do popełniania przestępstw i nie miał możliwości weryfikowania czy dana firma wnioskująca o leasing rzeczywiście płaci podatki i posiada majątek, a takiej weryfikacji zaniechał pracownik (...) biura F. (...) rażąco przez to naruszając procedury. Sąd Rejonowy słusznie jednak uznał, że wyjaśnienia oskarżonego co do jego sprawstwa i zawinienia nie zasługują na wiarę i są sprzeczne z szeregiem dowodów przeciwnych. Wśród nich na uwagę</p>		

zasługują wyjaśnienia W. R. i M. L. (1) przytoczone już wyżej w pkt 3.17. oraz potwierdzające je wyjaśnienia R. M. (1). Na ich wiarygodność wskazują poza tym wyjaśnienia T. B. (1) (k. 3447), w których rozpoznał A. K. (1) na tablicy pogładowej jako osobę obecną przy biurze leasingowym w trakcie załatwiania leasingu, który miał też przywieźć tablice rejestracyjne od V. (...). Nadto z wyjaśnień M. L. z dnia 13 czerwca 2005 r. wynikało, że to A. K. załatwił właściciela firmy (...) z siedzibą w S. i przez ten komis przechodziły lewe pojazdy, co potwierdza zebrana w teczkach tematycznych nr 18 i 22 dokumentacja dotycząca wyleasingowanych pojazdów występujących w zarzutach oskarżonego oraz pośrednio zeznania E. S., M. J. (1), wyjaśnienia J. T. (2) oraz K. S. (1). Na aktywny udział oskarżonego w przestępczej działalności wskazywały też wyjaśnienia T. P. (1) (k. k. 3042, k. 3439, k. 7047), z których wynikało, że to A. K. zaproponował mu przyjmowanie samochodów do komis i poznał go z W. R. i R. M., a samochody były wstawiane do komis tylko na papierze. T. P. ujawnił, że wystawił pierwszą fakturę na dane otrzymane od A. K. (1) i oskarżony odebrał ten dokument. Później podpisywał A. K. (1) in blanco druki faktur i czeki, oskarżony miał dostęp do pieczętek prowadzonego przez P. komis (...) - (...) T. (...) w K.. Podobnie wyjaśnienia K. S. (1) (k. 1827 i nast.) wyraźnie obciążają oskarżonego A. K. (1), wskazując, że wykonywał jego polecenia otrzymywał od niego za to zapłatę, a chodziło m.in. o wypisywanie faktur dla uzyskania kredytu lub leasingu samochodów, przy których A. K. załatwiał dokumenty i

tablice rejestracyjne. Te dowody, nieskutecznie kwestionowane przez oskarżonego wskazywały na jego czynny udział w wyłudzeniu leasingów i konkretne czynności jakimi się zwykle przy tym zajmował. Oczywiście należało uwzględnić zachodzące w tych dowodach osobowych zmiany, co uczynił już Sąd Rejonowy, zasadnie uznając, że wyjaśnienia innych osób zamieszanych w ten proceder, opisujące działania A. K. (1) o charakterze przestępczym powinny stać się podstawą czynionych ustaleń faktycznych. Nie były to bowiem tylko bezpodstawne pomówienia jak subiektywnie uważa skarżący. Sąd Okręgowy w kwestii braku odpowiedniej weryfikacji dokumentów przez (...) Sp. z o.o., o czym może wprost Sąd I instancji nie pisał ale pośrednio wynikało to z uzasadnienia, uznał, że okoliczność ta w żadnym razie nie ekskulpowwała oskarżonego. Jest bowiem bezsporne, że sprawcy wykorzystali, rzeczywiście słabe wówczas zabezpieczenia leasingodawcy przed udzielaniem nieściągalnych leasingów i nieprawidłowości praktykowane przez biuro przedstawiciela F. w P.. Co istotne, o wszystkich tych lukach i niedociągnięciach wiedział oskarżony A. K. (1), wykorzystał je, wprowadził członków grupy przestępczej do F. i brał udział w zawieraniu oszukańczych umów leasingowych. Reasumując, brak rzetelnej weryfikacji leasingobiorcy to zaniedbania po stronie spółki (...), które nie pozbawiały cech bezprawności czynów zarzucanych oskarżonemu.

Odnosząc się do zagadnienia zorganizowanej grupy przestępczej to należy pamiętać, że dla jej istnienia nie jest wymagana

specjalna wewnętrzna struktura organizacyjna, jak również nie jest wymagany jej niezmienny skład. Członkowie grupy mogą popełniać przestępstwa w różnych układach personalnych. Niemniej jednak musi je łączyć wspólna chęć popełniania przestępstw, jak i gotowość do takich działań na rzecz grupy, które mogą ułatwić popełnianie przestępstw (zob. Komentarz do art. 258 pod red. dr Michała Królikowskiego i prof. dr hab. Roberta Zawłockiego *Legalis*, Zb. Ćwiakalski, Wybrane problemy wymiaru kary za przestępczość zorganizowaną, *Prok. i Pr.* 2001, Nr 12, poz. 7). Co więcej, „W przypadku grupy przestępczej nie jest wymagany szczególny poziom jej organizacji, wystarczająca jest organizacja na poziomie zaledwie podstawowym, ale z podziałem ról, a zorganizowaną grupę mogą tworzyć osoby, których celem jest popełnianie przestępstw, o luźnym związku, m.in. bez stałych ról, ale w każdym razie o większym określeniu ról, niż przy współsprawstwie.” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 21 listopada 2019 r., II AKa 196/19, LEX). Uwzględniając powyższe, wbrew twierdzeniom oskarżonego taka grupa, o powyższych cechach, w skład której wchodził oskarżony, wytworzyła się i funkcjonowała.

Nie miało zatem racji bytu stwierdzenie apelującego, iż Sąd I instancji nie wykazał by oskarżony mógł się zorientować, czy M. L. (1), R. M. (1), W. R. (1) i T. G. (2) go oszukują.

Apelujący nie przekonał Sądu II instancji przy pomocy podanej argumentacji, że dokonane pomówienia jego osoby o udział w przestępstwach wyłudzenia

leasingów samochodowych można podważyć jako niewiarygodne.

Wartość dowodowa wyjaśnień M. L. (1) została już omówiona powyżej, przy apelacji obrońcy oskarżonego W. R. i obrońcy oskarżonego M. L. (1) i nie będzie ona w tym miejscu powielana. Podtrzymując wskazania o istotnym charakterze pomówień ze strony M. L. (1) należy zaakcentować, że dotyczyły one wielu osób zamieszanych w proceder wyłudzenia leasingów na wirtualne samochody czy wraki pojazdów i znajdowały potwierdzenie w szeregu innych dowodów, tak osobowych jak i z dokumentów. Pozwolilo to zasadnie Sądowi Rejonowemu oprzeć wyrok na tych wyjaśnieniach M. L. (1), które przeszły pozytywny test weryfikacji z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym. Akcentowanie przez oskarżonego karalności M. L. (1) nie było celowe, gdyż w takiej sytuacji zastanawiającym jest dlaczego podsądny tak łatwowiernie z nim współpracował. Notabene stwierdzić należy, że oskarżony A. K. (1) nie stronił od osób z przeszłością kryminalną (np. K. S. (1)), co obecnie stara się wykorzystać pokazując swoją dotychczasową niekaralność i rzekomy brak świadomości udziału w przestępstwach. Odnośnie jeszcze wyjaśnień M. L. (1) Sąd Okręgowy nie zgodził się ze skarżącym, że niewiarygodne było wskazanie przez w/wym A. K. (1) jako osoby, która dostarczyła grupie wykorzystywany następnie wielokrotnie przy rejestracji pojazdów przez L. P. (1) i wyłudzeniach leasingowych dowód osobisty R. J. (1). Temat ten został już poruszony powyżej w związku z podobnym zarzutem zgłoszonym przez obrońcę oskarżonego A. K. (1), tym niemniej dopełniając

te rozważania Sąd II instancji stwierdził, że apelujący powołując się na wyjaśnienia R. J. i zeznania E. S. o łysym K. S. (1), sugerował, że to tamten mógł być kupującym ten dokument tożsamości. Jak już wyżej przyznano, R. J. (1) nie rozpoznał oskarżonego na okazywanych mu tablicach poglądowych ale podał, że ten „łysy” miał pomagać w założeniu firmy. Nie wyklucza to zatem, że A. K. (1) właśnie od tej osoby miał dowód osobisty R. J., a z nim samym nigdy się nie spotkał. Znamienny jest też fakt, że K. S. (1) w sprawie o sygn. XXIII K 395/07 Sądu Rejonowego w Poznaniu został skazany za oszustwo dotyczące samochodu podając się za R. J. (1) (wyrok z dnia 22 maja 2007 r., k. 12484-87). Powiązania K. S. z A. K. (1) wskazują, że oskarżony mógł uzyskać przedmiotowy dowód tożsamości właśnie poprzez K. S. (1).

Wbrew stanowisku apelującego, wyjaśnienia T. P. (1) zostały ocenione w sposób zgodny z regulami art. 7 kpk. Była to ocena wszechstronna, kompleksowa, logiczna i całkowicie obiektywna. Tych cech, a zwłaszcza tej ostatniej brakowało w zarzutach zgłoszonych w zakresie tego dowodu przez A. K. (1). Wyjaśnienia T. P. (1), w których wyjawiał swój udział w tym przestępczym procederze były zwarte logicznie i bogate w szczegóły. Podał on też racjonalne wytłumaczenie dlaczego w trakcie pierwszych przesłuchań starał się nie wskazywać na sprawstwo A. K. (1) Ponadto, co podkreślił już Sąd Rejonowy, T. P. (1) sam wydatnie się obciążył w wyjaśnieniach i musiał mieć świadomość, że w ten sposób naraża też siebie na odpowiedzialność karną, od której zresztą nie uciekał i dobrowolnie poddał się karze, m.in. za przestępstwo z art. 258

§ 1 kk. To zaś, że sprawa karna o groźby karalne A. K. (1) wobec T. P. nie doprowadziła do skazania oskarżonego nie oznacza, że pomówienie dokonane w niniejszej sprawie było bezpodstawne, zwłaszcza że sprawa o groźby wyniknęła w późniejszym czasie. Sąd Okręgowy zauważył jednocześnie, że zastraszanie ze strony oskarżonego nie dotyczyło tylko T. P. (1) ale zostały też ustalone tego rodzaju naciski na J. T. (2) mające na celu odzyskanie tablic rejestracyjnych (dotyczy zarzutu z pkt LI). Idąc dalej w argumentacji apelacyjnej, twierdzenia oskarżonego, iż to, że T. P. mówił o przekazaniu A. K. (1) części faktur i czeków miałyby służyć uniknięciu odpowiedzialności finansowej nie były przekonujące. Skarżący pomija, że przecież T. P. godził się na taki stan rzeczy i udostępniając konto, pieczęć i dokumenty swojego komisju, ostatecznie został uznany za współdziałającego w przestępstwie z wszelkimi tego konsekwencjami jeśli idzie o jego skutki również w sferze podatkowej. Pod względem zachowania procedury również wykorzystanie dowodu w postaci wyjaśnień T. P. (1) nie budziło zastrzeżeń, po tym jak jego sprawa zakończyła się prawomocnym wyrokiem skazującym. Nieobecność T. P. (1) w kraju spowodowana zamieszkiwaniem poza jego granicami stanowiła okoliczność spełniającą warunek do ujawnienia jego wyjaśnień w trybie art. 391 § 1 kpk; w niniejszej sprawie występował on w charakterze świadka.

Odnosząc się do dowodu przyjętego jako obciążający oskarżonego, w postaci zeznań K. S. (1) Sąd odwoławczy nie widział podstaw do

zmiany jego oceny w stosunku do tej dokonanej przez Sąd I instancji. Apelujący chcąc osłabić wartość tych zeznań posunął się do oskarżania K. S. (1) o udział w grupie przestępczej, a taki zarzut nigdy nie został mu nawet postawiony. Skarżący w sposób niepoparty wiarygodnymi dowodami sugerował manipulacje procesowe ze strony M. L. (1) i K. S. (1). Zgodzić się trzeba z apelującym, że osoby powiązane z fikcyjnym komisem (...) M. zarejestrowanym na M. J. (1) nie wskazywały na udział oskarżonego A. K. (1) w tym przestępstwie. Nie oznacza to jednak, że zeznający w tej sprawie K. S. (1) nie mówi prawdy, iż oskarżony A. K. posłużył się nim aby prowadzić obsługę tego komisum i za jego pośrednictwem wykorzystywać ten podmiot do wyłudzenia leasingów na nieistniejące samochody. Przeciwnie, K. S. (1) dostarczył w tym zakresie cennych informacji o faktycznym udziale A. K. (1) w tym procederze. Warto zwrócić uwagę na wyrafinowanie oskarżonego, który przy tych działaniach nie afiszował się ze swoim nazwiskiem, nie podpisywał żadnych dokumentów, nie pobierał pieniędzy z banku lecz wysługiwał się innymi osobami, by następnie w procesie wykorzystywać to dla uniknięcia odpowiedzialności. Zabieg ten zastosowany w przypadku dowodu z zeznań T. P. (1) i K. S. (1) nie zadziałał skutecznie. W tym miejscu warto wspomnieć o znalezionych u oskarżonego w toku przeszukania dokumentach, świadczących o łączących go z tymi mężczyznami interesach. Są to: umowa kredytu na zakup towarów z dnia 19 marca 2005 r. zawarta przez K. S. (1) oraz dokumenty dotyczące działalności gospodarczej T. P. (1) pod nazwą (...) - (...) T. (...) w K. (k. 1268a, 1268b, 1268d – 1268j). Oskarżony nie wyjaśnił logicznie

dlaczego nimi dysponował. Sąd I instancji zasadnie zatem wykazał nieczyste interesy łączące A. K. (1) z w/wym mężczyznami i uznał znaczącą wartość ich zeznań dla ustalenia sprawstwa oskarżonego w zakresie przypisanych mu w tym procesie występków. Warto jeszcze wskazać skutek pomówienia jaki nastąpił dla samego świadka K. S. w postaci skazania go wyrokiem z dnia 4 grudnia 2008 r. w sprawie Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu o sygn. III K 1778/08 za podrobienie faktury komisji (...) M. i pomocnictwo przy wyłudzeniu leasingu na C. L. (k. 1989 akt o sygn. III K 629/09), co ma bezpośrednie przełożenie na czyn oskarżonego A. K. (1) z pkt LIII zarzutów.

Odnosnie zaś skonfliktowania oskarżonego z K. S. (1), co oczywiście było okolicznością wymagającą dokładnego zbadania, Sąd II instancji nie stwierdził powodów do przyjęcia, że jest to przeszkoda dla uznania wiarygodności zeznań niekorzystnych dla A. K. (1). Nie jest to zresztą odosobniony przypadek istniejących między oskarżonymi animozji, które pojawiają się z powodu konfliktu interesów procesowych. Fakt skazania K. S. (1) za dwa przestępstwa popełnione na szkodę A. K. (1) (załączony do apelacji obrońcy wyrok Sądu Rejonowego w Kościanie z dnia 20 czerwca 2008 r., sygn. II K 357/07, k. 18338-40) jest bezsporny. Jednak pierwsze z nich w dotyczy zupełnie innego czynu, z okresu późniejszego niż czyny objęte przedmiotowym postępowaniem, zaś drugie z art. 282 kk może mieć związek z tymczasowym aresztowaniem K. S. (1) w połowie roku 2004 i brakiem obiecanej pomocy mu w wyjściu na wolność ze strony A. K. (1)(zeznania

świadka A. K. (4) k. 1930-31 akt połączonych o sygn. III K 629/09). W tej sytuacji zachowując wzmożoną ostrożność wobec twierdzeń K. S. (1), który jako oskarżony osobiście był zainteresowany wynikiem tego postępowania, nie stwierdzono przeszkód aby jednak te obciążające oskarżonego A. K. (1) wyjaśnienia wykorzystać do czynionych ustaleń faktycznych. Brak możliwości doręczenia wezwania K. S. (1) przed Sąd I instancji stanowiła okoliczność spełniająca warunek do ujawnienia jego uprzednich wyjaśnień w trybie art. 391 § 1 kpk. W związku z tym, to że oskarżony A. K. (1) nie mógł zadawać pytań świadkowi nie było uchybieniem procesowym, a tym bardziej takim, które mogłoby mieć wpływ na treść zapadłego rozstrzygnięcia.

Ponadto, zdaniem Sądu Okręgowego apelujący niezasadnie kwestionował zawartość uzasadnienia wyroku Sądu I instancji, które spełniało wymogi ustawowe z art. 424 § 1 kpk. Szczegółowej na ten temat poniżej w pkt 3.20. dotyczącym zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych.

Wniosek

Brak wniosku końcowego lecz treść zarzutu i oświadczenie o popieraniu apelacji obrońcy pozwala uznać, że i ten apelujący wnosi o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie od czynów zarzucanych mu w akcie oskarżenia.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Wniosek nie mógł zostać uwzględniony wobec wykazania jego bezzasadności.		
Lp.	Zarzut	
3.20.	<p>Zarzut podniesiony przez oskarżonego A. K. (1):</p> <p>Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu oskarżonego za winnego zarzucanych mu przestępstw.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>W związku z tym, że autorem apelacji jest podmiot niefachowy, Sąd odwoławczy wybrał z jej treści te elementy dotyczące poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych, do których oskarżony zgłosił zastrzeżenia. W związku z tym, że większość z tych faktów stanowi efekt dokonanej oceny dowodów, która nie została przez skarżącego zaakceptowana, nie ma potrzeby powtarzania tutaj tych samych rozważań. Wbrew stanowisku oskarżonego i jego wyjaśnieniom przeprowadzony proces pozwolił na kategoryczne ustalenia dotyczące jego aktywnego i z pełnym rozeznaniem podejmowanego udziału w grupie przestępczej parającej się wyłudzeniami leasingowymi z (...) Sp. z o.o. Skarżący nie ma racji podnosząc, że Sąd Rejonowy nie wykazał jego sprawstwa odnośnie czynu 11 (numeracja wg pisemnego uzasadnienia SR), tj. czyn z pkt XLVII zarzutów z części wstępnej wyroku. Treść uzasadnienia na str. 185 wyraźnie temu przeczy.</p>		

Wskazano tam dowody będące podstawą ustaleń, że A. K. (1) wraz z T. P. (1) dostarczyli grupie fakturę sprzedaży nieistniejącego pojazdu marki R. (...) z komisju (...) - (...)T. (...) Handel (...) w K..

Kontrargument apelującego, że jego spotkania z pewnymi osobami nie świadczyły o udziale w przestępstwach jest mocno spłycony, nie poruszał istoty jego faktycznych działań i okazał się nieskuteczny. Niezasadnie też skarżący uważał, że nie wykazano mu sprawstwa co do czynu z pkt 13 (numeracja wg pisemnego uzasadnienia SR), tj. czyn z pkt XLVIII – leasing P. (...) na R. Ć.. Uzasadnienie Sądu Rejonowego na str. 189 zawiera opis tego przestępstwa ze wskazaniem, że podobnie jak w powyżej podanym przypadku członkowie grupy przestępczej posłużyli się przy oszustwie wytworzoną fakturą z komisju T. P. (1), a inicjatorem w tym zakresie był A. K. (1), jak podał T. P., po ten dokument zgłosił się W. R. (1) i następnie został przedłożony do (...). Na tego rodzaju zadania A. K. (1) wskazywali też w swoich wyjaśnieniach W. R. (1), R. M. (1) i M. L. (1). Odnośnie czynu z pkt 14 (numeracja wg pisemnego uzasadnienia SR), tj. czyn z pkt XLIX zarzutów, to Sąd Rejonowy także, wbrew opinii apelującego przedstawił stan faktyczny. Na str. 192 uzasadnienia podał opis czynu ze wskazaniem roli oskarżonego A. K. (1). T. P. (1), który był leasingobiorcą F. (...) podał, że został do tego namówiony, a pojazd był powypadkowy z lewym przegładem. Cały czas dokumentami firmy i pieczętkami dysponował A. K. (1). Ewidentnie chodziło o uzyskanie kwoty pieniędzy (wg umowy wartość pojazdu to 72.000

zł) z firmy leasingowej. Sąd Rejonowy ustalił przy tym, że kwoty uzyskanych leasingów były dzielone między członków grupy, zatem cel majątkowy tych działań jest jednoznaczny. Dodatkowo do nich były prowizje dla pośrednika, których też nie powinien oskarżony otrzymywać skoro doskonale wiedział, że proponuje firmie leasingowej niewypłacalnego klienta i wprowadza ją w błąd co do przedmiotu leasingu. Dodatkowo co do leasingu na F. (...), słusznie podkreślono w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, że T. P. (1) poniósł odpowiedzialność karną za udział w tym przestępstwie i został zobowiązany do naprawienia szkody (wyrok SR Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 12 lipca 2010 r., sygn. III K 289/10. Co do udziału oskarżonego w czynie nr 22 (wg numeracji z uzasadnienia SR), tj. czyn z pkt LI zarzutów, rola A. K. (1) również została przez Sąd I instancji ustalona i podana w uzasadnieniu (str. 213- 214) wraz z dowodami to potwierdzającymi. W tym przypadku został wykorzystany inny komis, zorganizowany dla grupy przez A. K. (1). Chodzi o fikcyjny podmiot (...) M. M. J. (1) z S., o którym wyjaśniał K. S. (1). To m.in. dzięki jego wskazaniom i potwierdzonych kontaktach A. K. z E. S., która namówiła M. J. (1) na stworzenie takiej firmy, możliwe było przypisanie oskarżonemu udziału w tym przestępstwie. Co warte zaznaczenia przy tym oszustwie został wykorzystany dowód osobisty R. J. (1), o którym już Sąd Okręgowy wcześniej pisał. A ponadto, po uzyskaniu leasingu, w związku z odmową wydania dowodu rejestracyjnego i tablic rejestracyjnych przez leasingobiorcę J. T. (2), oskarżony kontaktował się z nim i domagał ich zwrotu

(wg. J. T. A. K. raz mu przy tym groził). Dobitnie pokazuje to zaangażowanie oskarżonego A. K. (1) w ten czyn i chęć pozbycia się dowodów oszukańczego leasingu na wirtualny pojazd V. (...).

Uwagi oskarżonego co do wskazań Sądu Rejonowego na temat sprawy III K 290/10 nie mają racji bytu, a chodziło o wyeliminowanie D. M. (1) uniewinnionego od tego czynu w innym postępowaniu z opisu czynu przypisanego W. R. (1) i oskarżonemu A. K. (1) (zarzut z pkt LI). Sąd Rejonowy w wyroku usunął jako współsprawcę D. M. tylko w czynie dotyczącym oskarżonego W. R.. Analogiczna zmiana powinna nastąpić w czynie oskarżonego A. K. (1), co Sąd Okręgowy uczynił w swoim wyroku (pkt 3 wyroku SO) i omówił w tym uzasadnieniu w tabeli 5.2. w pkt 3.

Wniosek

Brak wniosku końcowego apelacji lecz treść zarzutu i oświadczenie o popieraniu apelacji obrońcy pozwala uznać, że oskarżony wnosi o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie od czynów zarzucanych mu w akcie oskarżenia.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie w związku ze stwierdzeniem, że omówiony zarzut okazał się chybiony. Skoro Sąd I instancji bezbłędnie odtworzył stan faktyczny, wykazując umyślne, przestępcze zachowania oskarżonego opisane w zarzutach aktu oskarżenia, odmienne

<p>stanowisko apelującego w tym względzie stanowiło wyłącznie nieprzekonującą, wybiórczą polemikę z tymi ustaleniami organu orzekającego.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.21.</p>	<p>Zarzut podniesiony przez oskarżonego A. K. (1): Rażąca niewspółmierność orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut okazał się niezasadny z przyczyn podanych w pkt 3.18., przy omawianiu tożsamego zarzutu zgłoszonego przez obrońcę tego podsądnego. Odesłać zatem należy tam, gdzie podana została stosowna argumentacja w tym zakresie. Dodać jedynie należy w tym miejscu, że akcentowane przez oskarżonego okoliczności natury życiowej, tj. opieka nad rodzicem w podeszłym wieku oraz bratem po wypadku przy pracy, nie mogły zmienić decyzji w zakresie charakteru orzeczonej kary, tj. kary bezwzględnej, gdyż inne względy spowodowały, że Sąd nie widział możliwości sięgnięcia po to dobrodziejstwo z art. 69 § 1 kk. Natomiast okoliczności wskazane w apelacji oskarżony może przedstawić w postępowaniu wykonawczym, starając się o odroczenie wykonania kary. Jest to już jednak sprawa ściśle wykonawcza.</p>		
<p>Wniosek</p>		

<p>Wniosku końcowego apelujący nie sformułował lecz treść zarzutu ewentualnego zgłoszonego w apelacji obrońcy na wypadek nie uwzględnienia zarzutów głównych i oświadczenie oskarżonego o popieraniu apelacji obrońcy pozwalają uznać, że wnosi on o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia wniosku o złagodzenie kary z powodu niewykazania aby kara łączna 2 lat pozbawienia wolności orzeczona w zaskarżonym wyroku raziła surowością. Przeciwnie uznać trzeba, że kara ta jest stosunkowo łagodna co do wysokości a jej bezwzględny charakter sprawia, że będzie ona faktycznie dla sprawcy odczuwalna, co jest oczekiwane i celowe wobec popełnienia przez oskarżonego szeregu poważnych przestępstw przeciwko porządkowi publicznemu (art. 258 § 1 kk), mieniu (art. 286 § 1 kk) i obrotowi gospodarczemu (art. 297 § 1 kk).</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.22.</p>	<p>Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego M. L. (2) – adw. T. J.: Obraza przepisów postępowania, tj. art. 7 kpk w zw. z art. 4 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez dowolną ocenę dowodu z :</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

a) wyjaśnień oskarżonego, którym odmówiono wiarygodności w zakresie w jakim ten wyjaśnił, iż nie zna M. L. (1), nie zna P. P. (1), raz widział J. L., zna tylko z widzenia, z oficjalnych kontaktów L. P. (1), nie miał żadnej wiedzy, iż dokumenty w postaci: zaświadczenia o przeprowadzonym badaniu technicznym pojazdu, numeru identyfikacyjnego pojazdu, briefu, niemieckiego wymeldowania pojazdu i niemieckiego zakupu pojazdu, na podstawie których rejestrował na własne nazwisko pojazdy – były dokumentami nieprawdziwymi,

b) wyjaśnień R. M. (1), którym odmówiono wiarygodności w zakresie w jakim ten podał, iż oskarżony jako jedyny nie miał wiedzy o tym, iż dokumenty są sfalszowane i dowiedział się o tym dopiero po fakcie,

c) wyjaśnień L. P. (1), którym dano wiarę w zakresie w jakim ten wyjaśnił, iż zna M. L. (2) oraz że oskarżony miał odbierać od niego 10 ostatnich dowodów rejestracyjnych,

d) wyjaśnień M. L. (1) w zakresie w jakim ten wskazywał na znajomość i kontakty z M. L. (2),

e) wyjaśnień i zeznań P. P. (1) w zakresie w jakim ten powoływał się na znajomość z oskarżonym, choć nie był w stanie go rozpoznać podczas składania zeznań lub wyjaśnień,

f) treści i wniosków końcowych opinii biegłego J. P. i Z. K. w zakresie w jakim wskazali na nierzetelne i niezwerfikowane źródła uzyskania informacji jedynie drogą telefoniczną co do numerów VIN pojazdów mających nie istnieć,

	<p>g) wyjaśnień oskarżonego i zeznań świadka A. N. (1) prowadzącego firmę pośrednictwa kredytowego oraz świadka W. S. (1) poprzez niekonsekwentną ocenę zachowania polegającego na weryfikacji istnienia pojazdów, których dotyczyły przedkładane im przez inne osoby dokumenty, co poskutkowało przyjęciem, że oskarżony pośredniczący w transakcjach dotyczących pojazdów miał obowiązek weryfikacji istnienia pojazdów i go naruszył, a świadkowie, którzy również pośredniczyli w transakcjach dotyczących pojazdów takiego obowiązku nie mieli przez co go nie naruszyli.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut okazał się niezasadny. Sąd Okręgowy stwierdził bowiem, że Sąd Rejonowy poprawnie i w zgodzie z zasadami logiki, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego ocenił materiał dowodowy wyszczególniony w zarzutach, która to ocena w związku z tym w pełni zasługuje na miano oceny swobodnej (art. 7 kpk). Nie stwierdzono przy tym aby Sąd wyrokujący w I instancji był nieobiektywny, czy też aby bazował jedynie na części zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, pomijając bądź nie doceniając tych z dowodów, które mogłyby przynieść dla oskarżonego korzystne orzeczenie.</p> <p>Wyjaśnienia oskarżonego M. L. (2) zostały poddane weryfikacji i zestawione z innymi dowodami, bogato zgromadzonymi w tym</p>		

procesie. Sąd I instancji należycie je omówił i słusznie wykazał, że nie wytrzymują konkurencji z szeregiem dowodów obciążających. Proces wykazał pewien stopień znajomości oskarżonych M. L. (1) i M. L. (2), choć nie była ta bliska relacja, co z kolei powoduje, że pomówienia ze strony M. L. (1) nabierają większej wiarygodności. Nie ulega wątpliwości, że z racji działania w tej samej grupie przestępczej, obaj mężczyźni musieli mieć ze sobą styczność, co wynika z wyjaśnień pozostałych oskarżonych np. W. R. (przesłuchanie z dnia 23 lutego 2005 r.) i R. M. (1) (k. 3740-41). Brak bliższych kontaktów między oskarżonymi wcale zaś nie osłabia stanowiska Sądu I instancji o ich uczestnictwie w tej samej grupie przestępczej. Jak bowiem słusznie przyjmuje orzecznictwo „Dla przypisania sprawcy odpowiedzialności za działanie w ramach zorganizowanej grupy przestępczej nie jest konieczna szczegółowa znajomość nie tylko członków grupy, ale i podziału ról” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 17 czerwca 2020 r., II AKa 4/20, LEX). Znajomość z P. P. (1) została zaś potwierdzona w pierwszych dwóch jego wyjaśnieniach, gdy podał także miejsce zamieszkania M. L. (2), logicznie i ze szczegółami opisał jego udział w wyleasingowaniu pojazdu O. (...). Wynikała ona także z wiarygodnych zeznań świadka M. J. (2). Poszerzona ocena tego dowodu osobowego została zaprezentowana poniżej w pkt 3.30. i odsyłając do lektury nie ma potrzeby jej powielać w tym miejscu. To zaś, że oskarżony M. L. (2) raz widział J. L. jest możliwe ale wystarczające aby uznać jego sprawstwo przy czynie z pkt XXXIV zarzutów, dokładne omówienie w pkt. 3.28.

Do przypisania oskarżonemu z kolei czynu z pkt XXXIII nie była wymagana zażyła znajomość z oskarżonym L. P. (1). Co jednak istotne z wyjaśnień L. P. (1) (k.2372-74) wynika wprost, że od pewnego czasu razem z W. R. i R. M. przyjeżdżał M. L. (2). W kolejnym przesłuchaniu też wskazał, że ostatnie 10 dowodów rejestracyjnych, za które otrzymać miał dwa razy po 7.500 zł odbierał dla nich oskarżony M. L. (2) (k. 2403). Z tych już tylko treści wynika, że oskarżony był na tyle dobrze znany L. P. (1), że identyfikował oskarżonego z grupą i bezpiecznie wymieniał się z nim dokumentacją rejestracyjną fikcyjnych pojazdów. Nie było zatem tak jak utrzymywał oskarżony M. L. (2), iż znał L. P. (1) z oficjalnych kontaktów w urzędzie gdzie załatwiał swoje sprawy. Uwzględniając przy tym stworzone historie wirtualnych pojazdów pod rejestrację występujące w przypisanych mu czynach w pkt 13-15, utwierdzają w przekonaniu, że oskarżony nie jest szczerzy i stara się umniejszyć swoją aktywność w inkryminowanych czynach. Sąd odwoławczy nie podzielił przy tym oceny apelującego, że materiał dowodowy nakazywał przyjąć, iż M. L. (2) nie miał żadnej wiedzy, iż dokumenty w postaci zaświadczenia o przeprowadzonym badaniu technicznym pojazdu, numerze identyfikacyjnym pojazdu, briefu, niemieckiego wymeldowania pojazdu i niemieckiego zakupu pojazdu, na podstawie których rejestrował na własne nazwisko pojazdy – były dokumentami nieprawdziwymi. Oskarżony występując o kredyt, leasing podawał nieprawdziwe informacje co do kondycji finansowej firmy, jej siedziby, potwierdzał przekazania w komis nieistniejącego pojazdu,

poświadczył nieprawdę w fakturze. Potwierdzone dowodowo jego zaangażowanie w czyny z pkt XXXIV-XXXIX opisane poniżej w pkt. 3.28. – 3.33. ukazuje, że miał on pełną świadomość, że dokumenty te tylko tuszują fakt, że przedmiotem działań leasingowych i kredytowych nie był żaden wartościowy samochód, a faktycznie chodziło o wyłudzenia środków finansowych od podmiotów zajmujących się udzielaniem takich leasingów, kredytów. W świetle tych wszystkich dowodów nie sposób było uznać za wiarygodne twierdzenie R. M. (1) w momencie w jakim podał, że M. L. (2) dopiero po czasie dowiedział się, że dokumenty były sfalszowane. Przede wszystkim widoczna na pierwszy rzut oka jest ogólnikowość tego stwierdzenia. R. M. (1) wyjaśniając w ten sposób nie podał żadnego konkretnego uzasadnienia dlaczego M. L. (2) miałby być nieświadomy o bezprawności swych działań. Nie można tu też zapominać przy ocenie wypowiedzi procesowych R. M. (1), że z jego innych relacji i z ich kontekstu wynikało współdziałanie M. L. (2) w różnych przestępstwach, potwierdzone wyjaśnieniami innych osób, np. M. L. (1), W. R. czy L. P. (1). Poza tym zachodząca konfiguracja osobowa mogła mieć wpływ na rzucenie takiego określenia przez R. M. (1). Pamiętać bowiem trzeba, że jego brat T. M. (1) to bardzo dobry kolega M. L. (2), który chronił oskarżonego w swoich wyjaśnieniach.

Sąd II instancji nie znalazł również podstaw do innej niż dokonana przez Sąd I instancji oceny dowodu z wyjaśnień oskarżonego i zeznań świadka A. N. (1) prowadzącego firmę pośrednictwa kredytowego oraz świadka W. S. (1). Skarżący

pod swój zarzut nierównego traktowania kryteriów staranności przez osoby pośredniczące w transakcjach dotyczących pojazdów przyjął błędne założenie, że oskarżony działał jako uczciwy przedsiębiorca co okazało się nieprawdą w związku z wykazaniem w tym procesie, że popełniał umyślne przestępstwa właśnie mające na celu oszukania podmiotu finansującego zakup pojazdów. Podobnie jak to już zaznaczono w przypadku oskarżonego A. K. (1), także M. L. (4) wiedział, że weryfikacja istnienia pojazdów, których dotyczyły przedkładane do leasingu czy kredytu dokumenty jest mocno ograniczona i zostało to wykorzystane do kolejnych wyłudzeń. To zaś czy wskazani świadkowie D. D. – B., A. N. czy W. S. naruszyli procedury nie było przedmiotem sprawy i pozostaje bez znaczenia dla kwestii odpowiedzialności karnej M. L. (2).

Odnosnie wartości dowodowej opinii biegłych J. P. i Z. K. z zakresu mechanoskopii Sąd Okręgowy zajął kompleksowe stanowisko powyżej (vide: omówienie zarzutu pkt. 3.1.) i jest ono aktualne również co do oskarżonego M. L. (2).

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzuconych oskarżonemu czynów, ewentualnie zmianę rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych i wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności z dobrodziejstwem warunkowego zawieszenia jej wykonania oraz dokonanie korekty rozstrzygnięcia o wysokości obowiązku naprawienia

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>szkody z uwzględnieniem dokonanych spłat na rzecz pokrzywdzonych, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Choć nie w związku z rozpatrzeniem tego zarzutu ale okazał się zasadny wniosek w zakresie wymiaru kary, który skutkowało obniżeniem jej wymiaru, już w efekcie końcowym do kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności. Wniosek był też skuteczny odnośnie obniżenia wysokości obowiązku naprawienia szkody nałożonego na oskarżonego w zaskarżonym wyroku. W pozostałej części, zarzut nie spowodował ingerencji Sądu II instancji w zaskarżony wyrok i przypisane M. L. przestępstwa.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.23.</p>	<p>Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego M. L. (2) – adw. T. J.:</p> <p>Obraza przepisów postępowania, tj. art. 410 kpk w zw. z art. 424 § 1 kpk, przez oparcie ustaleń faktycznych tylko na części materiału dowodowego, a nadto bez należytego uzasadnienia takiego stanowiska, gdyż Sąd:</p> <p>a) nie uzasadnił, dlaczego nie dał wiary wyjaśnieniom innych oskarżonych niż L. P. (1), T. M. (1), P. P. (1) i M. L. (1), którzy to pozostali oskarżeni w swych wyjaśnieniach nie wskazywali na okoliczności związane z osobą oskarżonego w</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>kontekście stawianych oskarżonemu zarzutów,</p> <p>b) uznał sprawstwo oskarżonego w zakresie udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, w ramach której jej członkowie wystawiali nierzetelne faktury, których wystawiono 27, podczas gdy Sąd ustalił, że oskarżony ten wystawił jedynie 2 z nich, co przemawiałoby raczej z uwagi na incydentalność zachowań za rozważeniem konstrukcji współsprawstwa w zakresie czynów związanych z wystawieniem tych 2 faktur.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Uzasadnienie Sądu I instancji spełnia wymogi procesowe i daje odpowiedź na pytanie którym dowodom nie dano wiary, w jakiej części i dlaczego. Wskazania organu orzekającego w tym zakresie są konkretne i jednoznaczne i przekonujące. Z racji obszerności wyjaśnień, ich liczby i zachodzących w nich zmian w toku procesu, nie było wymaganiem aby Sąd ten rozważał każdy powstały w nich niuans czy nieścisłość. Obrona zaś nie widząc nawet tego jak wiele osób miałyby bezpodstawnie obciążać oskarżonego, przyjęła niezasadne założenie, że są to bezpodstawne pomówienia. Odnośnie dowodu z pomówienia Sąd Okręgowy zajął już dość obszernie stanowisko (por. pkt 3.2., 3.4.) uznając, że zwłaszcza wyjaśnienia M. L. (1) wymagały pogłębionej analizy w związku ze zgłoszonymi w ich kierunku zarzutami. W zakresie dotyczącym oskarżonego M. L. (2) informacje podane organom</p>		

ścigania w toku procesu znajdowały potwierdzenie w szeregu dowodach, niezasadnie kwestionowanych przez apelującego obrońcę. Nie ma racji skarżący uważając, że nie zostało potwierdzone dowodowo to, że w rejestracji M. (...) (zarzut XXXVII dla M. L. (2)) miałby wówczas współdziałać M. L. (1). Bowiem z wyjaśnień R. M. (1), który miał też swój udział w tym przestępstwie (sfalszował fakturę VAT jako właściciel T. M. (1)) wynikało, że M. L. (1) zarejestrował ten samochód w wydziale komunikacji i dostarczył M. L. (2) wypełniony wniosek leasingowy do podpisania (k. 5092). Nie ma też żadnych uzasadnionych powodów aby przyjmować, że M. L. (1) i M. L. (2) byli myleni z uwagi na podobieństwo nazwiska, jak sugerował apelujący. Zdarzały się w tym zakresie pewne przejęzyczenia, T. M. (1) wręcz celowo poddawał tą okoliczność w wątpliwość aby pomóc koledze M. L., a twierdzenia M. L. (6) nie mogły być miarodajne gdyż nie знаła ona żadnego z tych oskarżonych. Ostatecznie nie stwierdzono żadnych takich okoliczności faktycznych aby pomylić można ich było jako sprawcę przestępstw objętych wyrokowaniem. Każdy z oskarżonych podejmował różne działania przestępcze, M. L. (1) pomagał w zdobywaniu dokumentów do fałszerstw, opinii o stanie technicznym pojazdów, załatwiał też komisje do oszukańczych umów leasingowych. Działania te nie pokrywały się zatem z tym co przypisano oskarżonemu M. L. (2). Obrona bezpodstawnie też kierowała światło na rozważania o ewentualnym tylko współsprawstwie oskarżonego w zakresie czynów związanych z wystawieniem dwóch nierzetelnych faktur zamiast udziału w

zorganizowanej grupie przestępczej, stosując niedozwolony zabieg ograniczenia rozważań w tym zakresie wyłącznie do wątku poświadczenia nieprawdy w dokumentach przez osobę uprawnioną do ich wystawienia (art. 271 § 1 kk).

Jedną jednak kwestią poruszoną w apelacji obrońcy, a wiążącą się właśnie z wyjaśnieniami oskarżonego M. L. (1) okazała się zasadność i spowodowała zmianę przypisanego M. L. (2) przestępstwa z art. 258 § 1 kk co do czasu popełnienia tego czynu. Brak było powodów aby to podważyć i przeciwdowodów wskazujących na inny moment wejścia w szeregi grupy. Przyjęcie za wiarygodne wyjaśnień M. L. (1) co do momentu, w którym w grupie zaczął działać M. L. (2), wymagało zgodnie z logiką aby ustalić, że M. L. (2) do grupy dołączył później. Było to na początku maja 2004 r. Informację, że było to na początku maja 2004 r. M. L. (1) podał podczas przesłuchania w dniu 13 czerwca 2005 r. (k.3074). Była ona osadzona tematycznie i podmiotowo, a M. L. (1) powiązał ten fakt z wcześniejszym dołączeniem T. M. (1), którego M. L. (2) był kolegą oraz z powstającymi trudnościami w braniu leasingów od F. i koniecznością poszukiwania innych podmiotów do zawierania tego typu umów. Oskarżony wskazywał na kredytowanie samochodów w takich bankach jak (...) Bank, (...) Leasing, (...) Bank, (...) w P., gdzie wzięte były kredyty m.in. na M. L. (2), T. M. (1) czy M. M. (1). Sąd Okręgowy analizie poddał również jednostkowe czyny przypisane oskarżonemu jako elementy działania w grupie przestępczej i stwierdził, że pierwsze z tych przestępstw zostało dokonane z udziałem oskarżonego w okresie

od 19 do 23 kwietnia 2004 r. (pkt XXXVII zarzutów), co w dużym przybliżeniu odpowiadało wyjaśnieniom M. L. (1). Przy czym nie można było od M. L. (1) wymagać precyzji w datach, biorąc pod uwagę masę podawanych przez niego faktów sprzed roku, do 2 lat. W związku z powyższym Sąd odwoławczy stwierdził, że należy oznaczyć początek udziału oskarżonego w zorganizowanej grupie przestępczej na kwiecień 2004 r., według ustaleń co do pierwszego chronologicznie czynu, który popełnił (zarzut z pkt. XXXVII przypisany w pkt 14). Oznaczało to ponowne rozważenie wysokości wymiaru kary za to przestępstwo i spowodowało jej złagodzenie do kary 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, o czym więcej w części dotyczącej zarzutu rażącej niewspółmierności kary.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzuconych oskarżonemu czynów, ewentualnie zmianę rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych i wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności z dobrodziejstwem warunkowego zawieszenia jej wykonania oraz dokonanie korekty rozstrzygnięcia o wysokości obowiązku naprawienia szkody z uwzględnieniem dokonanych spłat na rzecz pokrzywdzonych, ewentualnie uchylene zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Częściowo w związku z rozpatrzeniem tego zarzutu okazał się zasadny wniosek w zakresie korzystnej zmiany czynu z art. 258 § 1 kk co do okresu jego popełnienia oraz wymiaru kary, do 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności. W efekcie końcowym doszło do wymierzenia kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności. Wniosek był też skuteczny odnośnie obniżenia wysokości obowiązku naprawienia szkody nałożonego na oskarżonego w zaskarżonym wyroku. W pozostałej części, zarzut nie spowodował ingerencji Sądu II instancji w zaskarżony wyrok i przypisane M. L. przestępstwo w pkt XXXII.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.24.</p>	<p>Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego M. L. (2) – adw. T. J.:</p> <p>Obraza przepisów postępowania, tj. art. 424 § 1 pkt 1 kpk poprzez ograniczenie się do wskazania w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, iż za odmową nadania waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie w jakim nie przyznał się do zarzucanych czynów przemawia to, że przeciwko wiarygodności wyjaśnień oskarżonego przemawiają relacje pomawiających go współoskarżonych oraz zeznania świadków, którzy w innych postępowaniach dobrowolnie poddali się karze.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut w zasadzie stanowi powtórzenie uchybień procesowych zgłoszonych do oceny dowodów z pomówienia i wobec jego wcześniejszego negatywnego rozpatrzenia, Sąd odwoławczy odstępuje od powtórnego przedstawiania rozważań w tym zakresie.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzuconych oskarżonemu czynów, ewentualnie zmianę rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych i wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności z dobrodziejstwem warunkowego zawieszenia jej wykonania oraz dokonanie korekty rozstrzygnięcia o wysokości obowiązku naprawienia szkody z uwzględnieniem dokonanych spłat na rzecz pokrzywdzonych, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Choć nie w związku z rozpatrzeniem tego zarzutu ale okazał się zasadny wniosek w zakresie wymiaru kary, który skutkowało obniżeniem jej wymiaru, już w efekcie końcowym do kary łącznej 2 lat pozbawienia</p>		

<p>wolności. Wniosek był też skuteczny odnośnie obniżenia wysokości obowiązku naprawienia szkody nałożonego na oskarżonego w zaskarżonym wyroku. W pozostałej części, zarzut nie spowodował ingerencji Sądu II instancji w zaskarżony wyrok i przypisane M. L. (2) przestępstwa.</p>		
Lp.	Zarzut	
3.25.	<p>Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego M. L. (2) – adw. T. J.:</p> <p>Obraza przepisów postępowania, tj. art. 9 § 1 kpk i art. 2 § 2 kpk w zw. z art. 167 kpk poprzez brak przeprowadzenia przez Sąd I instancji jakiegokolwiek dowodu weryfikującego stanowisko biegłych J. P. i Z. K. w zakresie w jakim poczynili ustalenia co do numerów VIN pojazdów mających nie istnieć, w oparciu o nierzetelne i niezwyfikowane informacje, które otrzymali jedynie drogą telefoniczną.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut był niezasadny a w związku z tym, że Sąd Okręgowy odniósł się już do wartości dowodowej opinii tych biegłych przy okazji omówienia zarzutu z apelacji obrońcy oskarżonego W. R., rozważania tam zawarte (pkt 3.1., 3.6.) stanowią w całej rozciągłości odpowiedź na zarzut apelacyjny obrońcy oskarżonego M. L. (2)		
Wniosek		

<p>Zmiana zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych oskarżonemu czynów, ewentualnie zmianę rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych i wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności z dobrodziejstwem warunkowego zawieszenia jej wykonania oraz dokonanie korekty rozstrzygnięcia o wysokości obowiązku naprawienia szkody z uwzględnieniem dokonanych spłat na rzecz pokrzywdzonych, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Choć nie w związku z rozpatrzeniem tego zarzutu ale okazał się zasadny wniosek w zakresie wymiaru kary, który skutkowało obniżeniem jej wymiaru, już w efekcie końcowym do kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności. Wniosek był też skuteczny odnośnie obniżenia wysokości obowiązku naprawienia szkody nałożonego na oskarżonego w zaskarżonym wyroku. W pozostałej części, zarzut nie spowodował ingerencji Sądu II instancji w zaskarżony wyrok i przypisane M. L. (2) przestępstwa. Nie stwierdzono przy tym spełnionych warunków z art. 437 § 2 kpk i podstaw do uchylenia zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	

<p>3.26.</p>	<p>Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego M. L. (2) – adw. T. J.:</p> <p>Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że oskarżony w latach 2003 i 2004 w P. działał w zorganizowanej grupie przestępczej opisanej w pkt XXXII części wstępnej zaskarżonego wyroku podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia, że oskarżony w istocie był członkiem tejże grupy przestępczej lub też by osoby wskazane jako członkowie grupy przestępczej tworzyli organizację mającą hierarchię, podział zadań, trwałe kierownictwo i dyscyplinę oraz by oskarżony swym zamiarem obejmował udział w grupie mającej na celu stałe popełnianie przestępstw.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Czyniąc rozważania w zakresie czynu z art. 258 § 1 kk, Sąd Okręgowy nie zgodził się z apelującym aby działania oskarżonego M. L. (2) rozpatrywać jako nieświadomy udział w czynach zabronionych innych osób czy też li tylko jako marginalne czyny przeciwko dokumentom. Obrona bezpodstawnie wskazuje na ewentualne współsprawstwo oskarżonego w zakresie czynów związanych z wystawieniem dwóch nierzetelnych faktur a nie na jego udział w zorganizowanej grupie przestępczej. Ustalone przez Sąd Rejonowy zachowania oskarżonego wynikające z konkretnych i wiarygodnych pomówień dawały bowiem zdecydowanie większe spektrum jego zachowań</p>		

niż dwukrotne poświadczenia nieprawdy w dokumentach przez osobę uprawnioną do ich wystawienia (art. 271 § 1 kk). Biorąc zatem pod uwagę wszystkie prawidłowo ustalone przez Sąd I instancji zadania oskarżonego spełniane na rzecz grupy, opisywane przede wszystkim przez współoskarżonych (np. W. R. (1), L. P. (1), M. L. (1), T. B. (1), P. P. (1)), których wyjaśnienia Sąd Rejonowy bezbłędnie zwartościował oraz, które wynikały z analizy licznych dokumentów, w pełni zasadnym było przyjęcie, że M. L. (2) był członkiem grupy przestępczej. Jej charakter i członków, których udało się ustalić, trafnie określił Sąd I instancji, a Sąd Okręgowy powyżej poruszył to zagadnienie odnosząc je do wszystkich apelujących (pkt 3.9.) i w tym miejscu nie ma potrzeby aby to powielać. Warto tylko dodać, że aktywność tego oskarżonego przy rejestrowaniu pojazdów oraz jego udział łącznie w sześciu oszustwach, popełnionych w częściowo powtarzających się konfiguracjach osobowych i ustalone tam przestępcze działania, o czym można przeczytać poniżej, gdzie Sąd II instancji odnosi się do zarzutów zgłoszonych do tych poszczególnych przestępstw, pokazują skalę zaangażowania oskarżonego M. L. (2) w ten przestępczy proceder. Sprawców łączył wspólny cel – uzyskać środki z tytułu leasingu, kredytu, wyłudzonego przy użyciu fałszywych dokumentów, nierzetelnych oświadczeń i bezprawnie uzyskanych rejestracji pojazdów. O podziale zysków obejmującym także M. L. (2) wspominał w swoich wyjaśnieniach M. L. (1). Szczegółowe ustalenia w tym względzie nie były możliwe ale nawet zakładając, że M. L.

(2) osobiście żadnej korzyści nie odniósł, to z całą pewnością miał świadomość, że uzyskane bardzo wysokie kwoty pieniężne nie są przeznaczone zgodnie z umową na zakup pojazdu lecz na zupełnie inne cele i w ten sposób inne osoby taką korzyść bezprawnie uzyskały. W konsekwencji analizy wszystkich okoliczności związanych z funkcjonowaniem M. L. (2) w grupie przestępczej uznać należało bezzasadność twierdzeń skarżącego o marginalnym udziale oskarżonego w zdarzeniach objętych wyrokiem i o jego biernym uczestnictwie. To zaś, że nie udało się na podstawie zebranych dowodów wyłonić lidera grupy, czy nie stwierdzono hierarchicznego podporządkowania w jej szeregach, nie pozbawiało jej cech grupy przestępczej z art. 258 § 1 kk. Kwestia czasu popełnienia przestępstwa z art. 258 § 1 kk przez oskarżonego M. L. (2) została już omówiona powyżej.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzuconych oskarżonemu czynów, ewentualnie zmianę rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych i wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności z dobrodziejstwem warunkowego zawieszenia jej wykonania oraz dokonanie korekty rozstrzygnięcia o wysokości obowiązku naprawienia szkody z uwzględnieniem dokonanych spłat na rzecz pokrzywdzonych, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.		
Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
<p>Wniosek o uniewinnienie wobec bezzasadności zarzutu w tym zakresie był bezzasadny. Choć nie w związku z rozpatrzeniem tego zarzutu ale okazał się zasadny wniosek w zakresie wymiaru kary, który skutkowało obniżeniem jej wymiaru, już w efekcie końcowym do kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności. Wniosek był też skuteczny odnośnie obniżenia wysokości obowiązku naprawienia szkody nałożonego na oskarżonego w zaskarżonym wyroku. W pozostałej części, zarzut nie spowodował ingerencji Sądu II instancji w zaskarżony wyrok i przypisane M. L. (2) przestępstwa.</p>		
Lp.	Zarzut	
3.27.	<p>Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego M. L. (2) – adw. T. J.:</p> <p>Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że oskarżony działając w ramach grupy przestępczej opisanej w pkt XXXII części wstępnej zaskarżonego wyroku dopuścił się czynu opisanego w pkt XXXIII części wstępnej zaskarżonego wyroku podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia, że oskarżony czyn taki popełnił albowiem 1) oskarżony rejestrując pojazdy opisane w ppkt a) – h) ww. pkt XXXIII nie wręczał korzyści majątkowej funkcjonariuszowi publicznemu L. P. (1), którego nie znał, 2) oskarżony</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	nie obejmował zamiarem wręczenia takiej korzyści ww. przez innych oskarżonych oraz 3) nie miał wiedzy, czy stan rzeczy ujawniony w dokumentach otrzymanych od osób trzecich nie jest zgodny z rzeczywistością.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Sąd II instancji nie podzielił stanowiska obrońcy zaprezentowanego w tym zarzucie. Ponownie skarżący nie przeprowadził całej oceny dowodów zebranych na temat tego czynu zarzucanego oskarżonemu, a ograniczył się do zobrazowania tylko niektórych z nich i to w sposób wysoce korzystny dla podsądnego. Przede wszystkim należy zakwestionować wskazanie apelującego, iż oskarżony nie wiedział, że dokumenty będące podstawą rejestracji pojazdów u L. P. (1) były niezgodne z rzeczywistością. M. L. (2) miał kontakt z tą dokumentacją i co należy podkreślić tylko z dokumentacją, gdyż żaden pojazd przy tym nie występował. Poza tym część z tych dokumentów stwierdzających nieprawdę pochodziła także od oskarżonego (faktury na 2 pojazdy). Naiwnie wobec tego brzmia zapewnienia oskarżonego, że nie musiał tych pojazdów oglądać. Do rejestracji grupa używała faktur na powtarzające się firmy zagraniczne, tych samych zdobytych na potrzeby grupy dowodów osobistych. Cenne dla należytego określenia odpowiedzialności karnej oskarżonego w zakresie tego czynu z pkt XXXIII zarzutów były wyjaśnienia pracownika Urzędu		

Miasta Wydziału Komunikacji Urzędu Miasta w P. L. P. (1) (k. 2403), który ostatecznie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i wyroku skazującego nie zaskarżył. Obrona zdaje się nie dostrzegać jednoznacznej wymowy wyjaśnień tego podsądnego złożonych na etapie śledztwa, z których wynika, że od pewnego momentu zaczął przyjeżdżać M. L. (2) dołączając do W. R. i R. M. (1) (k. 2372-74). Co oznacza, iż doskonale wiedział na jakich zasadach, tj. odpłatnie L. P. (1) decyduje się na rejestrację pojazdów dla nich, na podstawie fałszywych dokumentów. Z kolejnych wyjaśnień L. P. wynikało zaś, że uzgodnienia co do rejestracji na M. L. (2) ostatnich 10 samochodów za odpowiednią zapłatą, obejmowały także jego osobę, skoro wnioskował o takie rejestrowanie wirtualnych pojazdów. Przyjmując zatem nawet, że M. L. (2) osobiście nie wręczał korzyści majątkowych temu funkcjonariuszowi publicznemu za poświadczenie nieprawdy w dowodach rejestracyjnych, to miał z pewnością pełną świadomość, że takie łapówki L. P. (1) otrzymywał. Przyjęta konstrukcja współsprawstwa z W. R. (1), R. M. (1) i M. L. (1), którzy takie korzyści w postaci pieniędzy L. P. (1) wręczali jak najbardziej pozwalała na pociągnięcie do odpowiedzialności za czyn ciągły z art. 270 § 1 kk i art.18 § 2 kk w zw. z art. 271 § 3 kk i art. 229 § 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk także oskarżonego M. L. (2), który tego elementu przestępstwa nie realizował, ale w inny sposób swym zachowaniem dopełniał działania innych uczestników porozumienia i to w stopniu, który zgodnie z porozumieniem i podziałem ról współdecydował o popełnieniu

przestępstwa" (tak: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 stycznia 2014 r., V KK 241/13, KZS 2014, Nr 6, poz. 17).

Mimo niezasadności zarzutu obrońcy Sąd Okręgowy dostrzegł konieczność zmiany zaskarżonego wyroku odnośnie czynu zarzucanego M. L. (1) w pkt. XXXIII zarzutów. Stwierdzić bowiem należało, że w czynie zarzucanym w akcie oskarżenia w pddpkt od a) do h) prawidłowo opisano poszczególne przypadki takich rejestracji pojazdów z udziałem oskarżonego (łącznie 8), ze wskazaniem dat tych czynów, z których pierwszy miał miejsce w dniu 1 lipca 2004 r., a ostatni w dniu 10 września 2004 r. Jednak nie odpowiadało to wstępnemu opisowi tego czynu ciągłego, z którego wynikało, że czyn ten obejmował znacznie dłuższy czas bo od 30 grudnia 2003 r. do września 2004 r., tj. czas jaki przypisano pozostałym dwóm współsprawcom. Umknęło to Sądowi Rejonowemu przy wyrokowaniu zatem należało to poprawić w instancji odwoławczej. Dlatego też, przy nie zmienionych ustaleniach faktycznych zaskarżony wyrok został zmieniony w części dotyczącej oskarżonego M. L. (2) w ten sposób, że w pkt 12 przyjęto, iż czyn oskarżonego opisany w punkcie XXXIII zarzutów stanowiących przestępstwo z art. 270 § 1 kk i art. 18 § 2 kk w zw. z art. 271 § 3 kk i art. 229 § 3 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 65 § 1 kk obejmował okres od dnia 1 lipca 2004 r. do dnia 10 września 2004 r. Oznaczało to ponowne rozważenie wysokości wymiaru kary za to przestępstwo i spowodowało jej złagodzenie do kary 1 roku i 1 miesiąca pozbawienia wolności, o czym więcej w części dotyczącej

zarzutu rażącej niewspółmierności kary.		
Wniosek		
Zmiana zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzuconych oskarżonemu czynów, ewentualnie zmianę rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych i wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności z dobrodziejstwem warunkowego zawieszenia jej wykonania, ewentualnie uchylene zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Przy okazji tego zarzutu ale z powodu zmiany opisu czynu przez Sąd II instancji na korzyść oskarżonego zasadny okazał się wniosek w zakresie wymiaru kary, który skutkowało obniżeniem jej wymiaru za czyn z pkt XXXIII zarzutów do kary 1 roku i 1 miesiąca pozbawienia wolności. Zarzut ten nie spowodował ingerencji Sądu II instancji w zaskarżony wyrok i przypisane M. L. (2) w pkt 12 przestępstwo w jeden ze sposobów proponowanych w apelacji.		
Lp.	Zarzut	
3.28.	Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego M. L. (2) – adw. T. J.: Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że oskarżony działając w ramach	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	<p>grupy przestępczej opisanej w pkt XXXII części wstępnej zaskarżonego wyroku dopuścił się czynu opisanego w pkt XXXIV części wstępnej zaskarżonego wyroku, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia, że 1) oskarżony taki czyn popełnił albowiem grupa przestępcza, w której udział zarzucono oskarżonemu w ogóle nie istniała lub też udziału w niej nie brał oskarżony, 2) oskarżony wszedł w porozumienie z J. L. i T. M. (1) w zakresie niespłacenia zaciągniętego na nabycie pojazdu marki M. kredytu, 3) oskarżony był zobowiązany do spłacania rat kredytu, 4) oskarżony miał wiedzę i mógł ją mieć, że pojazd opisany w uzyskanych od osób trzecich dokumentach w rzeczywistości nie istnieje oraz, że 5) oskarżony obejmował swym zamiarem działania T. M. (1), który doprowadził pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Kontrola odwoławcza nie wykazała zasadności zgłoszonego zarzutu. Kwestia udziału oskarżonego M. L. (2) w zorganizowanej grupie przestępczej została już omówiona powyżej. W tym miejscu zatem należało krytycznie odnieść się do twierdzeń obronnych co do braku dowodowego potwierdzenia na sprawstwo oskarżonego co do popełnienia czynu z pkt XXXIV zarzutów, a przypisanego w pkt 13. Prezentacja wszystkich dowodów przez Sąd Rejonowy w pisemnym uzasadnieniu nie jest tak drobiazgową jak treść apelacji</p>		

obrońcy oskarżonego M. L. (2) lecz nie było to powodem do dyskwalifikacji rozstrzygnięcia Sądu I instancji. Zgodnie bowiem z art. 424 § 1 kpk uzasadnienie powinno zawierać zwięzłe wskazanie m.in. faktów uznanych za udowodnione i na jakich w tej mierze oparł się dowodach. Opracowanie Sądu Rejonowego wymóg ten spełnia. Analiza dowodów, jakie posłużyły Sądowi Rejonowemu do uznania M. L. (2) za sprawcę tego przestępstwa jest jednoznaczna, a odmienna ich ocena w wydaniu apelującego obrońcy była jednostronna i wybiórcza. Rozpocząć warto od stwierdzenia faktu, że (...) C (...) o widniejących w dokumentach nr nadwozia i nr silnika nie zostało wyprodukowane (dowód: opinia mechanoskopijna). Poza tym oskarżony wystawił fakturę na ten pojazd, co jedyne przyznał w swoich wyjaśnieniach. Oprócz tego jeszcze należało uwzględnić, że oskarżony wstawił ten nieistniejący pojazd do komisju A. N. (1) Firma Handlowa (...), otrzymując wedle umowy tytułem sprzedaży komisowej 94.000 zł (umowa komisju z dnia 23 sierpnia 2004 r., k.1969). Na tym dokumencie już widnieje nr rej tego pojazdu, także bezprawnie uzyskany za pomocą oskarżonego L. P. (1) z UM w P.. Jest to nr(...) Stamtąd z kolei miałyby go rzekomo zakupić J. L., która zawarła umowę kredytu w (...) Bank S.A. (później to (...) Bank S.A.). Udział w tym czynie oskarżonego wynika w sposób konkretny i pewny z wyjaśnień J. L. (obecnie T.), która potwierdziła, że na podpisanie umowy leasingowej udał się z nią M. L. (2), którego wcześniej nie znała, o czym ją powiadomił T. M. (1). Z kolei krótkie twierdzenia oskarżonego, że w tej sprawie tylko wystawiał fakturę zmierzały do uniknięcia

<p>odpowiedzialności za współudział w wyłudzeniu tego kredytu. Wyjaśnienia T. M. (1) natomiast widocznie były nakierowane na pomoc oskarżonemu, zwłaszcza w miejscu, gdzie wskazywał na wręcz przypadkowość pojawienia się M. L. (2) przy tym leasingu i jego rzekomą bezinteresowność (wyjaśnienia T. M. k. 10296-97). Należy zaś jeszcze raz przypomnieć prawidłowe i niekorzystne dla podsądnego ustalenia, że umowa leasingowa dotyczyła fikcyjnego pojazdu, który rzekomo miał być przedmiotem umowy komisowej zawartej przez M. L. (2). Wiedza oskarżonego o działaniu oszukańczym, z udziałem innych osób i na lewych dokumentach, była dla Sądów obu instancji oczywista.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzuconych oskarżonemu czynów, ewentualnie zmianę rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych i wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności z dobrodziejstwem warunkowego zawieszenia jej wykonania oraz dokonanie korekty rozstrzygnięcia o wysokości obowiązku naprawienia szkody z uwzględnieniem dokonanych spłat na rzecz pokrzywdzonych, ewentualnie uchylene zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		

<p>Choć nie w związku z rozpatrzeniem tego zarzutu ale okazał się zasadny wniosek w zakresie wymiaru kary, który skutkowało obniżeniem jej wymiaru, już w efekcie końcowym do kary 2 lat pozbawienia wolności. Wniosek był też skuteczny odnośnie obniżenia wysokości obowiązku naprawienia szkody nałożonego na oskarżonego w zaskarżonym wyroku. W pozostałej części, zarzut nie spowodował ingerencji Sądu II instancji w zaskarżony wyrok i przypisane M. L. (2) przestępstwo z pkt XXXIV zarzutów.</p>		
Lp.	Zarzut	
3.29.	<p>Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego M. L. (2) – adw. T. J.:</p> <p>Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że oskarżony działając w ramach grupy przestępczej opisanej w pkt XXXII części wstępnej zaskarżonego wyroku dopuścił się czynu opisanego w pkt XXXV części wstępnej zaskarżonego wyroku, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia, że oskarżony czyn taki popełnił albowiem 1) grupa przestępcza, w której udział zarzucono oskarżonemu w ogóle nie istniała lub też udziału w niej nie brał oskarżony, 2) oskarżony nie nakłonił T. B. (1) do wyleasingowania pojazdu marki V., 3) oskarżony nie miał wiedzy i nie mógł jej mieć, że pojazd opisany w uzyskanych od osób trzecich dokumentach w rzeczywistości nie istnieje, 4) oskarżony nie obejmował zamiarem działania T. M. (1), który doprowadził pokrzywdzonego</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	do niekorzystnego rozporządzenia mieniem.
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
<p>Kontrola odwoławcza nie wykazała zasadności zgłoszonego zarzutu. Kwestia udziału oskarżonego M. L. (2) w zorganizowanej grupie przestępczej została już omówiona powyżej. W tym miejscu zatem należało krytycznie odnieść się do twierdzeń obronnych co do braku dowodowego potwierdzenia na sprawstwo oskarżonego co do popełnienia czynu z pkt XXXV zarzutów, a przypisanego w pkt 14 w ramach ciągu przestępstw. Prezentacja wszystkich dowodów przez Sąd Rejonowy w pisemnym uzasadnieniu nie jest tak drobiazgową jak treść apelacji obrońcy oskarżonego M. L. (2) lecz nie było to powodem do dyskwalifikacji rozstrzygnięcia Sądu I instancji. Zgodnie bowiem z art. 424 § 1 kpk uzasadnienie powinno zawierać <u>zwięźle</u> wskazanie m.in. faktów uznanych za udowodnione i na jakich w tej mierze oparł się dowodach. Opracowanie Sądu Rejonowego wymóg ten spełnia. Analiza dowodów, jakie posłużyły Sądowi Rejonowemu do uznania M. L. (2) za sprawcę tego przestępstwa jest jednoznaczna, a odmienna ich ocena w wydaniu apelującego obrońcy była jednostronna i wybiórcza. Na pierwszym planie ukazać trzeba niepodważone skutecznie przez apelującego pomówienie ze strony uznanego za współsprawcę T. B. (1). Jak słusznie ocenił ten dowód Sąd I instancji, był on źródłem istotnych informacji na temat udziału w tym przestępstwie m.in. oskarżonego M.</p>	

L. (2), gdyż pomawiający ujawnił też inne osoby w to zamieszane. Podczas przesłuchania w dniu 6 września 2005 r. (k. 3112-14) podał, że samochód V. (...) wyleasingował dla T. M. (1) na prośbę M. L. (2), którego dobrze znał wcześniej z miejsca pracy i to oskarżony uspokajał go, że nie ma się czego obawiać i sam też taki leasing ma czy będzie brać. Po tym zaś jak T. B. nie otrzymywał już pieniędzy od T. M. (1) na zapłatę rat leasingowych próbował się kontaktować z nim oraz M. L. (2), ich telefony nie odpowiadały. Również w miejscu zamieszkania oskarżonego przy ul (...) w P. był on nieuchwytny. Z powyższego wynika istotna rola M. L. (2) tj. pozyskanie leasingobiorcy i przekonanie go do wzięcia leasingu oraz późniejsza uzgodniona taktyka sprawców w celu unikania leasingobiorcy, od którego pokrzywdzony domagał się uregulowania należności. Nie ma zatem żadnych wątpliwości co do jego współsprawstwa w tym przestępstwie, zaś przeprowadzone śledztwo wykazało, że do rejestracji pojazdu wykorzystano tu fakturę z nieistniejącego komisju PHU (...) w G., dowód osobisty P. D. i fikcyjne zaświadczenie o przeprowadzonym badaniu technicznym pojazdu, tj. komponenty używane przez ujawnioną w tej sprawie grupę przestępczą. Przeciwnie twierdzenia obrony, o braku rozeznania oskarżonego M. L. (2) co do bezprawności postępień T. M. (1) były wysoce jednostronne, a przez to niezasadne w stopniu wręcz oczywistym.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części poprzez uniewinnienie oskarżonego od

zasadny

<p>zarzuconych oskarżonemu czynów, ewentualnie zmianę rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych i wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności z dobrodziejstwem warunkowego zawieszenia jej wykonania oraz dokonanie korekty rozstrzygnięcia o wysokości obowiązku naprawienia szkody z uwzględnieniem dokonanych spłat na rzecz pokrzywdzonych, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.</p>	<p># częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Choć nie w związku z rozpatrzeniem tego zarzutu ale okazał się zasadny wniosek w zakresie wymiaru kary, który skutkowało obniżeniem jej wymiaru, już w efekcie końcowym do kary 2 lat pozbawienia wolności. Wniosek był też skuteczny odnośnie obniżenia wysokości obowiązku naprawienia szkody nałożonego na oskarżonego w zaskarżonym wyroku. W pozostałej części, zarzut nie spowodował ingerencji Sądu II instancji w zaskarżony wyrok i przypisane M. L. (2) przestępstwo z pkt XXXV zarzutów.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.30.</p>	<p>Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego M. L. (2) – adw. T. J.: Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że oskarżony działając w ramach grupy przestępczej opisanej w pkt XXXII części wstępnej zaskarżonego wyroku dopuścił się czynu opisanego</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>w pkt XXXVI części wstępnej zaskarżonego wyroku, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia, że oskarżony czyn taki popełnił albowiem 1) grupa przestępcza, w której udział zarzucono oskarżonemu w ogóle nie istniała lub też udziału w niej nie brał oskarżony, 2) oskarżony nie miał zamiaru wprowadzenia w błąd pokrzywdzonego, co do zamiaru P. P. (1) wzięcia pojazdu marki O. P. w leasing, gdyż nie miał wiedzy jaki cel ma nieznanemu jemu P. P. (1) zawierając umowę leasingu, 3) oskarżony nie miał wiedzy i nie mógł jej mieć, że dane zawarte w przedłożonych dokumentach są nieprawdziwe, 4) oskarżony nie miał obowiązku dokonania oględzin pojazdu oraz, że 5) nie obejmował swoim zamiarem doprowadzenia pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Kontrola odwoławcza nie wykazała zasadności zgłoszonego zarzutu. Kwestia udziału oskarżonego M. L. (2) w zorganizowanej grupie przestępczej została już omówiona powyżej. W tym miejscu zatem należało krytycznie odnieść się do twierdzeń obronnych co do braku dowodowego potwierdzenia na sprawstwo oskarżonego co do popełnienia czynu z pkt XXXVI zarzutów, a przypisanego w pkt 15 w ramach ciągu przestępstw. Prezentacja wszystkich dowodów przez Sąd Rejonowy w pisemnym uzasadnieniu nie jest tak drobiazgową jak treść apelacji obrońcy oskarżonego M. L. (2) lecz nie było to powodem do</p>		

dyskwalifikacji rozstrzygnięcia Sądu I instancji. Zgodnie bowiem z art. 424 § 1 kpk uzasadnienie powinno zawierać zwięzłe wskazanie m.in. faktów uznanych za udowodnione i na jakich w tej mierze oparł się dowodach. Opracowanie Sądu Rejonowego wymóg ten spełnia. Analiza dowodów, jakie posłużyły Sądowi Rejonowemu do uznania M. L. (2) za sprawcę tego przestępstwa jest jednoznaczna, a odmienna ich ocena w wydaniu apelującego obrońcy była jednostronna i wybiórcza. Sąd Rejonowy na podstawie całokształtu zgromadzonych w tym zakresie dowodów i swobodnej ich oceny zasadnie przyjął współdziałanie oskarżonego w tym przestępstwie, wraz z P. P. (1) i W. R. (1) oraz innymi nieustalonymi osobami. Sprawstwo oskarżonego wynika z okoliczności faktycznych o charakterze bezpływowym oraz z zasługujących na wiarę dowodów osobowych. Z pośród tych dowodów należy wymienić poświadczenie przez oskarżonego nieprawdy w fakturze VAT nr (...) na firmę (...) (...). M. L. (2) sprzedaż pojazdu O. (...) nr rej. (...) za kwotę 86.000 zł, choć auta nigdy nie widział i nie był jego dysponentem. Oskarżony podpisał protokół przejęcia pojazdu z dnia 7 lipca 2004 r. P. P. (1), wedle którego pojazd został przekazany w/wym bez usterek technicznych (teczka nr 31, k.31). Nadto, jest niewyjęte, że pojazd ten został zalegalizowany w oparciu o fałszywe dokumenty. Oskarżony nie nabył tego pojazdu od PHU (...)” R. O., a fikcyjna firma z Belgii nie mogła być jego pierwotnym właścicielem. W sprawie ustalono, że grupa posługiwała się m.in. dokumentami z (...) wytwarzanymi przez R. Z. (1) (np. k 924 dokument zabezpieczony na płycie CD-R w

mieszkanu w/wym). Z dowodów osobowych warto przytoczyć zaś wyjaśnienia M. L. (1) z 13 czerwca 2005 r., w których podał, że M. L. (2) jest kolegą T. M. (1) i on normalnie, z pełną wiedzą rejestrował na siebie samochody i brał potem udział w zyskach. Na szczególną uwagę zasługują wyjaśnienia P. P. (1) (k. 3123-24 oraz k. 4617-20), w których opisał jak doszło do tego, że wziął leasing w V. (...) na pojazd O. (...). Podał wyraźnie, że zrobił to na prośbę M. L. (2), zaznaczając, że oskarżony jest jego kolegą i wg udzielonych mu informacji auto miało być przeznaczone do wypożyczalni. Pojazdu nigdy nie zobaczył. Oskarżony obiecywał mu, że będzie spłacał kredyt. Pierwsze trzy raty zapłacił gdy otrzymywał pieniądze od M. L. (2), a następnie ten go unikał. O tej sprawie miał też wiedzę wskazany przez P. P. świadek M. J. (2) (k. 46-47 teczka nr 31), który potwierdził, że od w/wym słyszał, iż auto O. (...) bierze w leasing dla M. L. (2). Nie można też przy tym zapominać o wyjaśnieniach W. R. z 13 kwietnia 2006 r. (k. 3759-60), gdzie przyznał się do dokonania wyłudzenia O. (...) wspólnie z P. P. (1) i M. L. (2). I wreszcie należy pamiętać o wyjaśnieniach samego oskarżonego M. L. (2) z 6 listopada 2006 r. (k7186), kiedy podał, na temat tego leasingu na samochód O. (...), że to W. R. (1) poprosił go by znalazł osobę, która weźmie na siebie leasing i wtedy skontaktował go z P. P. (1), a raty miał płacić W. R. (1). Biorąc dodatkowo pod uwagę podawaną przez P. P. liczbę osób, które pojawiły się przy biurze leasingowym gdy umowa miała być podpisana oraz wykorzystane sfalszowane dokumenty pojazdu zasadnym było przyjęcie, że oskarżony M. L. (2) był

jednym z kilku osób, które wspólnie dopuściły się tego czynu. P. P. (1) został zaś prawomocnie skazany za popełnienie tego przestępstwa wyrokiem Sądu Rejonowego w Poznaniu z dnia 22 listopada 2007 r. (sygn. XXIII K 2388/06, wyrok w tomie 73).

Powyższe wskazania wykazują jednoznacznie niezasadność stawianych przez apelującego w tym zarzucie tez. Na szczególne zaś podkreślenie zasługuje potwierdzona wiarygodnymi dowodami dawna znajomość P. P. (1) z oskarżonym M. L. (2) i oczywista w związku z tym pewność co do jego udziału w/wym w tym włudzeniu. Zeznając jako świadek P. P. (1) próbował zasłaniać się niepamięcią, wymijająco odpowiadał na pytania, wyraźnie nie chcąc zaszkodzić swemu znajomemu – M. L. (2).

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzuconych oskarżonemu czynów, ewentualnie zmianę rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych i wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności z dobrodziejstwem warunkowego zawieszenia jej wykonania oraz dokonanie korekty rozstrzygnięcia o wysokości obowiązku naprawienia szkody z uwzględnieniem dokonanych spłat na rzecz pokrzywdzonych, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwiężle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Choć nie w związku z rozpatrzeniem tego zarzutu ale okazał się zasadny wniosek w zakresie wymiaru kary, który skutkował obniżeniem jej wymiaru, już w efekcie końcowym do kary 2 lat pozbawienia wolności. Wniosek był też skuteczny odnośnie obniżenia wysokości obowiązku naprawienia szkody nałożonego na oskarżonego w zaskarżonym wyroku. W pozostałej części, zarzut nie spowodował ingerencji Sądu II instancji w zaskarżony wyrok i przypisane M. L. (2) przestępstwo z pkt XXXVI zarzutów.		
Lp.	Zarzut	
3-31.	<p>Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego M. L. (2) – adw. T. J.:</p> <p>Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że oskarżony działając w ramach grupy przestępczej opisanej w pkt XXXII części wstępnej zaskarżonego wyroku dopuścił się czynu opisanego w pkt XXXVII części wstępnej zaskarżonego wyroku, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia, że oskarżony czyn taki popełnił albowiem 1) grupa przestępcza, w której udział zarzucono oskarżonemu w ogóle nie istniała lub też udziału w niej nie brał oskarżony, 2) oskarżony nie miał wiedzy i nie mógł jej mieć, że pojazd opisany w uzyskanych od osób trzecich dokumentach w rzeczywistości nie istnieje, 3) oskarżony nie obejmował zamiarem działania R. i T. M. (1), którzy doprowadzili</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, 4) oskarżony nie miał wiedzy i nie mógł jej mieć, że dane zawarte w przedłożonych dokumentach są nieprawdziwe, przez co 5) nie mógł poświadczyć nieprawdy we wniosku leasingowym sporządzonym w oparciu o nierzetelne dokumenty.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Kontrola odwoławcza nie wykazała zasadności zgłoszonego zarzutu poza elementem dotyczącym niewyczerpania znamion przestępstwa z art. 271 § 1 kk. Kwestia udziału oskarżonego M. L. (2) w zorganizowanej grupie przestępczej została już omówiona powyżej. W tym miejscu zatem należało krytycznie odnieść się do twierdzeń obronnych co do braku dowodowego potwierdzenia na sprawstwo oskarżonego co do popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i w zw. z art. 65 § 1 kk z pkt XXXVII zarzutów, a przypisanego w pkt 14 w ramach ciągu przestępstw. Prezentacja wszystkich dowodów przez Sąd Rejonowy w pisemnym uzasadnieniu nie jest tak drobiazgową jak treść apelacji obrońcy oskarżonego M. L. (2) lecz nie było to powodem do dyskwalifikacji rozstrzygnięcia Sądu I instancji. Zgodnie bowiem z art. 424 § 1 kpk uzasadnienie powinno zawierać <u>zwięźle</u> wskazanie m.in. faktów uznanych za udowodnione i na jakich w tej mierze oparł się dowodach. Opracowanie Sądu Rejonowego wymóg ten spełnia. Analiza dowodów, jakie posłużyły Sądowi Rejonowemu do uznania M. L. (2) za sprawcę tego przestępstwa</p>		

jest jednoznaczna, a odmienna ich ocena w wydaniu apelującego obrońcy była jednostronna i wybiórcza. Z akt sprawy wynika bowiem, że w tym wypadku wnioski złożone przez oskarżonego o leasing na M. (...) o nr rej. (...) wprowadzał F. (...) w błąd, przedłożył nieodpowiadające prawdzie dokumenty dotyczące prowadzonej działalności gospodarczej (...) PHU (...) w postaci: zaświadczenia o dokonaniu wpisu do ewidencji działalności gospodarczej i zaświadczenia o numerze identyfikacyjnym REGON, w których, jako miejsce prowadzenia działalności gospodarczej wpisany był adres w B. przy ul. (...) nr lok. (...), chociaż M. L. (2) nigdy działalności tam nie prowadził (vide: zeznania świadka M. K. (1) wynajmującej lokale w B. pod w/wym adresem (teczka nr 32, k. 51) i jak wynika z jego wyjaśnień z dnia 11 kwietnia 2006 r. działalność tą zarejestrował tylko w celu wzięcia leasingu ale jej wówczas nie prowadził, w miesiącach od kwietnia do grudnia 2003 r. i od stycznia do marca 2004 r. nie osiągał takich przychodów i zysków i majątku trwałego o wartościach podanych we wniosku. Po przelaniu 91.000 zł na w/wym pojazd dla dostawcy samochodu, którym była firma (...) i braku spłat kolejnych rat (jedna wpłata ok 2 tys. zł), pełnomocnik pokrzywdzonego z Kancelarii (...) udał się do siedziby firmy podany na pieczęcie (B.) gdzie nikogo nie zastał, a w rozmowie telefonicznej leasingobiorca oświadczył, że auto jest użytkowane w Niemczech i jego wydanie jest niemożliwe. Ciekawa jest też historia pojazdu, który nie został w ogóle wyprodukowany, a z dokumentów, z którymi oskarżony jako leasingobiorca musiał się zetknąć wynika jasno, że istniał

tylko „na papierze”. Pojawiają się tu znane już z czynów przypisanych innym członkom grupy przestępczej dokumenty. T. P. (1) wg belgijskiego rachunku miałby to auto kupić w (...)J. – S. (k.169), zaś inne dokumenty na tą zagraniczną firmę odnaleziono na płycie CD-R u R. Z. (2) (opinia biegłego informatyka tom V). W/wym fakturą z PHU (...) miałby sprzedać je P. D., a ten następnie wstawić auto do komisju T. M. (1). M. L. (1) załatwia w UM P. rejestrację tego pojazdu z wniosku P. D., używając poświadczającego nieprawdę zaświadczenia o badaniu technicznym w (...) E. K. (2) (u R. Z. (1) zabezpieczono szereg tego typu opinii przez tą Okręgową Stację Kontroli Pojazdów (opinia biegłego informatyka tom V) i auto zostaje zalegalizowane otrzymując nr rej. (...). Jak wynika z wyjaśnień R. M. (1), który miał też swój udział w tym przestępstwie (sfalszował fakturę VAT jako właściciel T. M. (1)) M. L. (1) zarejestrował ten samochód w wydziale komunikacji i dostarczył M. L. (2) wypełniony wniosek leasingowy do podpisania.

W związku z powyższym, w ocenie Sądu Okręgowego udział oskarżonego M. L. (2) w tym przestępstwie jest niewyjęty. Oczywistym jest, bazując nawet na wyjaśnieniach samego oskarżonego, że wprowadzał w błąd leasingodawcę odnośnie faktycznego podmiotu, który miał otrzymać pieniądze z F. (...). Jednakże idąc dalej, twierdzenia M. L. (2), że był przekonany, iż T. M. (1) będzie się z tej umowy wywiązywał, w świetle naprowadzonych wyżej okoliczności faktycznych brzmią naiwnie i gołosłownie. Oskarżony funkcjonował w ramach istniejącej już grupy zajmującej się wyłudzeniem leasingów i kredytów

jego z rozmysłem podejmowane działania miały służyć uzyskaniu środków rzekomo na leasing. Natomiast rację ma obrońca, że w czynie przypisanym oskarżonemu nie zostały wyczerpane znamiona przestępstwa z art. 271 § 1 kk, gdyż takowym tak pod względem podmiotowym jak i przedmiotowym nie jest poświadczenie nieprawdy we wniosku leasingowym. Sąd Rejonowy nie miał innego zdania w tym temacie, lecz najwidoczniej przez przeoczenie nie usunął z subsumpcji prawnej art. 271 §1 kk, który w opisie czynu dotyczył zachowań współsprawcy. W związku z powyższym konieczna była zmiana zaskarżonego wyroku co do tego czynu z pkt XXXVII zarzutów, a przypisanego oskarżonemu w pkt 14 w ramach ciągu przestępstw. O tym, że zamysłem Sądu I instancji w rozpatrywanym przypadku nie było skazanie M. L. (2) za występki z art. 271 § 1 kk świadczy stworzony ciąg przestępstw, w skład którego wszedł czyn z zarzutu XXXVII, a ciąg ten nie zawierał w ocenie prawnej wspomnianego art. 271 § 1 kk. Ta zmiana pociągnęła za sobą także obniżenie kary za ciąg przestępstw z pkt 14, będąc jednak jedną z okoliczności uwzględnioną przy złagodzeniu kary do 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzuconych oskarżonemu czynów, ewentualnie zmianę rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych i wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności z dobrodziejstwem warunkowego zawieszenia jej wykonania oraz

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>dokonanie korekty rozstrzygnięcia o wysokości obowiązku naprawienia szkody z uwzględnieniem dokonanych spłat na rzecz pokrzywdzonych, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Choć nie w związku z rozpatrzeniem tego zarzutu ale okazał się zasadny wniosek w zakresie wymiaru kary, który skutkowało obniżeniem jej wymiaru, już w efekcie końcowym do kary 2 lat pozbawienia wolności. Wniosek był też skuteczny odnośnie obniżenia wysokości obowiązku naprawienia szkody nałożonego na oskarżonego w zaskarżonym wyroku. W pozostałej części, zarzut nie spowodował ingerencji Sądu II instancji w zaskarżony wyrok i przypisane M. L. (2) przestępstwa.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.32.</p>	<p>Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego M. L. (2) – adw. T. J.:</p> <p>Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że oskarżony działając w ramach grupy przestępczej opisanej w pkt XXXII części wstępnej zaskarżonego wyroku dopuścił się czynu opisanego w pkt XXXVIII części wstępnej zaskarżonego wyroku, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia, że oskarżony czyn taki popełnił albowiem 1) grupa przestępcza, w której udział zarzucono oskarżonemu w ogóle</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>nie istniała lub też udziału w niej nie brał oskarżony, 2) oskarżony nie obejmował zamiarem działania T. M. (1), który doprowadził pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, 3) oskarżony nie miał wiedzy i nie mógł jej mieć, że dane zawarte w przedłożonych dokumentach są nieprawdziwe, przez co 5) nie mógł poświadczyć nieprawdy we wniosku o kredyt sporządzonym w oparciu o nierzetelne dokumenty.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Kontrola odwoławcza nie wykazała zasadności zgłoszonego zarzutu. Kwestia udziału oskarżonego M. L. (2) w zorganizowanej grupie przestępczej została już omówiona powyżej. W tym miejscu zatem należało krytycznie odnieść się do twierdzeń obronnych co do braku dowodowego potwierdzenia na sprawstwo oskarżonego co do popełnienia czynu z pkt XXXVIII zarzutów, a przypisanego w pkt 15 w ramach ciągu przestępstw. Prezentacja wszystkich dowodów przez Sąd Rejonowy w pisemnym uzasadnieniu nie jest tak drobiazgową jak treść apelacji obrońcy oskarżonego M. L. (2) lecz nie było to powodem do dyskwalifikacji rozstrzygnięcia Sądu I instancji. Zgodnie bowiem z art. 424 § 1 kpk uzasadnienie powinno zawierać <u>zwięźle</u> wskazanie m.in. faktów uznanych za udowodnione i na jakich w tej mierze oparł się dowodach. Opracowanie Sądu Rejonowego wymóg ten spełnia. Analiza dowodów, jakie posłużyły Sądowi Rejonowemu do uznania M. L. (2) za sprawcę tego przestępstwa</p>		

jest jednoznaczna, a odmienna ich ocena w wydaniu apelującego obrońcy była jednostronna i wybiórcza. Potwierdzić zatem za Sądem I instancji trzeba, że oskarżony poświadczył nieprawdę na fakturze VAT o nr (...), wystawiając ją na swoją firmę (...) PHU w P., choć jak przyznał w swoich wyjaśnieniach składanych w postępowaniu przygotowawczym, takiej działalności faktycznie nie prowadził. Na tejże fakturze poświadczył nieprawdę, że auto sprzedał B. D. (1) i otrzymał od niego z tego tytułu 42.000 zł. Tym oto zachowaniem, a nie jak mylnie sugeruje apelujący, złożeniem wniosku kredytowego z nieprawdziwymi danymi, gdzie w tym przypadku wniosek był na B. D. (1), wypełnił znamiona występku z art. 271 § 1 kk. Ponadto, w celu przyznania kredytu w (...) Bank S.A. O/P. w kwocie 79.505,05 zł na zakup nieistniejącego pojazdu marki M. (...) o nr rej (...) przez B. D. (1) posłużono się sfalszowanym przez T. M. (1) zaświadczeniem dla B. D. (1) o jego zatrudnieniu i osiągniętych dochodach w firmie (...) w P., z użyciem pieczętki głównego księgowego S. L. i sfalszowaniem jego podpisu. Co warte podkreślenia, do banku po kredyt udał się B. D. (1) wraz z M. L. (2) (tak: wiarygodne wyjaśnienia B. D. k. 5085-88) i w obecności oskarżonego została podpisana umowa kredytowa i umowa przewłaszczenia, mimo że M. L. (2) nigdy pojazdu będącego przedmiotem kredytu nie widział. Co ważne, na fakturze VAT z (...) jest adnotacja, że klient wpłacił 42.000 zł, co jednoznacznie świadczy o oszukańczych zamiarach osób zamieszanych w ta umowę (T. M. (1), B. D. (1) i M. L. (2)). Dla dopełnienia okoliczności

faktycznych można jeszcze dodać fakty poprzedzające samą umowę kredytową w (...) Banku. Mianowicie, to oskarżony wystąpił o rejestrację tego wirtualnego pojazdu (teczka nr 35 decyzja o rejestracji z dnia 9 września 2004 r., dołączając sfalszowany przez R. Z. (1) rachunek z A. dla P. K. mający zalegalizować auto w kraju. M. L. (2) w związku z tym przypisano podżeganie do rejestracji tego auta (pkt XXIII lit. a zarzutów). Oskarżony R. Z. w wyjaśnieniach z postępowania przygotowawczego potwierdził że sfalszował zaświadczenie o badaniu technicznym tego pojazdu, brief, dokument identyfikacyjny, niemiecki dokument wymeldowania auta i zakupu oraz fakturę z firmy (...) (k. 2483). Kolejnym dowodem scalającym te wszystkie działania są rzeczy odnalezione w mieszkaniu T. M. (1) tj. hologram o nr (...) oraz umowa kredytu samochodowego na B. D. (1), ksero dowodu rejestracyjnego, umowa przewłaszczenia samochodu (tom 1, k. 193). I wreszcie są też częściowo wiarygodne wyjaśnienia M. L. (2) z 11 czerwca 2006 r., w których przyznał się wyłącznie do wystawienia faktury na ten samochód. Mimo jego zaprzeczeń co do wyłudzenia kredytu, przybliżone powyżej fakty ewidentnie pokazują jak głęboko oskarżony był zaangażowany w to przestępcze przedsięwzięcie, a jego działania stanowiły elementy oszustwa popełnionego w pełnym porozumieniu z T. M. (1) i B. D. (1).

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzuconych oskarżonemu czynów,

zasadny

częściowo zasadny

<p>ewentualnie zmianę rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych i wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności z dobrodziejstwem warunkowego zawieszenia jej wykonania oraz dokonanie korekty rozstrzygnięcia o wysokości obowiązku naprawienia szkody z uwzględnieniem dokonanych spłat na rzecz pokrzywdzonych, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.</p>	<p># niezasadny</p>	
<p>Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Choć nie w związku z rozpatrzeniem tego zarzutu ale okazał się zasadny wniosek w zakresie wymiaru kary, który skutkowało obniżeniem jej wymiaru, już w efekcie końcowym do kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności. Wniosek był też skuteczny odnośnie obniżenia wysokości obowiązku naprawienia szkody nałożonego na oskarżonego w zaskarżonym wyroku. W pozostałej części, zarzut nie spowodował ingerencji Sądu II instancji w zaskarżony wyrok, zwłaszcza co do przypisanego M. L. (2) przestępstwa z pkt XXXVIII zarzutów.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3-33.</p>	<p>Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego M. L. (2) – adw. T. J.:</p> <p>Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że oskarżony działając w ramach grupy przestępczej opisanej w pkt XXXII części wstępnej zaskarżonego wyroku dopuścił się czynu opisanego</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>w pkt XXXIX części wstępnej zaskarżonego wyroku, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia, że oskarżony czyn taki popełnił albowiem 1) grupa przestępcza, w której udział zarzucono oskarżonemu w ogóle nie istniała lub też udziału w niej nie brał oskarżony, 2) oskarżony nie obejmował zamiarem działania T. M. (1), który doprowadził pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, 3) oskarżony nie miał wiedzy i nie mógł jej mieć, że pojazd opisany w uzyskanych od osób trzecich dokumentach w rzeczywistości nie istnieje 4) oskarżony nie miał wiedzy i nie mógł jej mieć, że dane zawarte w przedłożonych dokumentach są nieprawdziwe, przez co 5) nie mógł poświadczyć nieprawdy we wniosku o kredyt sporządzonym w oparciu o nierzetelne dokumenty.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Kontrola odwoławcza nie wykazała zasadności zgłoszonego zarzutu. Kwestia udziału oskarżonego M. L. (2) w zorganizowanej grupie przestępczej została już omówiona powyżej. W tym miejscu zatem należało krytycznie odnieść się do twierdzeń obronnych co do braku dowodowego potwierdzenia na sprawstwo oskarżonego co do popełnienia czynu z pkt XXXIX zarzutów. Na pierwszym planie są wyjaśnienia samego M. L. (2), który w swoich wyjaśnieniach z dnia 11 kwietnia 2006 r. przyznał się do wyłudzenia leasingu na samochód M. (...) w (...) Banku SA Oddział w P. i przedłożenia tam podrobionego</p>		

zaświadczenia o zatrudnieniu. Jego wyjaśnienia w tym zakresie nie budziły wątpliwości, że oskarżony w sposób umyślny, oszukańczy przy użyciu sfałszowanego zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach uzyskał ten kredyt w niebagatelnej wysokości 96.907,22 zł. Późniejsza zmiana stanowiska procesowego oskarżonego nie była przekonująca, co prawidłowo ocenił organ orzekający. Zgodzić się trzeba z obrońcą, iż prezentacja wszystkich dowodów przez Sąd Rejonowy w pisemnym uzasadnieniu nie jest tak drobiazgową jak treść apelacji obrońcy oskarżonego M. L. (2) lecz nie było to powodem do dyskwalifikacji rozstrzygnięcia Sądu I instancji. Zgodnie bowiem z art. 424 § 1 kpk uzasadnienie powinno zawierać zwięzłe wskazanie m.in. faktów uznanych za udowodnione i na jakich w tej mierze oparł się dowodach. Opracowanie Sądu Rejonowego wymóg ten spełnia. Sąd II instancji w uzupełnieniu tych wskazań, zwraca dodatkowo uwagę na następujące okoliczności faktyczne wynikające z dowodów uznanych za wiarygodne w sprawie. Po pierwsze, wg opinii biegłego z zakresu mechanoskopii takie auto M. (...) o podanym nr nadwozia nie zostało wyprodukowane. Po wtóre, dokumenty jego pochodzenia z Niemiec zostały wytworzone na użytek wyłudzenia kredytu, rachunek z 16 kwietnia 2004 r. z firmy (...) na sprzedaż tego pojazdu dla P.-C. z P. zostało znalezione w toku przeszukania u fałszerza grupy R. Z. (1). Po trzecie, po tym jak pojazd zakupiony przez M. K. (2) za 85.000 zł (faktura VAT nr (...) z 3.09.2004 r. K. P. C. sprzedaż dla PHU (...) – uwaga na inny zapis nazwiska) jest już zarejestrowany pod nr rej. (...) u L. P. (1), umową z 25 października

2004 r. M. K. (2) sprzedaje auto w komisie M. (...) W. B. z C. za 195.000 zł (B. na pieczętce), przy czym faktura VAT nr (...) wystawiona na firmę (...) została sfałszowana przez nieustaloną osobę. Co istotne, zaświadczenie o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej M. (...) W. B. zostało ujawnione przy przeszukaniu w mieszkaniu T. M. (1) wraz z tablicami rejestracyjnymi tego wirtualnego pojazdu. W dniu 26 października 2004 r. pojazd odkupuje zaś M. L. (2) za 200.000 zł, a w teście tematycznej nr 36 jest wspomniana faktura z M. (...) W. B. z adnotacją, że klient wpłacił zaliczkę 106.000 zł. Wreszcie z tymi dokumentami oskarżony wystąpił o kredyt. Podstawą oceny zdolności kredytowej M. L. (2) było sfałszowane zaświadczenie z dnia 18 października 2004 r. o jego zatrudnieniu i osiągniętych dochodach w firmie (...) z P. z podrobionym przez T. M. (1) podpisem wystawcy (...), co więcej właściciel (...) P. Ł. (syn K. Ł. (1)) nie prowadził tej działalności, a sprawami firmowymi zajmował się T. M. (1) (zeznania P. Ł. k.1222). Zbierając wszystkie te fakty razem i zestawiając z osobą M. L. (2), który w tamtym okresie czasu zajmował się działalnością komisową, jako profesjonalny podmiot w tym zakresie, zaznajomiony z procedurami, należy kategorycznie stwierdzić, że M. L. (2) z pełną premedytacją dopuścił się tego przestępstwa na szkodę (...) Bank S.A. Przeciwnie wywody apelującego obrońcy jawią się jako naiwne, sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego i logiki. Jest przy tym oczywistym, że oskarżony nie wpłacił osobie o nazwisku W. B. (czy może B.) żadnych pieniędzy, a cała historia nieistniejącego

pojazdu miała uwiarygodnić podstawy do uwzględnienia wniosku leasingowego. Oskarżony M. L. (2) miałby wedle tych dokumentów wydatkować zaliczkowo ponad 100.000 zł za samochód, którego nigdy nawet nie widział i wiedzieć nie mógł gdyż takiego nie wyprodukowano. Należało w konsekwencji uznać, że oskarżony świadomie współdziałał z T. M. (1) doprowadzając pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Oskarżony miał wiedzę, że pojazd opisany w uzyskanych od osób trzecich dokumentach w rzeczywistości nie istnieje, a dane zawarte w przedłożonych dokumentach są nieprawdziwe. Jedyne do czego trzeba było przychylić się ze wskazań apelującego to to, że oskarżony nie mógł poświadczyć nieprawdy w rozumieniu art. 271 § 1 kk we wniosku o kredyt sporządzonym w oparciu o nierzetelne dokumenty. Wystawca wniosku kredytowego nie spełnia kryteriów podmiotowego znamienia tego występku przeciwko dokumentom, gdyż nie jest to ani funkcjonariusz publiczny ani inna osoba jaką należałoby traktować na równi z funkcjonariuszem (fałsz intelektualny) i nie dochodzi także do wystawienia dokumentu w sposób penalizowany przez art. 271 § 1 kk. Zachowanie takie natomiast wyczerpuje znamię przestępstwa za art. 297 § 1 kk, który w kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu słusznie został przywołany.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzuconych oskarżonemu czynów,

zasadny

częściowo zasadny

<p>ewentualnie zmianę rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych i wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności z dobrodziejstwem warunkowego zawieszenia jej wykonania oraz dokonanie korekty rozstrzygnięcia o wysokości obowiązku naprawienia szkody z uwzględnieniem dokonanych spłat na rzecz pokrzywdzonych, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.</p>	<p># niezasadny</p>	
<p>Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Choć nie w związku z rozpatrzeniem tego zarzutu ale okazał się zasadny wniosek w zakresie wymiaru kary, który skutkowało obniżeniem jej wymiaru, już w efekcie końcowym do kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności. Wniosek był też skuteczny odnośnie obniżenia wysokości obowiązku naprawienia szkody nałożonego na oskarżonego w zaskarżonym wyroku. W pozostałej części, zarzut nie spowodował ingerencji Sądu II instancji w zaskarżony wyrok i przypisane M. L. (1) przestępstwa gdyż w zasadniczym nurcie nie został uwzględniony, tj. co do winy i sprawstwa oskarżonego czynu przypisanego mu w pkt 14 w ramach ciągu trzech przestępstw kwalifikowanych z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i w zw. z art. 65 § 1 kk.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	

<p>3-34.</p>	<p>Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego M. L. (2) – adw. T. J.:</p> <p>Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że rozmiar wyrządzonej szkody przypisanej oskarżonemu również solidarnie wraz z innymi oskarżonymi w punktach 60 ppkt: j), r), t), w), x) i y) zaskarżonego wyroku stanowi kwotę 526.528,56 zł, choć kwota ta oczywiście jest niższa albowiem część rat z tytułu umów leasingu oraz opłat początkowych została zapłacona na rzecz pokrzywdzonych.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Sąd Okręgowy przyjął, że apelujący w tym zarzucie zmierzał do obniżenia orzeczonego wobec podsądnego M. L. (2) obowiązku naprawienia szkody, choć z treści zarzutu wynikałoby, że obrońca zgłasza zastrzeżenia do ustaleń w zakresie rozmiaru szkody wyrządzonej przestępstwami przypisanymi w udziale oskarżonemu. Tymczasem przeprowadzone postępowanie dowodowe nie dawało podstaw do tego aby obniżyć wysokość spowodowanych przestępstwami szkód majątkowych. Wręcz przeciwnie, odwołując się do rozważań Sądu Okręgowego zamieszczonych powyżej w pkt 3.5 przy zarzucie zgłoszonym w apelacji obrońcy oskarżonego W. R. oraz poniżej w tabeli 5.2. w pkt 4 niniejszego opracowania wyroku, kwoty wyłudzonych środków pieniężnych na zakup rzekomych pojazdów bywały porównywalnie nawet wyższe niż to przypisano w wyroku, ale czynienie takich</p>		

ustaleń Sądowi odwoławczemu uniemożliwiła zasada procesowa z art. 434 § 1 kpk przy braku apelacji na niekorzyść oskarżonych w tym zakresie. Nie chcąc powtarzać uwag i dokonanych przez Sąd II instancji zmian odnośnie wysokości szkód, które pozostały nienaprawione, należy odesłać zwłaszcza do omówienia zmiany wyroku Sądu I instancji (pkt 4 tabela 5.2.). Tylko dla utrwalenia warto tu zaznaczyć, iż punktem wyjścia dla ujednoczonych obliczeń była wartość leasingu z umów brutto – weryfikując to z fakturami sprzedaży na leasingodawcę, z uwzględnieniem a) opłaty 305 zł za tablice rejestracyjne, którym to wydatkiem każdorazowo obciążano następnie leasingobiorcę w F., b) opłaty wstępnej oraz c) wpłat rat leasingowych, które wynikały z zeznań świadka I. W. (zd. G.) i załączonych do protokołu przesłuchania list należności oraz pism pokrzywdzonych podmiotów. Wyniki tych obliczeń dały sumę łączną nienaprawionych szkód z przestępstw przypisanych M. L. (2) (częściowo solidarnie) w wysokości 396.864,70 zł.

Sąd odwoławczy nie znalazł podstaw aby uwzględnić zgłoszony w apelacji wniosek dowodowy o powołanie biegłego z zakresu rachunkowości, na okoliczność wysokości szkody wyrządzonej przez oskarżonego z uwzględnieniem wpłat dokonanych na poczet zawartych umów, w tym uiszczonych w wykonaniu umów rat leasingu lub kredytu. Aby przychylić się do zgłoszonego wniosku należałoby stwierdzić, że wyliczenie tychże szkód wymagałoby wiadomości specjalnych, w tym wypadku z dziedziny rachunkowości. Tymczasem, sprawa ta nie wymagała skomplikowanych

<p>wyliczeń i wystarczająca była wiedza matematyczna na poziomie szkoły podstawowej (działania z dodawania i odejmowania) plus dobra znajomość akt sprawy. Tego niewątpliwie pracochłonnego zadania podjął się zatem Sąd II instancji, nie uznając za celowe aby z powodu stwierdzonych w tym zakresie uchybień ze strony Sądu Rejonowego uchylać zaskarżony wyrok w tej tylko części. Przy tak długo już trwającym procesie, także względ na uzasadnione interesy pokrzywdzonych nakazywał podjęcie czynności naprawczych na etapie postępowania apelacyjnego a nie przekazywać sprawę ustalania obowiązku naprawienia szkody Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części poprzez dokonanie korekty rozstrzygnięcia o wysokości obowiązku naprawienia szkody z uwzględnieniem dokonanych spłat na rzecz pokrzywdzonych, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek został uwzględniony w zakresie obniżenia wysokości szkody, do której naprawienia oskarżony M. L. (2) został zobowiązany w pkt 6o pod lit j), r), t), w), x), y) do kwoty łącznie <u>396.864,70 zł</u>. Wniosek o powołanie biegłego z zakresu</p>		

<p>rachunkowości ani wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania nie zasługiwały na uwzględnienie.</p>		
Lp.	Zarzut	
<p>3-35.</p>	<p>Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego M. L. (2) – adw. T. J.:</p> <p>Rażąca niewspółmierność kary poprzez orzeczenie wobec oskarżonego kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat i 6 miesięcy, chociaż kara ta jest nadmiernie surowa, a przez to nieadekwatna do celów kary i pozostałych zasad określonych w art. 53 kk w szczególności takich jak: cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego, sposób życia oskarżonego przed oraz po popełnieniu przestępstwa oraz właściwości i warunków osobiste sprawcy, które opiekuje się swoim schorowanym ojcem, o czym świadczą załączone do apelacji dokumenty.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Należy przypomnieć, iż „Z rażącą niewspółmiernością kary za określone przestępstwo mamy do czynienia wówczas, gdy na podstawie wszystkich okoliczności mających wpływ na jej wymiar można ustalić, że zachodzi wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd I instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej przy prawidłowym zastosowaniu dyrektyw wymiaru kary zawartych w art. 53 kk i</p>		

dalszych. Nie chodzi w tej sytuacji o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę zasadniczą, która powodowałaby, iż karę wymierzoną dotychczas należałoby traktować jako rażąco niewspółmierną, z uwagi na jej łagodność lub surowość.” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 27 kwietnia 2021 r., II AKa 174/20, Legalis nr 2600336). Mając wzgląd na powyższą zasadę oraz w związku z dokonanymi przez Sąd Okręgowy zmianami w zakresie dwóch z pięciu czynów przypisanych oskarżonemu M. L. (2) zaszła potrzeba określenia na nowo wymiaru kary za te przestępstwa oraz zweryfikowanie pozostałych kar jednostkowych i orzeczonej kary łącznej.

Za przestępstwo z art. 258 § 1 kk Sąd II instancji wymierzył M. L. (2) karę 1 roku i 3 miesiące pozbawienia wolności. Przestępstwa tego typu wymagają niewątpliwie zdecydowanej reakcji wymiaru sprawiedliwości gdyż godzą w porządek publiczny i stwarzają zagrożenie istnienia i działalności ugrupowań, których celem jest popełnianie przestępstw.

Nie umniejszając roli oskarżonego, zwłaszcza przy podejmowanych aktywnościach przestępczych przy wyłudzeniu leasingów i kredytów o wysokiej wartości, należało jednak uwzględnić znacznie krótszy czas popełnienia przez niego przestępstwa w stosunku do pozostałych ustalonych uczestników tejże grupy. Oskarżonym W. R. i A. A. K. (1) wymierzono za ten występ z art. 258 § 1 kk kary po 2 lata pozbawienia wolności. Mając też na uwadze ustawowe granice kary, Sąd Okręgowy uznał, że kara niższa o 9 miesięcy będzie dobrze oddawać przedmiotowe

i podmiotowe przesłanki jej wymiaru zawarte w art. 53 § 1 i 2 kk i jednocześnie jest odpowiednio dostosowana do właściwości osobistych sprawcy i jego postawy wobec popełnionego przestępstwa.

Za przestępstwo z art. 270 § 1 kk i art. 18 § 2 kk w zw. z art. 271 § 3 kk i art. 229 § 3 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 65 § 1 kk kk Sąd II instancji wymierzył M. L. (2) karę 1 roku i 1 miesiąca pozbawienia wolności. W tym wypadku, zasadniczo przy zachowaniu powołanych przez Sąd Rejonowy okoliczności łagodzących i obciążających rzutuujących na wymiar kary, Sąd II instancji uznał za konieczne poczytanie na korzyść oskarżonego M. L. (2) zdecydowanie niższą liczbę składowych tworzących czyn ciągly niż w przypadku czynów pozostałych dwóch oskarżonych, którym także przypisano ten występki. Oskarżony M. L. (2) ośmiokrotnie dopuszczał się bezprawnych działań dla uzyskania dowodów rejestracyjnych, tymczasem oskarżeni W. R. (1) i M. L. (1) powtarzali te zachowania zdecydowanie więcej razy bo każdy z nich ma przypisanych takich zachowań 41. Ponadto, w wypadku oskarżonego M. L. (2) działania te odbywały się w zdecydowanie krótszym czasie niż w przypadku dwóch pozostałych podsądnych. U M. L. (2) był to okres nieco ponad 2 miesiące, zaś u W. R. i M. L. okres ponad 8 miesięcy. Dbając zatem o wewnętrzną sprawiedliwość wyroku, mimo że kary orzeczone pozostałym sprawcom za to przestępstwo o wysokim ładunku społecznej szkodliwości były stosunkowo łagodne (przy czym sytuacja M. L. (1) wygląda niestandardowo

ze względu na inną istotną okoliczność umniejszającą wymiar kary), Sąd Okręgowy zdecydował o wymierzeniu M. L. (2) kary najniższej na podstawie art. 19 § 1 kk w zw. z art. 229 § 3 kk w zw. z art. 11 § 3 kk i w zw. z art. 65 § 1 kk, tj. 1 roku i 1 miesiąca pozbawienia wolności. Należało wskazać, że w związku z tym, iż oskarżony w tym wypadku odpowiada w warunkach z art. 65 § 1 kk, wymierzana mu kara jest obligatoryjnie nadzwyczajnie obostrzona czyli minimum to kara 1 miesiąc powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia z art. 229 § 3 kk. Tak wymierzona kara wobec oskarżonego M. L. (2) należyście przy tym oddaje spełniane przez niego faktycznie czynności, w tym okoliczność na plus, że osobiście nie wręczał korzyści majątkowych pracownikowi Wydziału Komunikacji UM dla uzyskania dowodów rejestracyjnych na podstawie sfalszowanych dokumentów pochodzenia pojazdów.

W zakresie czynu przypisanego oskarżonemu M. L. (2) w pkt. 13 kontrola odwoławcza nie stwierdziła żadnych podstaw do zmiany w orzeczonej za to przestępstwo z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk karze. 1 rok pozbawienia wolności jest w tym przypadku adekwatną dolegliwością dla sprawcy poważnego oszustwa, w wyniku którego doszło do wyłudzenia znacznej kwoty od instytucji bankowej, a oskarżony działał w zorganizowanej grupie przestępczej.

Sąd Okręgowy obniżył oskarżonemu karę wymierzoną w zaskarżonym wyroku w pkt. 14 z orzeczonej kary 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności do 1

roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności. Powodem takiej korzystnej dla tego podsądnego zmiany była przede wszystkim stwierdzona dysproporcja między tym orzeczeniem o karze za ciąg przestępstw oszustw a analogicznymi czynami przypisanymi A. K. (1) i orzeczoną jemu karą, wyraźnie łagodniejszą. Była to kara 2 lat pozbawienia wolności za ciąg siedmiu tego rodzaju przestępstw. Obaj oskarżeni przed tymi czynami nie byli karani, a ich aktywność w działaniach przestępczych w przypadku A. K. (1) była nawet znaczniejsza. Dlatego też, Sąd odwoławczy w celu zachowania wewnętrznej sprawiedliwości wyroku obniżył oskarżonemu M. L. (2) wysokość kary do 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności. Do omawianej zmiany w niewielkim zakresie ale także przyczyniła się okoliczność wyeliminowania art. 271 § 1 kk z kwalifikacji prawnej czynu opisanego w pkt XXXVII, o czym była już mowa przy zarzucie obrońcy dotyczącym tego przestępstwa. Nie ulega przy tym wątpliwości, że czyny przypisane oskarżonemu M. L. (2) tj. ciąg trzech przestępstw z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 65 § 1 kk miały poważny charakter, z uwagi choćby na popełnienie ich w ramach grupy przestępczej, z innymi osobami, oraz z powodu wysokości wyrządzonej nimi szkody majątkowej. Wymagały zatem odpowiednio surowego ukarania. Jednakże Sąd I instancji nie zachował odpowiedniej proporcji w orzekaniu kar w wyroku za podobny układ przestępstw oskarżonego w podobnym położeniu. Należało przy tym podkreślić, że apelacje zostały

złożone wyłącznie na korzyść podsądnych.

Sąd Okręgowy obniżył oskarżonemu karę wymierzoną w zaskarżonym wyroku w pkt. 15 z orzeczonej kary 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności do 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Powodem takiej korzystnej dla tego podsądnego zmiany są te same względy, które zadecydowały o obniżeniu kary za czyny przypisanemu mu w pkt 14. Była to zatem przede stwierdzona dysproporcja między karą za ciąg w tym przypadku dwóch przestępstw oszustw i poświadczenia nieprawdy w dokumentach a bardzo podobnymi czynami przypisanymi A. K. (1) (bez art. 271 § 1 kk). Oskarży A. K. za ciąg siedmiu podobnych czynów otrzymał karę 2 lat pozbawienia wolności, zaś oskarżony M. L. (2) za łącznie sześć tego rodzaju czynów (w dwóch przypadkach dodatkowo z art. 271 § 1 kk) otrzymał kary: 1 rok i dwa razy po 2 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie dawało odpowiedzi na pytanie dlaczego tak istotnie Sąd zróżnicował sytuację wobec tych dwóch oskarżonych. Takich okoliczności nie stwierdzono także w toku kontroli instancyjnej. Dlatego też, Sąd odwoławczy w celu zachowania wewnętrznej sprawiedliwości wyroku obniżył oskarżonemu M. L. (2) wysokość kary do 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Należało przy tym podkreślić, że apelacje zostały złożone wyłącznie na korzyść podsądnych, co uniemożliwiało rozważanie zaostżenia kary wobec oskarżonych.

W związku z dokonanymi zmianami w zakresie kar jednostkowych Sąd Okręgowy uchylił orzeczenie o karze łącznej w pkt. 16 i na podstawie art. 91 § 2 kk w zw. z art. 86 § 1 kk połączył oskarżonemu nowe kary z pkt 11-15, orzekając wobec M. L. (2) karę łączną 2 lat pozbawienia wolności. Stosując w dużym stopniu zasadę absorpcji, przy uwzględnieniu dość wyraźnego związku przedmiotowo-podmiotowego przypisanych przestępstw, uznano, że kara zbliżona do pełnej absorpcji będzie odpowiednio oddawać ciężar gatunkowy wszystkich przypisanych mu czynów. Ponadto różni pokrzywdzeni, liczba naruszonych tymi czynami dóbr prawnych (przeciwko porządkowi publicznemu mieniu, dokumentom oraz obrotowi gospodarczemu) oraz łączna liczba przestępstw przemawiała za takim właśnie połączeniem wymierzonych kar jednostkowych. Pełna absorpcja nie była w tym wypadku uzasadniona. Sąd odwoławczy nie zastosował tu zatem reguły łączenia kar przyjętej w zaskarżonym wyroku wobec innych skazanych za udział w zorganizowanej grupie przestępczej, których objęło postępowanie apelacyjne. Nie był do tego zobligowany, a łagodniejsza kara wynikała z przyczyn wyżej podanych. Zdaniem Sądu II instancji kara podsumowująca przestępcze działania oskarżonego M. L. (2) w ramach grupy przestępczej, który popełnił nie tylko kilka poważnych oszustw leasingowo-kredytowych ale też przestępstw przy rejestracji ośmiu pojazdów na sfalszowanych dokumentach i współdziałale funkcjonariusza publicznego nie mogła być niższa.

Kara ta uwzględnia pozytywne dane osobopoznawcze o podsądnym, aktualny tryb życia zgodny z prawem, poza jednym skazaniem w roku 2018 za przestępstwa skarbowe na karę grzywny (KRK k. 18686) ale też nadal nienaprawione w dużej mierze wyrządzone szkody majątkowe.

Natomiast Sąd odwoławczy nie podzielił stanowiska apelującego, iż wobec oskarżonego M. L. (2) należało zastosować instytucję warunkowego zawieszenia wykonania kary. Teoretycznie była zaś taka możliwość, gdyż przy przyjętych przez Sąd Rejonowy przepisach względniejszych poprzednio obowiązujących, nie w chwili orzekania (art. 4 § 1 kk), można było zastosować art. 69 § 1 kk do kary 2 lat pozbawienia wolności, a nie jak obecnie do roku.

Nie kwestionując aktualnej sytuacji życiowej oskarżonego, tego że sprawuje opiekę nad ojcem i prowadzi ustabilizowany tryb życia, osiągając sukcesy i uznanie na polu zawodowym, te korzystne okoliczności nie przeważały nad okolicznościami negatywnie obrazującymi jego przestępcze zachowania w roku 2004. Upływ czasu wpłynął już na złagodzone podejście Sądu Rejonowego przy wymiarze kary, zaś pozytywna prognoza kryminologiczna wobec oskarżonego nie była wystarczającym powodem do zastosowania dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia kary. Sąd odwoławczy uważa, że ocena możliwości zastosowania wobec sprawcy dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary powinna wynikać nie tylko ze stwierdzenia

wystąpienia samych przesłanek tej instytucji, ale również uwzględniać musi konsekwencje tak ukształtowanej kary w kontekście ogólnych dyrektyw jej wymiaru. Do warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności (jako jedynie szczególnej formy wymiaru kary) stosuje się bowiem wszystkie zasady sędziowskiego wymiaru kary wskazane w art. 53 k.k. Z tego względu, przy licznych i o znacznym ciężarze gatunkowym okolicznościach obciążających, warunkowe zawieszenie wykonania wymierzonej oskarżonemu kary może razić, w stopniu nie dającym się zaakceptować (tak też wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2020 r., I KA 8/19, Lex). Taka sytuacja zachodzi w przypadku oskarżonego M. L. (2), który dopiero po 18 latach usłyszał wyrok w swojej sprawie. Karygodność jego zachowań w ramach zorganizowanej grupy przestępczej nie mogłaby zostać należycie odzwierciedlona w karze wolnościowej, zwłaszcza że nadal mimo upływu tylu lat nie została naprawiona duża część szkód spowodowanych przestępstwami, w których swój udział miał oskarżony. Nie spełniłaby zatem swej roli proponowana przez apelującego kara z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Wniosek

W przypadku nieuwzględnienia wniosków zasadniczych, wniosek ewentualny o zmianę rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych i wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności z dobrodziejstwem warunkowego zawieszenia jej wykonania

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Głównie wobec dokonanych zmian zaskarżonego wyroku co do czasokresu działania oskarżonego w zorganizowanej grupie przestępczej oraz okrojenia czynu przypisanego mu w pkt XXXIII i złagodzenia kar jednostkowych za ciągi przestępstw utworzone w pkt 14 i 15 okazał się zasadny wniosek w zakresie wymiaru kary, który skutkował obniżeniem jej wymiaru, już w efekcie końcowym do kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności. Wniosek o zastosowanie dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary nie zasługiwał jednak na uwzględnienie. Wobec wysokiej społecznej szkodliwości popełnionych przestępstw, spowodowania bardzo wysokiej szkody w mieniu, nienaprawionej w dużej mierze po dziś zachodziła konieczność silnego oddziaływania zarówno w aspekcie indywidualnym, jaki ogólnospołecznym. Uznano, że jedyną właściwą w takim wypadku jest kara pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Kara warunkowo zawieszona wobec sprawcy działającego w ramach wieloosobowej grupy przestępczej nie byłaby sprawiedliwa ani akceptowalna w opinii publicznej.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.36.</p>	<p>Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego A. B. (1) – adw. A. G.: Obrza przepisów postępowania, tj. art. 415 § 1 kpk poprzez orzeczenie na rzecz pokrzywdzonego (...) Sp. z o.o. obowiązku naprawienia szkody</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>podczas gdy ww. podmiot posiada prawomocny nakaz zapłaty wydany przeciwko oskarżonemu dotyczący tego samego roszczenia.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Z treści przepisu art. 415 § 1 zd. 2 kpk, na który powołał się apelujący, jasno wynika, że obowiązku naprawienia szkody nie orzeka się, jeżeli roszczenie wynikające z popełnienia przestępstwa jest przedmiotem innego postępowania <u>albo o roszczeniu tym prawomocnie orzeczono</u>. Unormowanie to wyklucza więc możliwość orzeczenia wobec oskarżonego, na podstawie art. 46 § 1 kk, obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem. Klauzula antykumulacyjna dotyczy każdego wynikającego z ustawy przypadku prawnokarnego obowiązku naprawienia szkody, i to bez względu na podstawę prawną takiego orzeczenia. Istotą tego rozwiązania jest także ochrona oskarżonego przed koniecznością obrony za pomocą wielu powództw przeciwegzekucyjnych. Zakaz kumulacji zabezpieczać ma przed możliwością wzbogacenia się pokrzywdzonego, przeciwdziałać obciążeniom oskarżonego, które wystąpiłoby w wypadku podwójnego egzekwowania obowiązków kompensacyjnych. Nie ma znaczenia, czy roszczenie, o którym wcześniej orzeczono w postępowaniu cywilnym, zostało wyegzekwowane, czy też egzekucja okazała się nieskuteczna, ponieważ określona w tym przepisie klauzula antykumulacyjna wyłączenia takiego nie przewiduje (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3</p>		

czerwca 2020 r., sygn. akt V KK 184/19, Legalis nr 2648402).

Jak wynika bezspornie z akt sprawy i co przyznał także pokrzywdzony (pismo (...) Sp. z o.o. z dnia 31 stycznia 2011 r., k. 101226 Tom 50), przeciwko A. B. (1) został wydany nakaz zapłaty przez sąd cywilny – sygn. akt I Nc 910/06). Wobec powyższego nie było podstaw by w niniejszym postępowaniu karnym ponownie nakładać na wymienionego obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem. Takiemu orzeczeniu stał na przeszkodzie przepis art. 415 § 1 zd. 2 kpk, na który trafnie powołał się apelujący. Okoliczność tą dostrzegł już po wydaniu wyroku również Sąd Rejonowy i w pisemnym uzasadnieniu wyroku przyznał, że orzekając obowiązek naprawienia szkody wobec oskarżonego A. B. (1) nie uwzględnił tej okoliczności i naruszył klauzulę antykumulacyjną z art. 415 § 1 zd. 2 kpk

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku i uchylenie pkt 6o ppkt. dd.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Podniesiony przez obrońcę oskarżonego zarzut okazał się w pełni zasadny, a w konsekwencji konieczne okazało się uwzględnienie wniosku apelacji o dokonanie zmiany w zaskarżonym wyroku poprzez uchylenie nałożonego pod

lit. dd. Obowiązku naprawienia szkody wobec oskarżonego A. B. (1).		
Lp.	Zarzut	
3.37.	<p>Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego A. B. (1) – adw. A. G.:</p> <p>Rażąca niewspółmierność kary orzeczonej w stosunku do oskarżonego – w sytuacji, gdy sytuacja osobista oskarżonego A. B. (1), jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia przemawiają za orzeczeniem niższych kar jednostkowych, a w konsekwencji niższej kary łącznej, a także ustaleniem krótszego okresu próby.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia nie potwierdziła trafności wskazań zawartych w apelacji odnośnie niewspółmierności kary łącznej 1 roku pozbawienia wolności, a także kar jednostkowych w wymiarze odpowiednio 1 roku oraz 10 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonych w stosunku do A. B. (1) za przypisane mu czynu z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk oraz art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk. Zdaniem Sądu odwoławczego, Sąd Rejonowy czyniąc rozważania co do wymiaru kary adekwatnej do każdego z dwóch czynów przypisanych podsądnemu wziął pod uwagę wszystkie występujące w sprawie okoliczności obciążające oraz łagodzące i nadał im odpowiednią wartość i znaczenie. Podobnie trafne było wnioskowanie Sądu I instancji w zakresie oceny stopnia społecznej szkodliwości</p>		

czynów jakich dopuścił się podsądny oraz stopnia jego winy. Natomiast argumentacja przedstawiona w środku odwoławczym nie podważyła skutecznie tego aspektu zaskarżonego orzeczenia. Obrońca przedstawił jedynie swoje subiektywne stanowisko o rażącej niewspółmierności orzeczonych kar jednostkowych i kary łącznej, nie podpierając go żadną rzeczową argumentacją. Skarżący odwoływał się przy tym do okoliczności łagodzących, które Sąd Rejonowy w istocie wziął pod uwagę czyniąc rozważania odnośnie wymiaru kar za występki jakich dopuścił się A. B. (1). Niezbędne jest zaznaczenie, że organ meriti odpowiednio wyważył znaczenie wszystkich tych okoliczności łagodzących, na jakie szczególną uwagę zwracał obrońca i dał ich występowaniu odpowiedni wyraz w orzeczonych karach. Niekaralność oskarżonego w czasie popełnienia przypisanych mu czynów rzeczywiście przemawiała pozytywnie dla wymiaru kary, jednak osłabiała tą okoliczność późniejsza jego karalność za poważne przestępstwa (udział w grupie przestępczej w latach 2011-2011 wyłudniającej kredyty, współdziałanie m.in. z R. M. (1)) i orzeczona mu za to ostatecznie kara 4 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności (wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 3 listopada 2017 r., sygn. XVI K 271/12 – k. 17517 i nast. oraz zmieniający go wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 18 lipca 2019 r., sygn. II AKa 89/18). Karalność ta pokazuje, że oskarżony nie zerwał ze światem przestępczym, a osądzone w tym procesie czyny są tylko częścią jego kryminalnej przyszłości. Rozstrzygając zasadność omawianego zarzutu nie można pomijać tego, że

za popełnienie przestępstwa z art. 286 § 1 kk, które było podstawą wymiaru kary grozi kara pozbawienia wolności od 6 miesięcy do 8 lat. Uwzględniając wskazane granice kary, występujące okoliczności łagodzące i obciążające, wysoki stopień winy i społecznej szkodliwości tego typu czynów, Sąd Okręgowy uznał, że kary jednostkowe w wymiarze odpowiednio 1 roku oraz 10 miesięcy pozbawienia wolności stanowią odpowiednią reakcję ze strony organów wymiaru sprawiedliwości na popełnione przez A. B. (1) przestępstwa. obrońca domagał się orzeczenia kar jednostkowych w wymiarze odpowiadającym dolnej granicy ustawowego zagrożenia za czyn z art. 286 § 1 kk. Uwzględniając znaczną wysokość szkody powstałej na skutek dokonanego przez oskarżonego przestępstwa oszustwa i działanie wspólnie i w porozumieniu z inną osobą (90.500 zł), a także wysokość szkody grożącej przy usiłowaniu oszustwa (63.800 zł), zaproponowane w apelacji wymiary kar Sąd Okręgowy ocenił jako nadmiernie łagodne i oderwane od okoliczności kontrolowanego przypadku.

Sąd Okręgowy nie miał również żadnych zastrzeżeń do wymiaru kary łącznej orzeczonej z zastosowaniem zasady absorpcji. Sąd Rejonowy prawidłowo zbadał i ocenił związek podmiotowo-przedmiotowy pomiędzy poszczególnymi czynami zabronionymi podlegającymi łączeniu węzłem kary łącznej. Przyjęta zasada pełnej absorpcji jest najkorzystniejsza z możliwych albowiem doszło do całkowitego pochłonięcia kary jednostkowej za przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk. Tak

orzeczona kara łączna uwzględnia cele zapobiegawcze i wychowawcze, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Zastosowanie zaś wobec oskarżonego mimo jego karalności, instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary jest wręcz przejawem bardzo łagodnego potraktowania przez Sąd I instancji. Okres próby wyznaczony na 4 lata w żadnym razie nie razi surowością, przeciwnie, monitorowanie czy oskarżony przestrzega porządku prawnego jest uzasadnione przez dłuższy czas niż proponowane przez obrońcę w apelacji ustawowe minimum 2 lata. Podsumowując, kontrola odwoławcza nie ujawniła żadnych uchybień w zakresie wymiaru orzeczonej w stosunku do A. B. (1) kary łącznej, które wymagałyby zmiany na korzyść.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez:

- obniżenie orzeczonej w stosunku do oskarżonego w pkt. 48 kary do 6 miesięcy pozbawienia wolności,
- obniżenie orzeczonej w stosunku do oskarżonego w pkt. 50 kary do 6 miesięcy pozbawienia wolności,
- obniżenie orzeczonej w stosunku do oskarżonego w pkt. 51 kary łącznej do 6 miesięcy pozbawienia wolności,
- zawieszenie wykonania orzeczonej w stosunku do oskarżonego kary łącznej na okres 2 lat tytułem próby (pkt 52 zaskarżonego wyroku).

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi na niezasadność omówionego zarzutu. Kontrola odwoławcza zaskarżonego orzeczenia nie potwierdziła by rzeczywiście kary jednostkowe, czy też kara łączna pozbawienia wolności wymierzone wobec A. B. (1) za przypisane mu czyny były rażąco niewspółmierne. Nie zaistniały żadne podstawy dla obniżenia wymiaru kary, zwłaszcza do rozmiaru proponowanego przez obrońcę oskarżonego.		
Lp.	Zarzut	
3.38.	Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonej K. Ł. (1) – adw. K. K. (2): Obraza przepisów postępowania, tj. art. 7 kpk poprzez dowolną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Sąd odwoławczy nie stwierdził żadnych uchybień proceduralnych w zakresie oceny dowodów stanowiących podstawę uznania oskarżonej K. Ł. (1) za winną popełnienia zarzucanego jej w akcie oskarżenia i przypisanego w zaskarżonym wyroku przestępstwa. Wszystkie te dowody, zarówno osobowe jak i te z dokumentów zostały przez Sąd Rejonowy ocenione zgodnie ze wszystkimi dyrektywami z art. 7 kpk, a mianowicie zasadami prawidłowego		

rozumowania, wskazaniem wiedzy oraz doświadczenia życiowego. Ponadto organ meriti w uzasadnieniu pisemnym przedstawił odpowiednią argumentację, jaka przesądziła o dokonaniu oceny dowodów dotyczących oskarżonej K. Ł. (1) w takim właśnie kształcie, która to została w całości zaaprobowana przez organ odwoławczy. Natomiast apelujący negując prawidłowość weryfikacji materiału dowodowego pod kątem jego wiarygodności nie wykazał żadnych konkretnych uchybień proceduralnych po stronie Sądu I instancji, a jedynie ograniczył się do przedstawienia swojej subiektywnej oceny dowodów, opartej li tylko o tę część wyjaśnień K. Ł. (1), która słusznie została uznana za niewiarygodną. Tymczasem nie jest wystarczającym do uwzględnienia środka odwoławczego oparcie się przez jego autora na prezentacji własnych ocen materiału dowodowego i własnych wniosków z tych ocen płynących, bez wykazania uchybień – i to rażących – w procedowaniu bądź rozumowaniu sądu meriti, które w dodatku mogły mieć istotny wpływ na treść orzeczenia (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 lutego 2021 r., sygn. akt IV KK 422/20, Legalis nr 2532477).

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku w pkt 2 przez uniewinnienie oskarżonej K. Ł. (1) od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższego wniosku z uwagi na całkowitą bezzasadność omówionego zarzutu. Przeprowadzona przez Sąd I instancji ocena dowodów była prawidłowa i zgodna z dyrektywami uregulowanymi w art. 7 kpk. Wobec tego, Sąd Okręgowy nie stwierdził powodów dla dokonywania ingerencji w treść zaskarżonego orzeczenia w sposób oczekiwany przez apelującego.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.39.</p>	<p>Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonej K. Ł. (1)– adw. K. K. (2): Obraza przepisów postępowania, tj. art. 410 kpk przez pominięcie całości materiału dowodowego zebranego w sprawie.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Organ odwoławczy nie stwierdził naruszenia art. 410 kpk, ponieważ podstawę wyroku, wbrew odmiennym wskazaniom skarżącego, stanowił całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Warto jeszcze tutaj dodać, iż z naruszeniem at. 410 kpk mamy do czynienia jedynie wówczas, gdy sąd opiera swoje orzeczenie na materiale nieujawnionym na rozprawie głównej, bądź tylko na części materiału ujawnionego i jego rozstrzygnięcie nie jest</p>		

wynikiem analizy całokształtu ujawnionych okoliczności. W żadnej mierze dokonanie przez sąd oceny dowodów i oparcie się na określonych z nich, przy jednoczesnym odmówieniu wiary dowodom przeciwnym nie stanowi naruszenia dyspozycji tego przepisu (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 16 września 2021 r., sygn. akt II AKa 57/21, Lex nr 3247537). Nadto normy zawartej w art. 410 kpk nie można rozumieć w ten sposób, że każdy z przeprowadzonych na rozprawie główniej dowodów ma stanowić podstawę ustaleń faktycznych. Byłoby to w wielu wypadkach w istocie niemożliwe ze względu na wzajemną sprzeczność okoliczności wynikających z różnych dowodów. Tak więc sam fakt, że dokonana ocena dowodów nie satysfakcjonuje autora apelacji nie oznacza, że jej kwestionowanie należy uznać za skuteczne, zwłaszcza jeżeli skarżący nie przedstawia przekonujących i merytorycznych argumentów podważających dokonaną przez Sąd meriti ocenę dowodów, jak to miało miejsce w tej sprawie (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 23 listopada 2021 r., sygn. akt II AKa 76/21, Legalis nr 2652009).

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku w pkt 2 przez uniewinnienie oskarżonej K. Ł. (1) od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższego wniosku z uwagi na całkowitą bezzasadność omówionego zarzutu. Przeprowadzona kontrola odwoławcza zaskarżonego orzeczenia nie potwierdziła by Sąd Rejonowy dopuścił się naruszenia przepisu art. 410 kpk.</p>		
Lp.	Zarzut	
3.40..	<p>Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonej K. Ł. (1)– adw. K. K. (2):</p> <p>Obraza przepisów prawa materialnego, tj. art. 286 kk polegająca na przyjęciu, że oskarżona K. Ł. (1) popełniła przestępstwo z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk pomimo braku ustawowych znamion tego przestępstwa w zachowaniu się oskarżonej.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Przedmiotowy zarzut prawidłowo powinien zostać przez apelującego zakwalifikowany jako zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, gdyż za jego pomocą skarżący dążył do wykazania, że zgromadzony materiał dowodowy nie pozwalał na przypisanie K. Ł. (1) umyślności działania z zamiarem bezpośrednim kierunkowym dokonania przestępstwa z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk. Przyjmuje się bowiem, że obraza prawa materialnego może mieć miejsce wtedy, gdy do prawidłowego ustalonego stanu faktycznego nie zastosowano właściwego przepisu prawa materialnego, natomiast</p>		

nie zachodzi taka obaza, kiedy wadliwość zaskarżonego orzeczenia jest wynikiem błędnych ustaleń przyjętych za jego podstawę lub naruszenia przepisów prawa procesowego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 2020 r., sygn. akt I KK 48/20, Legalis nr 2396920).

W powyższy zatem sposób odczytując faktyczny zarzut stawiany przez obronę, Sąd Okręgowy nie dostrzegł żadnych nieprawidłowości w przyjęciu przez Sąd niższej instancji, że zachowanie K. Ł. (1) wyczerpało wszystkie ustawowe znamiona z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk. Podkreślić trzeba, że wyjaśnienia T. M. (1) oraz K. Ł. (1) (w części uznanej za wiarygodną), a także dokumenty dotyczące zawartej umowy leasingowej na pojazd M. (...) były wystarczające dla stwierdzenia, że oskarżona działająca wspólnie i w porozumieniu z T. M. (1), postępowała w sposób umyślny, w celu uzyskania korzyści majątkowej i towarzyszył jej przy tym zamiar bezpośredni kierunkowy wprowadzenia pokrzywdzonego (...) Sp. z o.o. w błąd co do okoliczności ujętych w opisie czynu tj. co do istnienia samochodu marki M. (...), co do zamiaru wyleasingowania pojazdu oraz potwierdzenia jego odbioru w dobrym stanie technicznym, a także swojej kondycji finansowej z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej. Istotne jest przy tym, że podsądna przy dokonaniu przypisanego jej przestępstwa nie działała sama, tylko wspólnie i w porozumieniu z T. M. (1). K. jest podanie, iż współsprawstwo to oparte na porozumieniu wspólne wykonanie czynu zabronionego,

które charakteryzuje się po stronie każdego ze współników (partnerów) odgrywaniem istotnej roli w procesie realizacji ustawowych znamion czynu zabronionego. Ustawa nie wymaga, by uczestnicy takiego porozumienia byli wobec siebie równorzędni, czy równorzędny był ich wkład we wspólną akcję przestępczą. Z istoty współsprawstwa wynika, że każdy ze współsprawców ponosi odpowiedzialność za całość czynu zabronionego, a więc także i w tej części, w której znamiona czynu zabronionego zostały wypełnione zachowaniem innego współsprawcy. Instytucja współsprawstwa poszerza więc zakres odpowiedzialności o te zachowania podejmowane przez inną współdziałającą osobę, które mieszczą się w ramach porozumienia spajającego zachowania poszczególnych osób. Innymi słowy, zawarte między współsprawcami porozumienie pozwala przyjąć, że dane przestępstwo jest ich wspólnym dziełem i pozwala pociągnąć do odpowiedzialności karnej każdego ze współsprawców za całość przestępstwa zarówno wtedy, gdy każdy z nich zrealizował wszystkie ustawowe znamiona danego czynu, jak i wtedy, gdy osobiście zrealizował tylko pewną ich część, a nawet wówczas, gdy nie wyczerpał żadnego z ustawowych znamion, ale przyczynił się znacznie do jego popełnienia. Stąd nie narusza art. 413 § 2 pkt 1 kpk przypisanie oskarżonemu także tych zachowań, które w ramach porozumienia podejmował współdziałający z nim współoskarżony (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 17 października 2019 r., sygn. akt II AKa 325/19, Legalis nr 2272026; postanowienie Sądu Najwyższego z

dnia 18 czerwca 2020 r., sygn. akt II KK 329/19, Legalis nr 2599399).

Powyższe rozważania dają podstawę do stwierdzenia, że argumenty przywołane w apelacji obronnej wcale nie wyłączały odpowiedzialności karnej K. Ł. (1) za zarzucany jej czyn, a sam fakt nie przyznawania się przez nią do popełnienia tego przestępstwa nie stanowił przeszkody dla uznania jej winy i sprawstwa. Bez znaczenia jest więc to, że oskarżona przy zawieraniu umowy leasingu działała w zaufaniu do kolegi jej syna – T. M. (1), nie wiedziała o nieistnieniu samochodu M. (...) i była przekonana, iż raty leasingowe będą spłacane przez T. M. (1). Nie można pominąć tego, że K. Ł. (1) nie podjęła żadnych czynności by sprawdzić, czy rzeczywiście pojazd stanowiący przedmiot leasingu istnieje, a przecież podpisała protokół odbioru, w którym potwierdziła odebranie pojazdu znajdującego się w dobrym stanie mechanicznym. Nie ulega najmniejszej wątpliwości, że oświadczyła ona w ten sposób nieprawdę. Podobnie zresztą jak we wniosku o udzielenie leasingu, gdzie wskazane były nieprawdziwe dane finansowe prowadzonej przez K. Ł. (1) działalności gospodarczej, co oskarżona przyznała składając wyjaśnienia. Oskarżona nie weryfikowała natomiast w żaden sposób jaka jest kondycja finansowa T. M. (1) i dlatego nie może on osobiście zawrzeć umowy leasingowej. Nie bez znaczenia jest bowiem to, że umowa leasingu jasno regulowała kto jest zobowiązany do płacenia rat leasingowych i uzależniała udostępnienie przedmiotu leasingu jedynie za zgodą leasingodawcy. Oskarżona podejmując decyzję o

podpisaniu umowy leasingowej działała więc z zamiarem wprowadzenia (...) Sp. z o.o. w błąd, w celu uzyskania korzyści majątkowej. Bowiem wiedziała ona, że nigdy nie otrzyma samochodu, na który udzielono leasingu i nie będzie spłacała rat leasingowych, a mimo tego podpisała umowę zobowiązując się do przestrzegania jej zapisów. W związku z powyższym nie przekonały Sądu Okręgowego twierdzenia apelującego, że zaciągając leasing K. Ł. (1) nie wiedziała o nieistnieniu samochodu M. (...), który został fikcyjnie wykreowany przez członków grupy przestępczej. Oskarżona przy umowie potwierdziła bowiem fałszywie, że pojazd odebrała i znany jest jej jego stan techniczny. Oskarżona mogła oczywiście nie znać i pewnie nie знаła wszystkich szczegółów procedury zawierania oszukańczych umów leasingowych na fikcyjne samochody, czy też wraki ale jako osoba współdziałająca odpowiadała za całość wykonanego z jej udziałem przestępstwa. obrońca oskarżonej podnosił, że zawieranie umów dla kogoś jest zgodne z prawem i nie stanowi przestępstwa. Owszem, rzeczywiście tak jest ale jedynie wtedy, gdy podmiot zawierający umowę dysponuje odpowiednim pełnomocnictwem lub innego rodzaju upoważnieniem i w takim przypadku zawsze fakt reprezentowania innego podmiotu zaznaczany jest na umowie i znany kontrahentowi. K. Ł. (1) zawarła zaś umowę leasingu na swoje dane osobowe, bez żadnego pełnomocnictwa, utajniając dane podmiotu faktycznie otrzymującego środki od leasingodawcy. Umówiła się ona co prawda z T. M. (1), że będzie on użytkował samochód i spłacał raty leasingowe, jednak takie ustalenia były

całkowicie sprzeczne z zawartą umową leasingu. Podjęte czynności oszukańcze przez oskarżoną w sposób istotny zatem wypełniały znamiona zarzucanego jej czynu, prawidłowo zakwalifikowanego jako występki z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

Sąd Okręgowy dostrzegł też uwagi apelującego sugerujące, że stan psychiczny w jakim znajdowała się oskarżona w dacie popełnienia zarzucanego jej przestępstwa istotnie ograniczał jej zdolność rozpoznania znaczenia swojego czynu i pokierowania swoim postępowaniem. Nie ma podstaw by negować, że rzeczywiście w czasie kiedy K. Ł. (1) miała popełnić przestępstwo stan zdrowia jej męża oraz syna był zły, gdyż potwierdzają to dokumenty przedstawione do akt sprawy, także te załączone do apelacji (k. 18382-18383). Okoliczności te z pewnością miały wpływ na samopoczucie oskarżonej, jednak zdaniem Sądu odwoławczego nie ograniczało to w żaden sposób zdolności K. Ł. (1) do rozpoznania znaczenia swojego czynu i pokierowania swoim postępowaniem. Nie stwierdzono przy tym aby zachodziły uzasadnione wątpliwości co do poczytalności oskarżonej, wymagające powołania biegłych lekarzy psychiatrów. Obrona nie przedstawiła żadnej dokumentacji, z której wynikałby fakt korzystania z pomocy psychiatry bądź psychologa przez podsądną w okresie przypadającym na popełnienie przez nią przestępstwa. A Sąd Okręgowy stwierdził, że z oświadczenia złożonego przez oskarżoną do protokołu jej przesłuchania w dniu 5 września 2006 r. wynika, iż podjęła leczenie psychiatrycznie dopiero od 16 maja 2006 r. i to w związku

<p>z postawieniem jej zarzutów w niniejszym postępowaniu (k. 4670). W takiej sytuacji bezpodstawne były sugestie obrońcy jakoby po stronie podsądnej zachodziły okoliczności tego typu, o jakich stanowi art. 31 § 2 kk.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku w pkt 2 przez uniewinnienie oskarżonej K. Ł. (1) od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższego wniosku z uwagi na całkowitą niezasadność omówionego zarzutu. Wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżona, działając wspólnie i w porozumieniu z T. M. (1), swoim zachowaniem wyczerpała wszystkie ustawowe znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, a więc nie było najmniejszych powodów do jakiegokolwiek ingerencji w treść zaskarżonego orzeczenia.</p> <p>W związku zaś z dodatkowymi ustaleniami Sądu Okręgowego odnośnie wysokości szkody istniejącej w czasie orzekania przez Sąd II instancji doszło do korzystnej dla oskarżonej zmiany obowiązku naprawienia szkody. Obniżono nałożony w pkt 60 pod lit. bb. Obowiązek naprawienia szkody wobec oskarżonej K. Ł. (1) do kwoty 46.819,83 zł. O tej zmianie zaskarżonego wyroku będzie natomiast mowa poniżej, w</p>		

rubryce 5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji.

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	Zgodnie z art. 435 kpk sąd odwoławczy uchyla lub zmienia orzeczenie na korzyść współoskarżonych, choćby nie wnieśli środka odwoławczego, jeżeli je uchylił lub zmienił na rzecz współoskarżonego, którego środek odwoławczy dotyczył, gdy te same względy przemawiają za uchyleniem lub zmianą na rzecz tamtych. Przepis ten należało zastosować w przedmiotowej sprawie w stosunku do trzech osób. Objęci wyrokiem Sądu I instancji oskarżeni: M. S. (1), M. P. i A. W., co do których nie wniesiono środków odwoławczych zostali w pkt 60 (lit. c. i d. i g.) zobowiązani solidarnie wraz z oskarżonymi odpowiednio: W. R. (1) i M. L. (1) (lit. c.), W. R. (1) (lit. d.) i W. R. (1) oraz A. K. (1) (lit. g.) do naprawienia szkód wyrządzonych pokrzywdzonemu (...) Sp. z o.o. (obecnie (...) Sp. z o.o.) poprzez zapłatę kwot wskazanych w wyroku Sądu Rejonowego.
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności	
Wobec zaś dokonania przez organ odwoławczy zmian w zaskarżonym wyroku odnośnie środków karnych w postaci obowiązku naprawienia szkody, poprzez obniżenie bądź uchylenie obowiązku naprawienia szkody, co dotyczyło oskarżonych W. R., M. L. (1) oraz A. K. (1), zgodnie z regulacją art. 435 kpk niezbędne było dokonanie tożsamyh zmian orzeczenia na korzyść współoskarżonych M. S. (1), M. P. oraz A. W., którzy nie składali apelacji od wyroku Sądu Rejonowego. Okoliczność ta dotyczyła również tych podsądnych, i dlatego należało tę zmianę rozszerzyć na współoskarżonych w tej sprawie, którzy w konkretnych przypadkach zostali zobowiązani do solidarnej zapłaty kwoty stanowiącej szkodę wyrządzoną przestępstwem. Zaniechanie takiego orzeczenia doprowadziłoby do wewnętrznej niesprawiedliwości kontrolowanego wyroku.	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	

0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu I instancji, poza zmianami opisanymi w pkt 5.2., utrzymano w mocy.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Powodem utrzymania wyroku w mocy (poza zmianami opisanymi dokładnie w pkt 5.2.) jest niezasadność pozostałych zarzutów apelacji obrońców oraz oskarżonych, jak też brak podstaw wskazanych w art. 439, 440 i 455 kpk, uzasadniających zmianę lub uchylene wyroku poza granicami zarzutów i wniosków apelacji.	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.O.11a.	Przedmiot i zakres zmiany
Zaskarżony wyrok został zmieniony w części dotyczącej oskarżonego M. L. (1) w ten sposób, że w punkcie 6 obniżono karę za przypisane oskarżonemu przestępstwo z art. 258 § 1 kk do 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.	
Zwięźle o powodach zmiany	
Zmiana wyroku w tym zakresie spowodowana była uznaniem zasadności zarzutu obrońcy oskarżonego o rażącej niewspółmierności kary. Okolicznością, która miała decydujące znaczenie na obniżenie kary w tym wypadku była postawa oskarżonego w początkowej fazie śledztwa. Oskarżony ujawnił bowiem organom ścigania istotne informacje na temat prowadzonego procederu poświadczania nieprawdy przy rejestracji samochodów na sfalszowane dokumenty oraz wyłudzenia na tak bezprawnie zalegalizowane pojazdy leasingów bądź kredytów. Podał też kto był w tą działalność zaangażowany i jakie wykonywał zwykle czynności. M. L. (1) dostarczył również	

szereg dokumentów, wskazujących na fałszerstwa przy tworzeniu wirtualnych pojazdów i pośrednictwie z leasingobiorcami. Ujawnił gdzie znajdują się kolejne materiały w tym zakresie. Wszystko to pomogło organom ścigania w rozpracowaniu grupy przestępczej oraz do ustalenia, że miała ona charakter zorganizowany i służyła uzyskiwaniu środków pieniężnych z zaciągania oszukańczych umów leasingowych i kredytowych pod pozorem zakupu pojazdów mechanicznych. Niewątpliwie, późniejsza zmiana postawy procesowej oskarżonego M. L. (1), wycofywanie się z przyznania do udziału w tym procederze, pozbawiła go uzyskania nadzwyczajnego złagodzenia kary na mocy art. 60 § 3 kk. Bowiern w praktyce orzeczniczej funkcjonuje ugruntowane stanowisko, że od sprawcy, który liczy na skorzystanie z instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary w oparciu o regulację z art. 60 § 3 kk, należy oczekiwać konsekwentnej postawy, a chwiejność jego stanowiska świadczy, że nie jest on zdecydowany na współpracę określoną w tym przepisie (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 4 kwietnia 2018 r., II AKa 415/17, Legalis numer 1794274). Mimo to, Sąd Okręgowy uważa, że wykonana pomoc dla śledztwa ze strony oskarżonego M. L. (1), podkreślana przez oskarżyciela publicznego, w tym przez prokuratora na rozprawie apelacyjnej w dniu 7 kwietnia 2022 r., powinna znaleźć odzwierciedlenie w wymiarze kary za występki z art. 258 § 1 kk. Waga tych wiadomości, nieznanymi wcześniej organom ścigania była istotna i przydatna przy rozwiązywaniu sprawy. Uznano zatem, że kara złagodzona o 6 miesięcy, także w porównaniu do kary wymierzonej dwóm oskarżonym odpowiadającym za ten sam czyn (W. R., A. K.), będzie adekwatna do wszystkich należycie docenionych okoliczności łagodzących i obciążających. Będzie też realizować zarówno zapobiegawcze jak i wychowawcze cele kary, odpowiednio oddziałując na sprawcę tego przestępstwa, zagrożonego karą od 3 miesięcy do 5 lat.

o.o.11b.

Przedmiot i zakres zmiany

Zaskarżony wyrok został zmieniony w części dotyczącej oskarżonego M. L. (1) w ten sposób, że w punkcie 7 obniżono karę za przypisane oskarżonemu przestępstwo z art. 270 § 1 kk i art. 18 § 2 kk w zw. z art. 271 § 3 kk i art. 229 § 3 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk do 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Zwięźle o powodach zmiany	
Zmiana wyroku i obniżenie kary pozbawienia wolności dla oskarżonego M. L. (1), analogicznie jak wskazano w pkt 1 wynikała z konieczności znaczącego uwzględnienia i w tym wypadku okoliczności ujawnienia organom ścigania przestępczego procederu będącego przedmiotem sprawy, w tym dotyczących występku z pkt XXIII zarzutów. W związku z tym obniżono także tą karę o 6 miesięcy, tj. do 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Najniższa kara za ten czyn to 1 rok i 1 miesiąc pozbawienia wolności.	
O.O.11c.	Przedmiot i zakres zmiany
Zaskarżony wyrok został zmieniony w części dotyczącej oskarżonego M. L. (1) w ten sposób, że uniewinniono oskarżonego od popełnienia czynu z punktu XXV zarzutów, tj. przestępstwa z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, a w konsekwencji zmieniono opis czynu przypisanego oskarżonemu J. G. (1) w punkcie 46 w miejsce działania wspólnie i w porozumieniu z M. L. (1) przyjmując, że działał z inną nieustaloną osobą oraz uchylono co do oskarżonego M. L. (1) nałożony w punkcie 60 pod lit. u) solidarny obowiązek naprawienia szkody.	
Zwięźle o powodach zmiany	
Omówienie tej zmiany zaskarżonego wyroku ujęto w tabeli 3.12., przy zarzucie apelacyjnym obraży przepisów postępowania, tj. art. 7 kpk określonym przez obrońcę oskarżonego M. L. (1). Krótko natomiast to podsumowując: uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynu z pkt XXV zarzutów i uchylenie związanego z tym skazaniem obowiązku naprawienia szkody nastąpiło wobec stwierdzonych przez Sąd Okręgowy, nieusuwalnych wątpliwości co do jego sprawstwa, w związku z niekonsekwentnym pomówieniem ze strony oskarżonego J. G. (1), które było jedynym dowodem go obciążającym. Zmiana pkt 46 zaskarżonego wyroku i wyeliminowanie zapisu, że J. G. (1) działał wspólnie i w porozumieniu z M. L. (1) było prostą konsekwencją orzeczenia o	

<p>uniewinnieniu tego ostatniego. W zamian wskazano, że J. G. (1) działał z inną nieustaloną osobą.</p>	
<p>o.o.11d.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>Zaskarżony wyrok został zmieniony w części dotyczącej oskarżonego M. L. (1) w ten sposób, że uchylono orzeczenie z punktu 9 i uznając oskarżonego za winnego przestępstw z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk popełnionych w sposób opisany w punktach XXIV, XXVII, XXIX, XXX oraz XXI i ustalając, że czyny te stanowią ciąg przestępstw, na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk wymierzono oskarżonemu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>Zmiana i uchylenie pkt 9 okazały się konieczne, gdyż uniewinnienie M. L. (1) od popełnienia jednego z występów tworzących ciąg przestępstw, wskazany w tym punkcie, niweczyło tenże ciąg przestępstw. Jednocześnie wymuszało nowe orzeczenie o ciągu przestępstw obejmujących czyny opisane w punktach XXIV, XXVII, XXIX, XXX i XXI zarzutów. Po utworzeniu ciągu tych przestępstw wyczerpujących znamiona z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk Sąd Okręgowy wymierzył za to oskarżonemu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Obniżono karę o 6 miesięcy w stosunku do kary orzeczonej przez Sąd Rejonowy w związku z umniejszeniem liczby czynów o jeden z sześciu oraz ponownie mając na uwadze okoliczność, która przemawiała na korzyść sprawcy, tj. ujawnienie organom ścigania istotnych okoliczności dotyczących przestępstw i przestępców objętych przedmiotowym procesem. Ponadto, niekwestionowanie w apelacji sprawstwa co do części z czynów z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk wskazywało na gotowość oskarżonego do poniesienia za nie kary.</p>	
<p>o.o.11e.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>Zaskarżony wyrok został zmieniony w części dotyczącej oskarżonego M. L. (1) w ten sposób, że uchylono punkt 10 o karze łącznej i na podstawie art. 91 § 2 kk w zw. z art. 86 § 1 kk połączono orzeczone wobec oskarżonego M.</p>	

<p>L. (1) w punktach od 6 do 9 kary pozbawienia wolności i wymierzono mu karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>Modyfikacje kar jednostkowych (poza karą pozbawienia wolności orzeczoną oskarżonemu w pkt 8 w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności) spowodowały konieczność uchylecia orzeczonej w zaskarżonym wyroku kary łącznej pozbawienia wolności i ukształtowania jej na nowo z kar jednostkowych za przypisane oskarżonemu ostatecznie czyny. Zachowując zatem zastosowany już w zaskarżonym wyroku art. 4 § 1 kk o przepisach względniejszych, Sąd II instancji dokonał połączenia kar jednostkowych (cztery kary po 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności) i wymierzył oskarżonemu M. L. (1) karę łączną w wysokości 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Po analizie zwłaszcza związków przedmiotowo-podmiotowych łączących realnie zbiegające się przestępstwa Sąd Okręgowy uznał, że właściwym rozwiązaniem będzie wybór kary z zastosowaniem zasady całkowitej absorpcji. Nie stwierdzono przy tym powodów do przełamania zasady łączenia kar przyjętej przez Sąd I instancji w zaskarżonym wyroku, a dodać należy, że ta korzystna dla sprawcy reguła znalazła zastosowanie wobec wszystkich ustalonych w niniejszym procesie uczestników zorganizowanej grupy przestępczej. Sąd ten w uzasadnieniu podał okoliczności, które przemawiały za takim, korzystnym dla podsądnego rozwiązaniem i Sąd II instancji argumentację tą zasadniczo zaakceptował.</p>	
<p>O.O.12a.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>Zaskarżony wyrok został zmieniony w części dotyczącej oskarżonego M. L. (2) w ten sposób, że w pkt 11 ustalono, że udział oskarżonego w zorganizowanej grupie przestępczej opisany w punkcie XXXII zarzutów stanowiących przestępstwo z art. 258 § 1 kk rozpoczął się w kwietniu 2004 r. oraz obniżono wymierzoną mu karę do 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności.</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	

<p>Omówienie zmiany wyroku powyżej, w pkt. 3.23. Zmiany należało dokonać wobec stwierdzenia, że przyjęte w sprawie za wiarygodne dowody wskazywały na krótszy okres udziału oskarżonego M. L. (2) w zorganizowanej grupie przestępczej, tj. czynie opisanym w pkt XXXII zarzutów.</p>	
<p>o.o.12b.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>Zaskarżony wyrok został zmieniony w części dotyczącej oskarżonego M. L. (2) w ten sposób, że w pkt 12 przyjęto, że czyn oskarżonego opisany w punkcie XXXIII zarzutów stanowiących przestępstwo z art. 270 § 1 kk i art. 18 § 2 kk w zw. z art. 271 § 3 kk i art. 229 § 3 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 65 § 1 kk obejmował okres od dnia 1 lipca 2004 r. do dnia 10 września 2004 r. oraz obniżono wymierzoną mu karę do 1 roku i 1 miesiąca pozbawienia wolności.</p>	
<p>Zwiążle o powodach zmiany</p>	
<p>Omówienie zmiany wyroku powyżej, w pkt. 3.27. Zmiana była konieczna aby usunąć rozbieżności w opisie czynu odnośnie okresu czasu w jakim czyn ten został popełniony</p>	
<p>o.o.12c.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>Zaskarżony wyrok został zmieniony w części dotyczącej oskarżonego M. L. (2) w ten sposób, że w opisie czynu zarzucanego w punkcie XXXIV, przypisanego oskarżonemu w punkcie 13 przyjęto, że będący przedmiotem umowy leasingu samochód z podanym numerem nadwozia (...) to M. (...) o nr rej. (...).</p>	
<p>Zwiążle o powodach zmiany</p>	
<p>Analiza akt, a w szczególności teczki tematycznej nr 19 prowadzi do wniosku, że dane identyfikacyjne pojazdu będącego przedmiotem czynu przypisanego oskarżonemu w pkt 13 nie są do końca prawidłowo podane. Z umowy kredytu pobieranego przez J. L. dnia 30 sierpnia 2004 r. wynika, że przedmiotem kredytowania jest samochód o numerze nadwozia (...) i jest to M. (...) o oznaczeniu (...) a nie (...)jak mylnie</p>	

<p>podano w zarzucie w pkt XXXIV. Ponadto, należało też doprecyzować, że został on zarejestrowany otrzymując nr (...) co wynika z dokumentów przedłożonych w śledztwie przy przesłuchaniu świadka A. N. (1) (k. 1957-58, 1967, 1969). Podany nr rej. służył właściwej identyfikacji pojazdu będącego przedmiotem analizy dowodowej.</p>	
<p>o.o.12d.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>Zaskarżony wyrok został zmieniony w części dotyczącej oskarżonego M. L. (2) w ten sposób, że wyeliminowano art. 271 § 1 kk z kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego w punkcie XXXVII, przypisanego oskarżonemu w punkcie 14 jako element ciągu przestępstw z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk oraz obniżono wymierzoną mu karę do 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności.</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>Jak wynika z rozważań Sądu I instancji nad podstawą prawną wyroku (str. 302 uzasadnienia), w czynnie przypisanym oskarżonemu według opisu z pkt XXXVII zarzutów, nie zostały wyczerpane znamiona przestępstwa z art. 271 § 1 kk. Takowym ani pod względem podmiotowym jak i przedmiotowym nie było poświadczenie nieprawdy we wniosku leasingowym. Sąd Rejonowy nie miał innego zdania w tym temacie, lecz najwidoczniej przez przeoczenie nie usunął z subsumpcji prawnej art. 271 § 1 kk, który w opisie czynu dotyczył zachowań współsprawcy. W związku z powyższym konieczna była zmiana zaskarżonego wyroku co do tego czynu z pkt XXXVII zarzutów, a przypisanego oskarżonemu w pkt 14 w ramach ciągu przestępstw.</p> <p>Odnosnie zaś wymiaru kary za ciąg przestępstw ujętych w pkt 14 Sąd II instancji doszedł do przekonania, że karę w tym zakresie należy oskarżonemu wydatnie złagodzić. Na powyższą decyzję wpływ miało</p>	
<p>o.o.12e.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>Zaskarżony wyrok został zmieniony w części dotyczącej oskarżonego M. L. (2) w ten sposób, że w punkcie 15 obniżono wymierzoną karę za ciąg przestępstw z art. 286</p>	

§ 1 kk i art. 271 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk do 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.	
Zwięźle o powodach zmiany	
Omówienie zmiany w pkt. 3.35.	
o.o.12f.	Przedmiot i zakres zmiany
Zaskarżony wyrok został zmieniony w części dotyczącej oskarżonego M. L. (2) w ten sposób, że uchylono punkt 16 o karze łącznej i na podstawie art. 91 § 2 kk w zw. z art. 86 § 1 kk połączono kary pozbawienia wolności orzeczone w punktach od 11 do 15 i wymierzono M. L. (2) karę łączną 2 lat pozbawienia wolności.	
Zwięźle o powodach zmiany	
Omówienie zmiany w pkt. 3.35.	
o.o.13.	Przedmiot i zakres zmiany
Zaskarżony wyrok został zmieniony w części dotyczącej oskarżonego A. K. (1) w ten sposób, że z opisu czynu zarzucanego w punkcie LI, a przypisanego mu w punkcie 35 w ramach ciągu przestępstw z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk wyeliminowano zapis o działaniu wspólnie i w porozumieniu z D. M. (1).	
Zwięźle o powodach zmiany	
Korekta w tym zakresie była konieczna, gdyż jak wynika z prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 14 listopada 2012 r. w sprawie o sygn. III K 290/10 (utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 28 sierpnia 2013 r., sygn. XVII Ka 508/13) p-ko oskarżonemu D. M. (1) (k. 12752-12753), został on uniewinniony od popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk mającego miejsce w okresie od 17 do 28 maja 2004 r., gdzie miały działać wspólnie i w porozumieniu m.in. z A. K. (1), W. R. (1) innymi jeszcze trzema osobami przy wyłudzeniu leasingu na	

<p>nieistniejący samochód marki V. (...) o nr rej. (...). Odpowiednia adnotacja odnośnie wyeliminowania D. M. (1) jako współsprawcy została poczyniona przez Sąd Rejonowy co do oskarżonego W. R. przy zarzucie XVIII - w zaskarżonym wyroku pkt 3 części rozstrzygającej. Zabrakło analogicznej wzmianki co do opisu czynu w zakresie dotyczącym czynu przypisanego oskarżonemu A. K. (1) w pkt 35, a zarzucanego mu pod nr LI.</p>	
O.O.14.	Przedmiot i zakres zmiany
<p>Wyrok Sądu I instancji został zmieniony w punkcie 60 w ten sposób, że:</p> <p>a) obniżono nałożony pod lit. a. solidarny obowiązek naprawienia szkody wobec oskarżonych W. R. i M. L. (1) do kwoty 33.118,34 zł;</p> <p>b) obniżono nałożony pod lit. b. solidarny obowiązek naprawienia szkody wobec oskarżonych W. R. i M. L. (1) do kwoty 13.676 zł;</p> <p>c) obniżono nałożony pod lit. c. solidarny obowiązek naprawienia szkody wobec oskarżonych W. R. i M. L. (1), a na podstawie art. 435 kpk także wobec oskarżonego M. S. (1) do kwoty 35.552,20 zł,</p> <p>d) uchylono nałożony pod lit. d. obowiązek naprawienia szkody nałożony na oskarżonego W. R. solidarnie z oskarżonym M. P., a na podstawie art. 435 kpk uchylono go również wobec M. P.;</p> <p>e) obniżono nałożony pod lit. e. solidarny obowiązek naprawienia szkody wobec oskarżonych W. R. i A. K. (1) do kwoty 59.326,43 zł;</p> <p>f) obniżono nałożony pod lit. f. solidarny obowiązek naprawienia szkody wobec oskarżonych W. R. i M. L. (1) do kwoty 58.016 zł;</p> <p>g) obniżono nałożony pod lit. g. solidarny obowiązek naprawienia szkody wobec oskarżonych W. R. i A. K. (1) oraz na podstawie art. 435 kpk także wobec oskarżonego A. W. do kwoty 31.992 zł;</p> <p>h) obniżono nałożony pod lit. h. solidarny obowiązek naprawienia szkody wobec oskarżonych W. R. i A. K. (1) do kwoty 70.100 zł;</p> <p>i) obniżono nałożony pod lit. i. obowiązek naprawienia szkody wobec oskarżonego W. R. do kwoty 62.020,29 zł;</p>	

j) obniżono nałożony pod lit. j. solidarny obowiązek naprawienia szkody wobec oskarżonych W. R., M. L. (2) i A. K. (1) do kwoty 61.173,50 zł;

k) uchylono nałożony pod lit. k. obowiązek naprawienia szkody wobec oskarżonego W. R.;

l) obniżono nałożony pod lit. l. obowiązek naprawienia szkody wobec oskarżonego W. R. do kwoty 56.809,75 zł;

m) obniżono nałożony pod lit. m. obowiązek naprawienia szkody wobec oskarżonego W. R. do kwoty 45.006,71 zł;

n) obniżono nałożony pod lit. n. solidarny obowiązek naprawienia szkody wobec oskarżonych W. R. i M. L. (1) do kwoty 67.345,72 zł;

o) obniżono nałożony pod lit. o. obowiązek naprawienia szkody wobec oskarżonego W. R. do kwoty 72.098,23 zł;

p) obniżono nałożony pod lit. p. solidarny obowiązek naprawienia szkody wobec oskarżonych W. R. i A. K. (1) do kwoty 71.745 zł;

r) obniżono nałożony pod lit. q. obowiązek naprawienia szkody wobec oskarżonego W. R. do kwoty 68.511,54 zł;

s) obniżono nałożony pod lit. r. solidarny obowiązek naprawienia szkody wobec oskarżonego W. R. i M. L. (2) do kwoty 58.780,20 zł;

t) obniżono nałożony pod lit. s. obowiązek naprawienia szkody wobec oskarżonego W. R. do kwoty 59.726,91 zł;

u) obniżono nałożony pod lit. t. solidarny obowiązek naprawienia szkody wobec oskarżonych M. L. (1) i M. L. (2) do kwoty 70.776,23 zł;

w) obniżono nałożony pod lit. v. obowiązek naprawienia szkody wobec oskarżonego M. L. (1) do kwoty 63.026,63 zł;

x) obniżono nałożony pod lit. w. obowiązek naprawienia szkody wobec oskarżonego M. L. (2) do kwoty 37.245,45 zł;

y) obniżono nałożony pod lit. x. obowiązek naprawienia szkody wobec oskarżonego M. L. (2) do kwoty 77.335 zł;

z) obniżono nałożony pod lit. y. obowiązek naprawienia szkody wobec oskarżonego M. L. (2) do kwoty 91.554,32 zł;

aa) obniżono nałożony pod lit. aa. obowiązek naprawienia szkody wobec oskarżonego A. K. (1) do kwoty 72.305 zł;

bb) obniżono nałożony pod lit. bb. obowiązek naprawienia szkody wobec oskarżonej K. Ł. (1) do kwoty 46.819,83 zł;

cc) uchylono nałożony pod lit. dd. obowiązek naprawienia szkody wobec oskarżonego A. B. (1).

Zwięźle o powodach zmiany

Sąd Rejonowy orzekając o obowiązku naprawienia szkody na podstawie art. 46 § 1 kk, słusznie sięgnął po art. 4 § 1 kk i orzekał w oparciu o ustawę karną w brzmieniu obowiązującym na dzień 11 grudnia 2006 r. Jednakże błędnie przyjął, że w każdym z wypadków, w którym doszło do wyłudzenia od instytucji leasingowej, (bądź kredytowej) leasingu (lub kredytu) na samochód, obowiązek naprawienia szkody równy jest kwocie niekorzystnego rozporządzenia mieniem dokonanego przez danego pokrzywdzonego. Całkowicie mylił się Sąd I instancji, że w prowadzonym procesie karnym nie było potrzeby uwzględnienia czy szkody powstałe na skutek niezgodnego z prawem działania oskarżonych zostały do chwili wyrokowania naprawione a jeśli tak to w jakiej wysokości. Nie można bowiem zapominać o tym, że środek określony w art. 46 § 1 i 2 kk, niezależnie od swojej funkcji jaką pełni w postępowaniu karnym, jest narzędziem kompensacyjnym i w zakresie jego orzekania nie mogą być stosowane zasady inne niż obowiązujące w prawie cywilnym, chyba że co innego w tym zakresie wprowadza sama ustawa (wyrok Sądu Okręgowego z dnia 27 kwietnia 2004 r., sygn. akt VIII Ka 1483/03, Legalis nr 69596). W przypadku więc kiedy szkoda została przez oskarżonego (lub oskarżonych) w części naprawiona, oczywistym jest, że obowiązek orzekany na podstawie art. 46 § 1 kk, niezależnie od tego czy ma on charakter solidarny czy nie, powinien zostać ograniczony tylko do tej części szkody, która nie została naprawiona. Decydujący jest przy tym moment wyrokowania. Orzeczenie w tym zakresie ma bowiem na celu odtworzenie stanu sprzed powstania szkody i nie może prowadzić do wzbogacenia pokrzywdzonych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 2005 r., sygn. akt V KK 355/04, Legalis nr 71092). Jest tak dlatego, że karnoprawny obowiązek naprawienia szkody jest zależny od istnienia szkody i może

zostać zasądzony tylko wtedy, gdy szkodę wyrządzono oraz nie została ona naprawiona przez sprawcę do momentu wyrokowania. Nie ulega najmniejszej wątpliwości, iż Sąd powinien przy określaniu wysokości karnoprawnego obowiązku naprawienia szkody brać pod uwagę dotychczasowe działania kompensacyjne sprawcy (B. Janiszewski, Naprawienie szkody a cele wymiaru kary, CzPKiNP 2002, Nr 2, s. 62-63). W związku z powyższym błędnie Sąd I instancji w uzasadnieniu pisemnym wyroku odkładał kwestię uwzględnienia dokonywanych wpłat na rzecz pokrzywdzonego do ewentualnego postępowania o nadanie klauzuli wykonalności na wniosek pokrzywdzonego. Pracochłonność tego zagadnienia nie powodowała, że Sąd karny był usprawiedliwiony niezajęciem się nim i przełożeniem zadania na postępowanie wykonawcze. Ponadto Sąd Okręgowy zwrócił uwagę, że nie w każdym przypadku przyjęta przez Sąd Rejonowy wysokość orzeczonego obowiązku naprawienia szkody odpowiadała rzeczywistej kwocie niekorzystnego rozporządzenia mieniem dokonanego przez pokrzywdzonego, które to kwoty wynikały wprost z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy. To zaś wpływało na chaotyczność orzeczenia w tym zakresie.

Zdaniem Sądu odwoławczego jest oczywistym, że Sąd Rejonowy w przedmiotowym postępowaniu orzekając o środkach karnych w postaci obowiązku naprawienia szkody winien uwzględnić wszystkie wpłaty jakie zostały dokonane na poczet danej umowy leasingowej. Bezpodstawne było twierdzenie organu niższej instancji, że okoliczność ta będzie podlegała badaniu dopiero na etapie ewentualnego postępowania o nadanie klauzuli wykonalności rozstrzygnięciom o obowiązku naprawienia szkody. Stwierdzone uchybienia wymuszały na organie odwoławczym dokonanie ingerencji w treść zaskarżonego orzeczenia w części dotyczącej orzeczonych środków karnych. Sąd Okręgowy po zapoznaniu się z materiałem dowodowym sprawy zdecydował się na samodzielną weryfikację wpłat dokonanych na poczet każdej z zawartych z leasingodawcami (lub instytucjami kredytowymi) umów leasingu (kredytu) i następnie odliczył je od kwot jakie instytucje leasingowe (kredytowe) przekazały podmiotom dokonującym na ich rzecz sprzedaży samochodów. Tak ustalone kwoty stanowiły rzeczywistą wartość szkód poniesionych przez pokrzywdzonych, które istniały jeszcze w czasie wyrokowania przez Sąd w niniejszej sprawie. Oprócz dokumentów z teczek tematycznych dotyczących poszczególnych

pojazdów, wykorzystano zeznania przedstawicieli pokrzywdzonych, w tym pokrzywdzonego (...) Sp. z o.o. - I. G. (1) (ob. nazwisko W.) z postępowania przygotowawczego (k.4761-1469) wraz z przedłożoną listą rozrachunków dla każdej z umów leasingowych będących przedmiotem niniejszej sprawy oraz zeznania tego świadka z rozprawy z dnia 15 kwietnia 2013 r. Pomocne były także zeznania windykatorka dla Spółki (...) świadka W. C., który opisywał warunki umów leasingowych, z którymi miał styczność podczas prowadzonych działań w celu wyegzekwowania należności (protokoły zeznań oraz w teczkach tematycznych nr 5,15,16,18,22,24 i 38), pracownika F. ds. windykacji (...) (k. 11185-11186 oraz powołane tam karty z teczek tematycznych nr 23,32,33 i 34) oraz zeznania pełnomocnika kancelarii działającej na zlecenie F. H. P. (k.10653-10654 wraz z ujawnionymi zeznaniami z k. 321-322 i z teczek tematycznych nr 2,13,26 oraz k. 14068-14069 i zeznania z teczki nr 7). Sąd odwoławczy wykorzystał także częściowo informacje przesłane przez pokrzywdzone podmioty do Sądu Rejonowego na zapytanie o stan zadłużenia z umów będących przedmiotem tej sprawy. Są to: pismo z (...) Sp. z o.o. (poprzednio (...) Sp. z o.o.) z dnia 31 stycznia 2011 r. (k. 10125-10126), pismo z (...) Sp. z o.o. z dnia 2 lutego 2011 r. (k. 10127-10128), pismo (...) Bank S.A. (obecnie (...) Bank S.A.) z dnia 26 stycznia 2011 r. (k. 10117), pismo (...) Bank S.A. 9poprzednio (...) Bank S.A.) z dnia 28 stycznia 2011 r. wraz z wykazem wpłat (k. 10120-10124). Ponadto, Sąd Okręgowy prześledził zobowiązania do naprawienia szkody nałożone na współsprawców w innych, już prawomocnych wyrokach karnych, które dotyczyły tych samych szkód:

- w sprawie Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu o sygn. III K 610/09 dotyczącej oskarżonych R. K., M. S. (2) i A. S. (1) wraz z aktami wykonawczymi dot. skazanego A. S. (1) o sygn. III Ko 169/14, w tym dowody wpłat i postanowienie SR z dnia 5 lutego 2014 r. o uchyleniu orzeczenia o zarządzeniu wykonania kary pozbawienia wolności w związku z całkowitym naprawieniem szkody (akta opisane w pkt 2.1.1. i 2.2.1. uzasadnienia)

- w sprawie Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu o sygn. III K 234/09 dotyczącej oskarżonego M. D. (poprzednie nazwisko S.) – (wyrok k. 11616)

- w sprawie Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu o sygn. III K 59/09 dotyczącej oskarżonego R. S. (poprzednie nazwisko Ć.)

- w sprawie Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu o sygn. III K 289/10 dotyczącej oskarżonego T. P. (1)

- w sprawie Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu o sygn. III K 290/10 dotyczącej oskarżonego D. M. (1)

- w sprawie Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu o sygn. III K 289/10 dotyczącej oskarżonego T. P. (1) (wyrok z dnia 13 lipca 2010 r., k.9627-9628)

- w sprawie Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu o sygn. XXIII K 2388/06 dotyczącej oskarżonych T. B. (1), A. K. (2), H. R., B. D. (1), K. D., M. M. (1), P. P. (1)

- w sprawie Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu o sygn. III K 360/10 dotyczącej oskarżonej J. L. (poprzednie nazwisko T.)

- w sprawie Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu o sygn. III K 1778/08 dotyczącej oskarżonego K. S. (1) i czynu dotyczącego pojazdu C. (...) i udzielenia pomocy przy oszustwie C. L. - (wyrok k. 2616), akta prowadzone łącznie ze sprawą p-ko C. L. o sygn. III K 1760/08, którą omówiono powyżej w pkt 2.1.1. i 2.2.1.

Wobec tego, że podniesione przez apelujących zarzuty naruszenia przepisu art. 46 § 1 kk okazały się zasadne niezbędna była ingerencja w tę część zaskarżonego rozstrzygnięcia, która dotyczyła nałożenia na poszczególnych oskarżonych obowiązków naprawienia szkody (pkt. 60 zaskarżonego wyroku). Aby stanowisko w zakresie poszczególnych modyfikacji obowiązku naprawienia szkody z pkt 60 było zrozumiałe poniżej Sąd II instancji wyjaśni powody dokonania każdej ze zmian:

ad. a) umowa dotycząca V. (...) nr rej. (...) – wartość brutto z FV wynosiła 52.000 zł, poniesiona przez leasingodawcę opłata rejestracyjna była równa 305 zł; na poczet tej umowy wpłacono łącznie 19.116,66 zł (k. 4805, tom 25, lista wpłat), w tym opłata wstępna oraz zwrot kosztów rejestracji pojazdu. Wykonując równanie (52.000 zł + 305 zł) – 19.116,66 zł otrzymuje się kwotę

33.118,34 zł, która stanowi wysokość niewyrównanej szkody odnośnie tej umowy leasingowej;

ad. b) umowa dotycząca S. (...) nr rej. (...) – wartość brutto z FV wynosiła 62.000 zł, poniesiona przez leasingodawcę opłata rejestracyjna była równa 305 zł, natomiast na poczet tej umowy wpłacono łącznie 48.629 zł (vide: akta sprawy SR Stare Miasto w P. o sygn. akt III K 610/09 wraz z uzasadnieniem wyroku z dnia 30 września 2009 r.), w tym opłata wstępna oraz zwrot kosztów rejestracji pojazdu. Wykonując równanie $(62.000 \text{ zł} + 305 \text{ zł}) - 48.629 \text{ zł}$ otrzymuje się kwotę 13.676 zł, która stanowi wysokość niewyrównanej szkody odnośnie tej umowy leasingowej. W tym wypadku niezbędne jest dodatkowe wyjaśnienie w zakresie przyjętej sumy wpłat na poczet tej umowy leasingowej. Z akt przedmiotowej sprawy wynikało bowiem, że spłacono łącznie sumę 46.474 zł. Takie wnioski można wyprowadzić z analizy listy wpłat (k. 4789, tom 24). Natomiast z akt sprawy o sygn. III K 610/09 prowadzonej przez Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w Poznaniu, a dokładniej z treści uzasadnienia wyroku z dnia 30 września 2009 r., wynikało że Sąd Rejonowy w tym postępowaniu ustalił, iż na poczet umowy leasingu samochodu marki S. (...) dokonano wpłat na łączną kwotę 48.629 zł. Skoro przytoczone ustalenia były bardziej korzystne dla oskarżonych W. R. i M. L. (1), to również Sąd Okręgowy przyjął, że wpłaty opiewały na tę właśnie kwotę;

ad. c) umowa dotycząca T. (...) nr rej. (...) – wartość brutto z FV wynosiła 74.000 zł, poniesiona przez leasingodawcę opłata rejestracyjna była równa 305 zł, natomiast na poczet tej umowy wpłacono łącznie 38.752,80 zł (k. 4810, tom 25, lista wpłat), w tym opłata wstępna oraz zwrot kosztów rejestracji pojazdu. Wykonując równanie $(74.000 \text{ zł} + 305 \text{ zł}) - 38.752,80 \text{ zł}$ otrzymano kwotę 35.552,20 zł, która stanowi wysokość niewyrównanej szkody odnośnie tej umowy leasingowej. Konieczne okazało się przy tym obniżenie tego środka karnego w oparciu o regulację przepisu art. 435 kpk również wobec nieapelującego oskarżonego M. S. (1);

ad. d) umowa dotycząca C. (...) nr rej. (...) – z pisma pokrzywdzonego (k. 10125, tom 50) wynika, że umowa ta została zakończona szkodą całkowitą przedmiotu leasingu, z kolei analizując listę rozrachunków (k. 4853-4854, tom 25) należy dojść do wniosku, że wszelkie należności wynikające z umowy leasingu zostały rozliczone przez leasingodawcę

poprzez zaliczenie na ich poczet odszkodowania wypłaconego przez ubezpieczyciela. W sytuacji więc kiedy pokrzywdzony uzyskał zwrot wszystkich należnych mu od leasingobiorcy świadczeń należy przyjąć, że szkoda została w całości naprawiona i nie ma podstaw by nakładać na oskarżonych obowiązek naprawienia szkody w zakresie tej konkretnie umowy. Dlatego też obowiązek naprawienia szkody nałożony przez Sąd Rejonowy w pkt 60 lit. d. na oskarżonego W. R. solidarnie z oskarżonym M. P. został przez Sąd odwoławczy uchylony. K. okazało się uchylenie tego środka karnego w oparciu o regulację przepisu art. 435 kpk również wobec M. P.. Sąd Okręgowy czyniąc rozważania co do zasadności uchylenia omawianego tym miejscu obowiązku naprawienia szkody dotyczącej umowy leasingu na pojazd C. (...) miał na względzie treść przepisu art. 49 § 3 kpk umożliwiającego uznanie za pokrzywdzonego przestępstwem również zakładu ubezpieczeń w zakresie wypłaconego przez ten zakład odszkodowania. Niemniej jednak w kontrolowanej sprawie organ odwoławczy zaniechał dokonywania zmian w zakresie osoby pokrzywdzonej tym konkretnym czynem z uwagi na wnioskowy charakter środka karnego z art. 46 § 1 kk w kształcie obowiązującym w dacie przyjętej przez Sąd Rejonowy i brak wniosku o naprawienie szkody ze strony firmy ubezpieczeniowej;

ad. e) umowa dotycząca R. (...) nr rej. (...) – wartość brutto z FV wynosiła 87.100 zł, poniesiona przez leasingodawcę opłata rejestracyjna była równa 305 zł, natomiast na poczet tej umowy wpłacono łącznie 28.078,57 zł (k. 4776, tom 24, lista wpłat), w tym opłata wstępna oraz zwrot kosztów rejestracji pojazdu. Wykonując równanie $(87.100 \text{ zł} + 305 \text{ zł}) - 28.078,57 \text{ zł}$ otrzymano kwotę 59.326,43 zł, która stanowi wysokość niewyrównanej szkody odnośnie tej umowy leasingowej;

ad. f) umowa dotycząca B. (...) – wartość brutto z FV wynosiła 90.000 zł, poniesiona przez leasingodawcę opłata rejestracyjna była równa 305 zł, natomiast na poczet tej umowy wpłacono łącznie 32.289 zł (k. 4863, tom 25, lista wpłat), w tym opłata wstępna oraz zwrot kosztów rejestracji pojazdu. Wykonując równanie $(90.000 \text{ zł} + 305 \text{ zł}) - 32.289 \text{ zł}$ otrzymano kwotę 58.016 zł, która stanowi wysokość niewyrównanej szkody odnośnie tej umowy leasingowej;

ad. g) umowa dotycząca P. (...) nr rej. (...) – wartość brutto z FV wynosiła 62.000 zł, poniesiona przez leasingodawcę opłata rejestracyjna była równa 305 zł,

natomiast na poczet tej umowy wpłacono łącznie 30.313 zł (k. 4826, tom 25, lista wpłat), w tym opłata wstępna oraz zwrot kosztów rejestracji pojazdu. Wykonując równanie $(62.000 \text{ zł} + 305 \text{ zł}) - 30.313 \text{ zł}$ otrzymano kwotę 31.992 zł, która stanowi wysokość niewyrównanej szkody odnośnie tej umowy leasingowej;

ad. h) umowa dotycząca F. (...) nr rej. (...) – wartość brutto z FV wynosiła 90.000 zł, poniesiona przez leasingodawcę opłata rejestracyjna była równa 305 zł, natomiast na poczet tej umowy wpłacono łącznie 20.205 zł (k. 4766, tom 24 zeznania I. G.; k. 10 teczka nr 15 harmonogram opłat), w tym opłata wstępna oraz zwrot kosztów rejestracji pojazdu. Wykonując równanie $(90.000 \text{ zł} + 305 \text{ zł}) - 20.205 \text{ zł}$ otrzymano kwotę 70.100 zł, która stanowi wysokość niewyrównanej szkody odnośnie tej umowy leasingowej. W tym wypadku niezbędne jest dodatkowe wyjaśnienie przyjętej kwoty wpłat dokonanych na poczet tego leasingu albowiem w aktach sprawy brak było listy wpłat, jak w pozostałych omówionych dotychczas przypadkach. Zeznaną świadka I. G. (2) wynikało, że na poczet tej umowy została oprócz opłaty wstępnej uiszczona jedna rata. Analiza harmonogramu opłat pokazuje, że jedna rata w wypadku tej umowy opiewała na kwotę 2.205 zł brutto, natomiast przy zawarciu umowy leasingu wymagana była opłata wstępna w kwocie 18.000 zł brutto. Suma tych dwóch kwot daje razem wartość 20.205 zł, którą to Sąd Okręgowy przyjął jako sumę wpłat dokonanych na poczet tej konkretnie umowy leasingowej;

ad. i) umowa dotycząca C. (...) nr rej. (...) – wartość brutto z FV wynosiła 87.000 zł, poniesiona przez leasingodawcę opłata rejestracyjna była równa 305 zł, natomiast na poczet tej umowy wpłacono łącznie 25.284,71 zł (k. 4813, tom 25, lista wpłat), w tym opłata wstępna oraz zwrot kosztów rejestracji pojazdu. Wykonując równanie $(87.000 \text{ zł} + 305 \text{ zł}) - 25.284,71 \text{ zł}$ otrzymano kwotę 62.020,29 zł, która stanowi wysokość niewyrównanej szkody odnośnie tej umowy leasingowej;

ad. j) umowa dotycząca V. (...) nr rej. (...) – wartość brutto z FV wynosiła 89.800 zł, poniesiona przez leasingodawcę opłata rejestracyjna była równa 305 zł, natomiast na poczet tej umowy wpłacono łącznie 28.931,50 zł (k. 4775, tom 24, lista wpłat), w tym opłata wstępna oraz zwrot kosztów rejestracji pojazdu. Wykonując równanie $(89.800 \text{ zł} + 305 \text{ zł}) - 28.931,50 \text{ zł}$ otrzymano kwotę 61.173,50 zł, która stanowi wysokość niewyrównanej szkody odnośnie tej umowy leasingowej;

ad. k) umowa dotycząca C. (...) nr rej. (...) – Sąd Okręgowy w toku postępowania odwoławczego uzyskał dostęp do akt sprawy o sygn. III K 610/09 i akt wykonawczych sprawy o sygn. akt III Ko 169/14 prowadzonej przez Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w Poznaniu. Z przeprowadzonej analizy tych akt, o które wnioskował jeszcze w toku prowadzenia postępowania przed Sądem I instancji obrońca wynika, że na chwilę wyrokowania w tamtej sprawie, po uwzględnieniu dokonanych do tego czasu wpłat, do naprawienia pozostała szkoda w kwocie 38.905,69 zł. A. S. (1) na mocy prawomocnego wyroku został zobowiązany do naprawienia szkody wyrządzonej pokrzywdzonemu poprzez zapłatę tej właśnie kwoty. W toku postępowania wykonawczego w przedmiocie rozważenia zasadności zarządzenia wykonania kary pozbawienia wolności wobec A. S. (1) dokonał on łącznie 4 wpłat na łączną kwotę 38.906 zł. Uwzględniając powyższe okoliczności należało stwierdzić, że szkoda wyrządzona pokrzywdzonemu związana z zawarciem przez A. S. (1) umowy leasingu samochodu marki C. (...) została w całości naprawiona i nie ma podstaw by nakładać na oskarżonego W. R. obowiązku naprawienia szkody w zakresie tej oto umowy. Dlatego też obowiązek naprawienia szkody nałożony przez Sąd Rejonowy w pkt 60 lit. k. na oskarżonego W. R. został przez Sąd odwoławczy uchylony;

ad. l) umowa dotycząca V. (...) nr rej. (...) – wartość początkowa brutto leasingu wynosiła 80.000 zł, poniesiona przez leasingodawcę opłata rejestracyjna była równa 305 zł, natomiast na poczet tej umowy wpłacono łącznie 23.495,25 zł (k. 4785, tom 25, lista wpłat), w tym opłata wstępna oraz zwrot kosztów rejestracji pojazdu. Wykonując równanie $(80.000 \text{ zł} + 305 \text{ zł}) - 23.495,25 \text{ zł}$ otrzymano kwotę 56.809,75 zł, która stanowi wysokość niewyrównanej szkody odnośnie tej umowy leasingowej;

ad. m) umowa dotycząca M. (...) nr rej. (...) – wartość początkowa brutto leasingu wynosiła 72.000 zł, poniesiona przez leasingodawcę opłata rejestracyjna była równa 305 zł, natomiast na poczet tej umowy wpłacono łącznie 27.298,29 zł (k. 4800, tom 24, lista wpłat), w tym opłata wstępna oraz zwrot kosztów rejestracji pojazdu. Wykonując równanie $(72.000 \text{ zł} + 305 \text{ zł}) - 27.298,29 \text{ zł}$ otrzymano kwotę 45.006,71 zł, która stanowi wysokość niewyrównanej szkody odnośnie tej umowy leasingowej;

ad. n) umowa dotycząca R. (...) nr rej. (...) – wartość brutto z FV wynosiła 89.200 zł, poniesiona przez leasingodawcę opłata rejestracyjna była równa 305 zł, natomiast na poczet tej umowy wpłacono łącznie 22.159,28 zł (k. 4780, tom 24, lista wpłat), w tym opłata wstępna oraz zwrot kosztów rejestracji pojazdu. Wykonując równanie $(89.200 \text{ zł} + 305 \text{ zł}) - 22.159,28 \text{ zł}$ otrzymano kwotę 67.345,72 zł, która stanowi wysokość niewyrównanej szkody odnośnie tej umowy leasingowej;

ad. o) umowa dotycząca M. (...) nr rej. (...) – wartość brutto z FV wynosiła 90.300 zł, poniesiona przez leasingodawcę opłata rejestracyjna była równa 305 zł, natomiast na poczet tej umowy wpłacono łącznie 18.506,77 zł (k. 4766 zeznania I. G.), w tym opłata wstępna oraz zwrot kosztów rejestracji pojazdu. Wykonując równanie $(90.300 \text{ zł} + 305 \text{ zł}) - 18.506,77 \text{ zł}$ otrzymano kwotę 72.098,23 zł, która stanowi wysokość niewyrównanej szkody odnośnie tej umowy leasingowej. W tym wypadku niezbędne jest dodatkowe wyjaśnienie przyjętej kwoty wpłat dokonanych na poczet tego leasingu albowiem w aktach sprawy brak było listy wpłat. Z zeznań świadka I. G. (2) wynikało zaś, że na poczet tej umowy zostały oprócz opłaty wstępnej uiszczony dwie raty. Umowa leasingowa została zawarta w walucie euro, a więc konieczne było przeliczenie wartości zarówno opłaty wstępnej, jak i dwóch zapłaconych rat na złote polskie. W tym celu przemnożono wysokość każdej z rat (429,05 euro) przez euro wg kursu sprzedaży w NBP z dnia wymagalności każdej z rat (postanowienia z §4 umowy leasingu dewizowego. Tożsame działanie zostało wykonane w odniesieniu do wpłaconej opłaty wstępnej (3.140,01 euro) z uwzględnieniem kursu euro z dnia zawarcia umowy leasingu. Na skutek wykonanych działań otrzymano kwoty: 1.960,76 zł, 1.913,56 zł (są to dwie wpłacone raty) oraz 14.632,45 zł (opłata wstępna), co sumarycznie daje kwotę 18.506,77 zł, którą przyjęto jako sumę wpłat dokonanych na poczet tej umowy;

ad. p) umowa dotycząca V. (...) nr rej. (...) – wartość brutto z FV wynosiła 89.300 zł, poniesiona przez leasingodawcę opłata rejestracyjna była równa 305 zł, natomiast na poczet tej umowy wpłacono łącznie 17.860 zł (k. 4834, tom 25, lista wpłat), co odpowiada wysokości wyłącznie opłaty wstępnej. Wykonując równanie $(89.300 \text{ zł} + 305 \text{ zł}) - 17.860 \text{ zł}$ otrzymano kwotę 71.745 zł, która stanowi wysokość niewyrównanej szkody odnośnie tej umowy leasingowej;

ad. r) umowa dotycząca B. (...) nr rej. (...) – wartość brutto z FV wynosiła 91.300 zł, poniesiona przez leasingodawcę opłata rejestracyjna była równa 305 zł, natomiast na poczet tej umowy wpłacono łącznie 23.093,46 zł (k. 4847, tom 25, lista wpłat), w tym opłata wstępna oraz zwrot kosztów rejestracji pojazdu. Wykonując równanie $(91.300 \text{ zł} + 305 \text{ zł}) - 23.093,46 \text{ zł}$ otrzymano kwotę 68.511,54 zł, która stanowi wysokość niewyrównanej szkody odnośnie tej umowy leasingowej;

ad. s) umowa dotycząca O. (...) nr rej. (...) – wartość brutto z FV wynosiła 86.000 zł, natomiast na poczet tej umowy wpłacono łącznie 27.219,80 zł (k. 11 teczka nr 31 pismo pokrzywdzonego, z którego wynika że spłacono 3 raty w łącznej kwocie 5.719,80 zł oraz opłatę wstępną w wysokości 21.500 zł). Wykonując równanie $86.000 \text{ zł} - 27.219,80 \text{ zł}$ otrzymano kwotę 58.780,20 zł, która stanowi wysokość niewyrównanej szkody odnośnie tej umowy leasingowej. W tym wypadku nie doliczono opłat rejestracyjnych w kwocie 305 zł jako dodatkowego kosztu poniesionego przez leasingodawcę albowiem pokrzywdzony (...) Sp. z o.o. nie wykazał by poniósł tego typu koszty w związku z zawarciem umowy leasingu;

ad. t) umowa dotycząca S. A. nr rej. (...) – wartość brutto z FV wynosiła 107.000 zł, natomiast na poczet tej umowy wpłacono łącznie 47.273,09 zł (k. 9 teczka nr 38 pismo pokrzywdzonego, z którego wynika że spłacono raty w łącznej kwocie 15.173,08 zł oraz opłatę wstępną w wysokości 32.100,01 zł). Wykonując równanie $107.000 - 47.273,09 \text{ zł}$ otrzymano kwotę 59.726,91 zł, która stanowi wysokość niewyrównanej szkody odnośnie tej umowy leasingowej. W tym wypadku nie doliczono opłat rejestracyjnych w kwocie 305 zł jako dodatkowego kosztu poniesionego przez leasingodawcę albowiem pokrzywdzony (...) Sp. z o.o. nie wykazał by poniósł tego typu koszty w związku z zawarciem umowy leasingu;

ad. u) umowa dotycząca M. (...) nr rej. (...) – wartość brutto z FV wynosiła 91.000 zł, poniesiona przez leasingodawcę opłata rejestracyjna była równa 305 zł, natomiast na poczet tej umowy wpłacono łącznie 20.528,77 zł (k. 4859, tom 25, lista wpłat), w tym opłata wstępna oraz zwrot kosztów rejestracji pojazdu. Wykonując równanie $(91.000 \text{ zł} + 305 \text{ zł}) - 20.528,77 \text{ zł}$ otrzymano kwotę 70.776,23 zł, która stanowi wysokość niewyrównanej szkody odnośnie tej umowy leasingowej;

ad. w) umowa dotycząca R. (...) nr rej. (...) – wartość brutto wyleasingowanego pojazdu wynosiła

89.499,99 zł, poniesiona przez leasingodawcę opłata rejestracyjna była równa 305 zł, natomiast na poczet tej umowy wpłacono łącznie 26.778,36 zł (k. 4765 zeznania I. G., k. 26 teczka nr 2 harmonogram opłat), w tym opłata wstępna oraz zwrot kosztów rejestracji pojazdu. Wykonując równanie $(89.499,99 \text{ zł} + 305 \text{ zł}) - 26.778,36 \text{ zł}$ otrzymano kwotę 63.026,63 zł, która stanowi wysokość niewyrównanej szkody odnośnie tej umowy leasingowej. W tym wypadku niezbędne jest dodatkowe wyjaśnienie przyjętej kwoty wpłat dokonanych na poczet tego leasingu albowiem w aktach sprawy brak było listy wpłat dołączonego do protokołu przesłuchania świadka G.. Natomiast z zeznań świadka I. G. (2) wynikało, że na poczet tej umowy zostały oprócz opłaty wstępnej uiszczono 4 raty. Analiza harmonogramu opłat prowadzi do wniosku, że jedna rata leasingowa wynosiła 2.219,59 zł, a więc suma 4 rat jest równa kwocie 8.878,36 zł, natomiast opłata wstępna wynosiła w tym wypadku 17.900 zł. Sumując obie te kwoty otrzymano kwotę 26.778,36 zł, i ta została przez Sąd Okręgowy przyjęta za łączną wysokość wpłat dokonanych na poczet omówionej umowy leasingowej;

ad. x) umowa dotycząca M. (...) nr rej. (...) (dane pojazdu doprecyzowane w wyroku SO Poznań z dnia 12 kwietnia 2022 r. w pkt 2 lit c) – wartość brutto pojazdu stanowiącego przedmiot kredytu wynosiła 94.000 zł, natomiast na poczet tej umowy wpłacono łącznie 56.754,55 zł (k. 10121-10124 zestawienie wpłat), w tym opłata wstępna w wysokości 18.800 zł. Wykonując równanie $94.000 \text{ zł} - 56.754,55 \text{ zł}$ otrzymano kwotę 37.245,45 zł, która stanowi wysokość niewyrównanej szkody odnośnie tej umowy kredytowej. W tym wypadku nie doliczono opłat rejestracyjnych w kwocie 305 zł jako dodatkowego kosztu poniesionego przez bank albowiem pokrzywdzony (...) Bank (wcześniej (...) Bank S.A.) nie wykazał by poniósł tego typu koszty w związku z zawarciem umowy kredytu;

ad. y) umowa dotycząca M. (...) nr rej. (...) – wartość brutto pojazdu stanowiącego przedmiot kredytu wynosiła 120.000 zł, natomiast na poczet tej umowy wpłacono łącznie 42.665 zł (k. 10117 pismo (...) Bank), w tym opłata wstępna w wysokości 42.000 zł (k. 14 teczka nr 25 FV). Wykonując równanie $120.000 \text{ zł} - 42.665 \text{ zł}$ otrzymano kwotę 77.335 zł, która stanowi wysokość niewyrównanej szkody odnośnie tej umowy kredytowej. W tym wypadku nie doliczono opłat rejestracyjnych w kwocie 305 zł jako dodatkowego kosztu poniesionego przez bank albowiem pokrzywdzony (...) Bank S.A.

(obecnie (...) Bank S.A.) nie wykazał by poniósł tego typu koszty w związku z zawarciem umowy kredytu;

ad. z) umowa dotycząca M. (...) nr rej. (...) – wartość brutto pojazdu stanowiącej przedmiot kredytu wynosiła 200.000 zł, natomiast na poczet tej umowy wpłacono łącznie 108.445,68 zł (k. 10117 pismo (...) Bank), w tym opłata wstępna w wysokości 106.000 zł (k. 24 teczka nr 36- FV). Wykonując równanie $200.000 \text{ zł} - 108.445,68 \text{ zł}$ otrzymano kwotę 91.554,32 zł, która stanowi wysokość niewyrównanej szkody odnośnie tej umowy kredytowej. W tym wypadku nie doliczono opłat rejestracyjnych w kwocie 305 zł jako dodatkowego kosztu poniesionego przez bank albowiem pokrzywdzony (...) Bank S.A. (obecnie (...) Bank S.A.) nie wykazał by poniósł tego typu koszty w związku z zawarciem umowy kredytu;

ad. aa) umowa dotycząca C. (...) nr rej. (...) – wartość brutto z FV wynosiła 90.000 zł, poniesiona przez leasingodawcę opłata rejestracyjna była równa 305 zł, natomiast na poczet tej umowy wpłacono łącznie 18.000 zł (k. 4842, tom 25, lista wpłat), co odpowiada wysokości jedynie opłaty wstępnej. Wykonując równanie $(90.000 \text{ zł} + 305 \text{ zł}) - 18.000 \text{ zł}$ otrzymano kwotę 72.305 zł, która stanowi wysokość niewyrównanej szkody odnośnie tej umowy leasingowej;

ad. bb) umowa dotycząca M. (...) nr rej. (...) – wartość brutto z FV wynosiła 75.000 zł, poniesiona przez leasingodawcę opłata rejestracyjna była równa 305 zł, natomiast na poczet tej umowy wpłacono łącznie 28.485,17 zł (k. 4802, tom 25, lista wpłat), w tym opłata wstępna oraz zwrot kosztów rejestracji pojazdu. Wykonując równanie $(75.000 \text{ zł} + 305 \text{ zł}) - 28.485,17 \text{ zł}$ otrzymano kwotę 46.819,83 zł, która stanowi wysokość niewyrównanej szkody odnośnie tej umowy leasingowej;

ad. cc) analiza akt sprawy pozwoliła organowi odwoławczemu potwierdzić informacje podane przez obrońcę oskarżonego A. B. (1), że przeciwko niemu został wydany prawomocny nakaz zapłaty w sprawie I Nc 910/06/3, w którym został on zobowiązany do zapłaty na rzecz pokrzywdzonego (...) Sp. z o.o. (obecnie (...) Sp. z o.o.) wszystkich należności wynikających z tytułu zawartej umowy leasingu na samochód V. (...) o nr rej. (...). Powyższa okoliczność w świetle treści przepisu art. 415 § 1 zd. 2 kpk stanowiła przeszkodę dla orzeczenia obowiązku naprawienia szkody w stosunku do A. B. (1) w niniejszym postępowaniu karnym. Dlatego

też niezbędne okazało się uchylenie rozstrzygnięcia zawartego w pkt 60 lit. dd zaskarżonego orzeczenia.

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
	<p>Zgodnie z art. 634 kpk jeżeli przepisy ustawy nie stanowią inaczej, do kosztów procesu za postępowanie odwoławcze od orzeczeń kończących postępowanie w sprawie mają odpowiednie zastosowanie przepisy o kosztach za postępowanie przed sądem I instancji. Co do zasady, wobec podtrzymania orzeczenia o skazaniu wszystkich oskarżonych, należałoby obciążyć ich kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze. Sąd Okręgowy sięgnął jednak po rozwiązanie z art. 624 § 1 kpk i zwolnił wszystkich oskarżonych co do których wniesiono apelacje od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa wydatków sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym nie wymierzył im opłaty za II instancję (W. R., A. K., A. B., K. Ł.-R.) i za obie instancje (M. L. (1), M. L. (2)). Sąd uznał, że uiszczenie tych należności na rzecz Skarbu Państwa byłoby zbyt uciążliwe dla podsądnych. Oskarżeni W. R., M. L. (1), M. L. (2) i A. K. otrzymali kary bezwzględne pozbawienia wolności, co z pewnością mocno ograniczy w najbliższym czasie ich możliwości zarobkowe. K. Ł. (1) jest w trudnej sytuacji materialnej, zaś na A. B. ciążyą poważne zobowiązania finansowe z wyroku SO Poznań w sprawie o sygn. XVI K 271/12. Należało też dodatkowo uwzględnić zasady słuszności, za priorytetowe uznając wynikające z zaskarżonego wyroku roszczenia majątkowe na rzecz pokrzywdzonych. Mając to wszystko na uwadze Sąd Okręgowy uznał, że uiszczenie tych należności na rzecz Skarbu Państwa byłoby zbyt uciążliwe dla podsądnych oraz pośrednio opóźniałoby realizację roszczeń dla oskarżycieli posiłkowych.</p>

7. PODPIS
Małgorzata Winkler-Galicka Hanna Bartkowiak Małgorzata Ziolecka